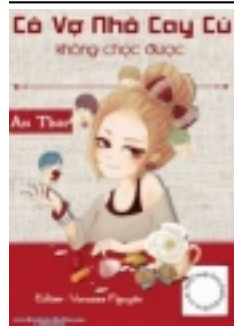

Cô Vợ Nhỏ Cay Cú Không Chọc Được

Contents

Cô Vợ Nhỏ Cay Cú Không Chọc Được	1
1. Mở Đầu	1
2. Chương 1	3
3. Chương 2	9
4. Chương 3	15
5. Chương 4	21
6. Chương 5	26
7. Chương 6	35
8. Chương 7	39
9. Chương 8	46
10. Chương 9	51
11. Chương 10	56
12. Phiên Ngoại: Nữ Nhi – Hoàn	64

Cô Vợ Nhỏ Cay Cú Không Chọc Được

Giới thiệu

Bị cô cự tuyệt, anh không để ý, trực tiếp nhào lên giường. Anh làm không tốt khiến cô uất ức, bĩu m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-nho-cay-cu-khong-choc-duoc>

1. Mở Đầu

Mở đầu

Sau giữa trưa trong công viên, mấy đứa bé không lớn không nhỏ cùng nhau vây quanh một cô bé đặc biệt nhỏ nhắn, tiếng cười nhạo trong miệng vang vọng.

“Tiểu Ma Quái, Tiểu Ma Quái, Tiểu Ma Quái mắt to!” Một đứa bé trai trong đó ác ý nín chòm tóc đuôi ngựa của cô bé lên, dùng sức lôi kéo.

Cô bé bị đau, vành mắt hồng hồng, nhưng lại cố nhịn nước mắt không rơi xuống, hung tợn nhìn chằm chằm mấy đứa bé đang cười mình, lớn tiếng phản bác nói: “Ta không phải Tiểu Ma Quái, ta không phải Tiểu Ma Quái, mẹ nói Nghiên Nghiên là đứa bé ngoan nhất đáng yêu nhất toàn thế giới, các người đều là người xấu, người xấu!”

“Rõ ràng chính là Tiểu Ma Quái bại hoại, hơn nữa con mắt to kia xấu hổ chết mất, thế nào lại là đứa bé ngoan nhất đáng yêu nhất toàn thế giới, Trần Hoa Nghiên, mẹ người lừa người, Trần Hoa Nghiên là nhỏ yêu ma quỷ quái, Tiểu Ma Quái, Tiểu Ma Quái xấu nhất xấu nhất toàn thế giới!”

Một đứa bé ồn ào lên, lập tức tất cả đứa bé cũng bắt đầu la hét lên, chỉ sợ nói chậm sẽ bị những người khác cho là bạn bè của Trần Hoa Nghiên, sau đó cùng nhau chạy khi dễ.

Nghe một tiếng nói lại một tiếng cười nhạo, nhìn lại từng người ghét bỏ mặt của mình, Trần Hoa Nghiên trong lòng đau xót, cũng nhịn không được nữa mà khóc lên.

“Nghiên Nghiên thế nào?”

Một giọng nói dịu dàng vang lên, bọn nhỏ thấy có người lớn đến, trong nháy mắt như nhìn thấy thú dữ, tất cả đều chạy mất, hiện trường chỉ còn lại tiếng khóc của Trần Hoa Nghiên cùng với Trần mẹ.

Nghe được âm thanh người mình thương nhất, Trần Hoa Nghiên khóc càng to hơn, nhào vào trong ngực Trần mẹ ủy khuất tố cáo “Nghiên Nghiên không phải Tiểu Ma Quái, Nghiên Nghiên là bé ngoan, Nghiên Nghiên là đứa bé đáng yêu nhất, có đúng hay không, mẹ?”

Trần mẹ đau lòng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái khóc đến ướt mồ hôi một cái, đầu ngón tay một cái lại một cái hạ xuống lau vệt nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, cũng không dụ dỗ, để cho cô bé tận tình mà khóc.

Cô vẫn biết, con gái bởi vì chính cặp mắt to tròn kia của mình mà thường xuyên bị những đứa trẻ cùng tuổi chen ép giễu cợt, mặc dù cô vẫn luôn an ủi con gái, nhưng hiệu quả hình như không tốt lắm, cho nên lần này cô không an ủi, chỉ muốn cho con gái được tận tình mà khóc.

Khóc mệt cũng nghe không được lời mẹ dịu dàng an ủi, Trần Hoa Nghiên dừng lại khóc thút thít, khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức dâng cao, ôm mẹ của mình.

“Nghiên Nghiên cảm giác mình là con nít hư, mình là Tiểu Ma Quái sao?” Trần mẹ thấy con gái khóc đủ rồi, dịu dàng hỏi cô.

“Nghiên Nghiên không phải.” Trần Hoa Nghiên lập tức phủ nhận.

“Nếu Nghiên Nghiên không phải, vậy tại sao muốn khóc đây? Khóc uất ức không phải là đồng ý lời của bọn họ sao?”

Trần Hoa Nghiên dùng sức lắc đầu, “Nghiên Nghiên không có đồng ý, Nghiên Nghiên là bé ngoan, là bé ngoan đáng yêu nhất.”

“Đúng, Nghiên Nghiên là bé ngoan đáng yêu nhất, cho nên không cần bởi vì các bạn nhỏ giễu cợt mà khóc biết không? Con phải lấy hành động nói cho bọn họ biết, con không phải là Tiểu Ma Quái, con là đứa bé đáng yêu nhất cũng là ngoan nhất, có thể đồng ý với mẹ làm được không?”

Trần Hoa Nghiên sững sờ nhìn Trần mẹ, trong ý thức nho nhỏ cho dù không rõ lắm, nên dùng dạng hành động gì nói cho các bạn của cô biết: cô là bé ngoan đáng yêu nhất, nhưng nghe vấn đề của mẹ, đáy lòng lại có một sự kích động, để cho cô hết sức đồng ý, “Nghiên Nghiên đồng ý với mẹ, Nghiên Nghiên làm được.”

Nghe vậy Trần mẹ cười, thương yêu giúp con gái lau khô nước mắt, dắt tay cô con gái nhỏ bé cùng nhau về nhà.

2. Chương 1

Chương 1

Vào tối thứ sáu mỗi tuần, Phương thị một nhà lớn nhỏ tụ hội gia đình.

Phương Lỗi vừa hoàn thành xong một cuộc giải phẫu chỉnh hình cuối cùng, cự tuyệt mấy cô y tá đáng yêu, mở cửa xe thể thao mình yêu thích nhất trở lại biệt thự Phương gia trong miệng còn ngâm nga bài hát đi vào cửa chính.

Anh là người cuối cùng trong mọi người đi vào nhà cho nên vừa xuất hiện trong phòng khách thì tất cả mọi tiếng cười liền ngừng lại.

Phương Lỗi tức đến cơ hồ mặt nghiêng một cái, nghĩ thầm anh từ lúc nào thì không được hoan nghênh như vậy rồi, như thế nào mấy người này vừa nhìn thấy anh ngay cả cười cũng không cười rồi hả?

Anh đưa mắt nhìn mọi người chung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng về phía đứa bé trên mặt mới cười không ngừng, một giây kế tiếp anh giống như con sói đói mà hướng đứa bé đánh tới, trong miệng còn diễn trò như la hét, “Đó, tiểu bảo bối của cậu hai, cậu biết không có uống phí công sức thương cháu mà, khi tất cả mọi người đều chen ép cậu hai, ghen tỵ dung mạo cậu hai so với bọn họ đẹp trai hơn, thời điểm được hoan nghênh hơn, cũng chỉ có cháu đối với cậu hai cười, thật là! Bối Bối, sinh mạng của cậu, bảo bối của cậu hai nha.”

Anh lại diễn nét mặt, ôm Bối Bối cùng Bảo Bảo anh trai sinh đôi của Bối Bối khiến Phương mẹ nở nụ cười, mà mấy nam nhân còn lại tối mặt, hận không được một người đi lên cho anh một quyền, tốt nhất đánh rụng cái vẻ mặt đáng ghét trên gương mặt đó.

Người nào ghen tỵ với tướng mạo của anh?

Bọn họ giận tái mặt là bởi vì bọn anh vừa mới trêu chọc Bối Bối, làm Bối Bối thưởng bọn họ một cái ôm hương hương nhuyển nhuyển, ai biết cái Trương Dương gia hỏa này vừa vào cửa liền đoạt đi sự chú ý của Bối Bối khiến cặp mắt tròn vo to thẳng của Bối Bối luôn dõi theo anh, cũng không nhìn bọn họ, để cho bọn họ thật hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng Bối Bối ở phía trước, bọn họ lại không dám quá mức bạo lực, chỉ sợ sẽ dọa đến Bối Bối nhỏ nhỏ.

Bối Bối nhìn cậu hai nở nụ cười lớn hơn, trực tiếp lộ ra một nụ cười vô tư với anh, duỗi dài hai tay tròn vành vành phải giống như củ sen nhỏ đòi ôm.

Phương Lỗi rất có mặt mũi, lập tức đem Bối Bối ôm đi lên, gương mặt tuần tú hết sức hôn lên khuôn mặt đứa bé nhỏ nanh mềm mại, cọ cọ, dứt khoát không nhìn mấy ánh mắt nam nhân đang oán hận vui kia đùa cùng Bối Bối thật lâu, nhưng vẫn không thể ôm mãi Bối Bối được.

Bối Bối sáu tháng đã lớn đáng dấp như hoa như ngọc, gặp người liền cười lên cái miệng nhỏ nanh, mắt to thẳng nhìn chăm chăm như không có người khiến cho người xem quả muốn đem lấy bé mà thương vào trong tâm khảm.

Phương Lỗi bị đôi mắt to tròn vo này nhìn chăm chăm, nhịp tim trực tiếp gia tốc, sững sờ nhìn Bối Bối vẫn còn cười với anh không ngừng.

Thấy anh bắt đầu sững sờ nhìn Bối Bối, người nhà không hện mà nhịp tim cùng đập mạnh, ba Bối Bối thậm chí bắt đầu hành động chuẩn bị từ trên tay quai thai đoạt lại con gái, nhưng động tác của anh còn chậm một chút.

Bởi vì quai thai chỉ dùng ngón tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Bối, hai mảnh môi mỏng đẹp mắt đóng đóng mở mở, nói ra lời nói đặc biệt để cho bọn họ nghe thấy.

“Bối Bối bảo bối, con mắt của cháu thật là xinh đẹp, nếu như mắt là số ba, lỗ mũi là số năm, sau đó cái miệng nhỏ nanh là Nhất Hào lời nói, cậu hai bảo đảm cháu tuyệt đối là đại mỹ nhân trước nay chưa có, cái gì Tứ đại mỹ nhân, cái gì Đắc Kỷ Bao Tự, cũng không so với cháu đẹp hơn, như thế nào, muốn cậu hai làm cho Tiểu Bối Bối trở nên đẹp hơn không?” Phương Lỗi dùng giọng trầm thấp mà thương lượng, cùng một đứa bé còn không biết xảy ra chuyện gì mà thảo luận.

Ba Bối Bối nghe được sắc mặt trực tiếp trầm xuống, đem Bối Bối từ trong tay cậu hai lần nữa ôm trở về trong ngực của mình, nhất nhất mà bảo vệ.

Đầu năm nay, dù là người thân cũng không thể dùng suy tư của người bình thường để đi đối đãi Phương Lỗi được.

Ngừng lại một chút, rốt cuộc cảm nhận được ánh mắt khiển trách mãnh liệt mà cả nhà quăng tới, Phương Lỗi bất đắc dĩ giơ hai tay, không có thành ý gì xin lỗi, “Xin lỗi, mọi người cũng biết đây là bệnh nghề nghiệp mà, hơn nữa ánh mắt của Bối Bối xinh đẹp như vậy, để cho em trong lòng càng thêm ngứa ngáy khó nhịn.”

“Anh sẽ không để cho cậu ở đây mà động dao trên mặt con gái của anh đâu!” Đường Sâm ôm con gái tránh xa, hung tợn nhìn chằm chằm Phương Lỗi giống như một giây kế tiếp Phương Lỗi sẽ ở trên mặt Bối Bối làm giải phẫu vậy.

“Đúng, anh hai, đời này anh tuyệt đối không có cơ hội này, muốn động phải là động mặt của chị dâu tương lai ấy, tương lai chị dâu muốn địa phương chính hình có thể so với em cùng Bối Bối còn nhiều hơn đây.” Phương Từ Từ như bưng bình tĩnh, đột nhiên nhớ lại năm đó Phương Lỗi học xong sau khi trở lại, người đầu tiên bị lôi kéo chính là cô, nói cái gì mặt của cô thật ra thì đáng đáp không kém, nếu như mở rộng mắt một tí, lột một chút sống mũi, sửa một chút hình dáng nữa sẽ hoàn mỹ.

Bất kỳ cô gái nào nghe xong lời nói chê bai này biểu hiện cũng sẽ không vui mừng, huống chi năm đó cô chỉ có mười sáu tuổi, Từ Từ càng thêm vì lời nói của anh hai mình nói dung mạo của cô xấu xí mà cảm xúc xuống thấp tròn một tháng.

Giờ thì phát hiện thì ra là anh hai cũng nói ra lời nói như vậy cùng những cô gái khác, cô bị thương tâm linh mới phải tới đây, nhưng mà bây giờ hồi tưởng lại, tâm tình còn rất uất ức, cho nên không nhịn được ác ý nguyên rửa anh một phen.

Phương Lỗi đối với một phen nguyên rửa của em gái thật xem thường, dù sao có anh ở đây, lấy trác tuyệt kỹ thuật chỉnh hình của anh, vợ tương lai của anh tuyệt đối sẽ không kém đến nỗi đâu, chỉ là muốn trở thành bà xã của anh một chuyện đầu tiên chính là phải có một đôi mắt đẹp đủ để đả động ánh mắt của anh.

Chỉ có người thân mới biết, thật ra thì cả giới chỉnh hình thiên tài Phương Lỗi tiếng tăm lừng lẫy là một mắt không.

Có thể là bởi vì chính mình trời sanh có một đôi mắt phượng xinh đẹp, đối với mắt, nhất là thủy mâu vừa tròn lại lớn, anh đặc biệt nhạy cảm và chú ý. Có lẽ là nguyên nhân này, cho nên từng người phụ nữ cùng anh lui tới cũng sẽ có một đôi mắt như nước mùa thu rõ ràng, tròn mắt vừa tròn vừa lớn.

Chỉ là gần đây từ ngày mai dưới tay anh sẽ xuất phẩm mỹ nữ ra bên ngoài, anh phát hiện tiểu mĩ nhân có một đôi mắt đẹp, hồn nhiên thiên hình như càng ngày càng ít.

Không tìm được đôi mắt đẹp mình thích, Phương Lỗi chỉ có thể trông mơ mà khát khao nhìn về phía Phương Nghiên Mục. Bởi vì, toàn bộ nhà mình em tư vừa đúng có một đôi mắt làm cho người ta thấy thoải mái, lại cực kỳ chân thực, một đôi mắt sáng trắng đen rõ ràng.

Không phải thường nghe người ta nói, ánh mắt của con người phản ánh tính tình một người sao? Mỗi lần thấy đôi mắt này, Phương Lỗi cũng sẽ không nhịn được hướng về phía Phương Nghiên Mục cái người thường lừa đời lấy tiếng giả bộ vô tội đề nghị nói: “Em tư nha, không phải anh hai thích nói em, làm người không thể quá giả dối, em rõ ràng chính là một con hồ ly chính hiệu, thế nào lại luôn giả bộ cừ non nhỏ đây? Tới phòng khám bệnh anh hai một chuyến, anh hai giúp cậu một lần.”

Làm người phải luôn có lương tâm, cho nên anh không thể che giấu lương tâm tiếp tục khiến em tư lấy tiếng lừa đời, anh hai anh đây thật sự là dụng tâm lương khổ nha.

Vốn bàng quan không màng thế sự, Phương Nghiên Mục đột nhiên bị kéo vào hỏa tuyến, hơn nữa kéo đến tận thân người công kích, lập tức cũng không giận ngược, lại cười, lộ ra nụ cười rục rủ đủ để sánh ngang Phương Từ Từ ngẩn người, lúc cười khúc khích con mắt tròn thành nửa vòng tròn.

Bị một đôi mắt đẹp này nhìn chằm chằm, Phương Lỗi cũng sợ, hoàn toàn không kịp phản ứng, chờ anh ý thức được nguy hiểm xông tới mặt thì Phương Nghiên Mục đã vung quả đấm, không chút lưu tình hướng

đỉnh đầu của anh đầm, phát ra một tiếng tiếng vang buồn buồn, lập tức liền báo thù ình, Phương Từ Từ cùng với Bối Bối.

Phương Lỗi gặp đòn nghiêm trọng, sau khi gào khóc một tiếng, ôm đầu té ở trên ghế sa lon giả bộ đáng thương, chỉ là cả nhà cùng một ý nghĩ đều coi thường anh, mặc anh gào khóc bao lâu cũng không quản, tất cả đều tự ý thức cùng nhau tán gẫu tiếp.

Cuối cùng anh phải hậm hực cầm miệng, lại một lần nữa thầm đoán phải chăng anh thật sự là đứa bé Phương gia không cần thận bị ôm sai, nếu không thể nào cha mẹ cùng với anh chị em không có một người nào quan tâm anh đây?

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ai? Trần Hoa Nghiên ngồi trước phòng làm việc, một đôi mắt tròn lạnh nhạt nhìn ông chủ đối diện nói chuyện cuộn cuộn không ngừng.

“Alice nha, cô cũng biết chúng ta đi làm cái này thật không dễ dàng, người ta cảm thấy chúng ta được, là bởi vì chỉ thấy chúng ta mặt ngoài có nhiều danh tiếng thành công tuy nhiên không có mấy người nhìn thấy sau lưng chúng ta rốt cuộc bỏ ra bao nhiêu, cực khổ bao lâu. Hơn nữa tôi làm ông chủ càng không dễ dàng rồi, chẳng những muốn thay người mẫu tìm kiếm công việc, hơn nữa còn phải chịu trách nhiệm hình tượng công chúng của bọn họ, thật thiếu một phân tâm lực cũng không được, trừ đó ra, còn phải giúp bọn họ tìm người đại diện thích hợp, nếu như không thích hợp thì phải nhanh chóng tìm, trong lúc này có bao nhiêu khổ cô biết chứ?”

Ông chủ gần năm tuổi, lúc còn trẻ đã từng là người mẫu nổi tiếng nhất thời. Hồng Cực bề ngoài bảo dưỡng khá tốt, chợt nhìn lại như một người trung niên hơn bốn mươi tuổi. Nhưng mà trong đôi mắt kia tính toán chi li cùng với ánh mắt có chút lóe lên, để cho ông ta thoát nhìn không giống như người tốt.

Dừng lại một chút, ông chủ nhìn Trần Hoa Nghiên một chút, trên mặt như cũ không có biểu cảm gì, hạ quyết tâm, rốt cuộc nói ra trọng điểm hôm nay, “Alice, thật ra thì hôm nay muốn cô tới đây là muốn cho cô biết, cái đồ công tác hội tạp chí người mẫu ‘Triều’ để Momo thay thế cô đi.”

Trần Hoa Nghiên nghe vậy, trên mặt rốt cuộc xuất hiện chút biến hóa ngoại trừ vẻ mặt lạnh nhạt, cô hơi sững sờ, nhìn về phía ông chủ, “Không phải nói đối phương chỉ rõ muốn tôi đi chụp hình kỳ này sao?”

Cô còn nhớ rõ ban đầu cô cùng nhân viên “Triều” bàn bạc hợp đồng bọn họ đối với cô có thể nói là hết sức hài lòng, vì nguyên nhân gì đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn ột tiểu nữ sinh vừa mới xuất đạo không bao lâu thay cô?

Ánh mắt của ông chủ càng thêm lóe lên, ông ta sẽ không ngu đến mức nói cho Trần Hoa Nghiên, bởi vì Momo bò lên giường của ông ta, để cho ông ta ném hết ngon ngọt, cho nên ông ta ở giữa cản trở, gạt Trần Hoa Nghiên vào công việc khác, sau đó thuận thế đem Momo giới thiệu cho bọn họ.

“Đó là bởi vì nhà máy cung cấp quần áo nói, dùng người mẫu mất phượng sẽ làm y phục có phong cách, mà con mắt của cô không thích hợp lần biểu diễn y phục này, cho nên bọn họ bắt buộc dĩ đổi cô xuống. Dĩ nhiên tôi cũng vì chuyện này theo chân bọn họ phản ánh bất mãn của chúng ta, hợp đồng cũng đã ký xong rồi, bọn họ tại sao có thể lật lọng phản lời đây? Nhưng là người ta bỏ tiền đúng là ông chủ lớn, tôi có thể bắt bọn họ như thế nào đây?” Ông chủ than thở nói, giống như ông ta thật vì chuyện này có nhiều khổ sở vậy.

Chỉ tiếc kỹ xảo của ông ta vẫn chưa đến nơi đến chốn, Trần Hoa Nghiên dễ dàng nhìn ra ông ta nghĩ một đằng nói một nẻo.

Đến cùng phải hay không “Triều” chủ động giải trừ hợp đồng, đây là bí ẩn chưa sáng tỏ, nhưng cô khẳng định chính là ông chủ không chút nào cảm thấy đột nhiên đổi công tác của cô có cái gì lớn lao rồi.

Nếu như đây là lần đầu tiên, cô có thể sẽ tự nhận gặp xui xẻo, xoay người về sau sẽ càng thêm cố gắng làm việc, nhưng đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Rõ ràng là đã nói công việc rồi đấy, lại đột nhiên bởi vì một chút nguyên nhân kỳ quái mà chuyển tới trong tay người khác, nhất là Momo, một người mới vào công ty không đến bao lâu.

Trần Hoa Nghiên xem ra Momo này trừ tuổi nhỏ hơn cô một chút, vẫn chỉ là tiểu nữ sinh mười tám tuổi ra, cũng không có chỗ nào so với cô ưu tú hơn.

Bàn về thiên tư, Momo so ra kém cô; bàn về tư lịch, cô so Momo nhiều hơn bốn năm kinh nghiệm; nếu bàn về dáng ngoài tư thái, Momo duy nhất hơn được cô, chính là vòng ngực 34E kia.

Ngừng một chút, Trần Hoa Nghiên hình như nghĩ tới thứ gì, không nhìn được tròn con mắt lạnh nhạt nhìn chăm chăm ông chủ, khiến ông chủ mồ hôi lạnh từng viên một từ bên trán chảy xuống.

Ông chủ khó có thể hình dung bị đôi tròn mắt lớn đến kinh người này nhìn chăm chăm là dạng cảm giác gì, giống như bị chủ nhân đôi con mắt tròn vo này thấy rõ tất cả nội tâm, làm cho người ta không thể giấu được mà chột dạ, cho nên ông chủ không nhìn được chột dạ, ánh mắt đại ra, không hề cùng Trần Hoa Nghiên nhìn nhau nữa.

“Mặc dù lần này không có công việc, chỉ là Alice cô yên tâm, tôi vô cùng coi trọng cô, tiếp đó sẽ cho cô nhận nhiều công việc với tạp chí to lớn hơn, đợi một thời gian cô nhất định sẽ trở thành người mẫu chuyên nghiệp nổi tiếng nhất, cô cứ việc yên tâm là tốt.”

Nghe lời của ông chủ, Trần Hoa Nghiên không trả lời.

Ông chủ có chút xấu hổ nhìn cô, cũng không biết kế tiếp nên nói cái gì, phòng làm việc lập tức lâm vào một mảnh quỷ dị trong yên tĩnh.

Đột nhiên cửa bị người từ bên ngoài đẩy ra, một cô gái cao gầy liều mạng vọt vào, vòng qua bàn làm việc đi tới bên người ông chủ, ồ ồ ồ ồ nói: “Ông chủ, người ta buổi chiều muốn đi “Thiếu Giương” chụp hình, sáng sớm ngày mai còn muốn đi “Triều” chụp hình, nhiều công việc như vậy, người ta thế nào có thời gian nghỉ ngơi, ông xem một chút, gần đây quá bận rộn cho nên da cũng khô sạm rồi.”

Momo cố ý cong người xuống, bộ ngực sóng lớn vì động tác như vậy xem ra càng thêm mãnh liệt, trực khiến ông chủ nhìn mà trợn tròn mắt.

“Là thật sao? Ai yêu, da đối với người mẫu mà nói là tài sản quan trọng nhất, để tôi gọi điện thoại hỏi một chút, có thể hay không đem công việc dời đến xế chiều, để cô nghỉ ngơi nhiều một chút.” Ông chủ khắc chế không được sờ lên bàn tay nhỏ bé của Momo, chậm rãi vuốt ve.

“Cám ơn ông chủ, ông chủ đối với Momo thật tốt.”

Khẽ cắn câu mắt phượng lộ ra nụ cười, cho dù chỉ là khuôn mặt thanh xuân mười tám tuổi, cũng lộ ra vẻ quyến rũ của nữ nhân, thấy vậy ông chủ lòng càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, nếu như không phải là Trần Hoa Nghiên vẫn còn ở trong phòng làm việc, có lẽ ông ta đã nôn nóng mà đối với Momo giở trò rồi.

Nhìn hai người tán tỉnh không che giấu được giống như nơi không người, dù người ngu xuẩn thế nào cũng nhìn ra được hai người là dạng gì quan hệ.

Trần Hoa Nghiên biết rõ chân tướng rồi, trong lòng lấy được đáp án, hiểu rõ công việc của mình vì nguyên nhân gì mà bị Momo thay thế.

Cô nhịn cười không được, cười chính mình bốn năm nay cố gắng, cười mình cho là chỉ cần cố gắng hơn nữa, nhất định cuối cùng cô cũng sẽ có một ngày có thể trở thành người nổi tiếng nhất công ty, người mẫu cát xê nhiều nhất.

Hiện tại rất rõ ràng, đây chẳng qua là vọng tưởng.

Hồi tưởng lại ban đầu, bởi vì công ty đại diện này danh tiếng không tệ, trước ông chủ sẽ không buộc bắt kỳ người mẫu hoặc là nghệ sĩ nào đi đút lót, thậm chí leo lên giường đạo diễn cùng người có tiền, cho nên cô mới có thể đi tới công ty này, ký hợp đồng dài hạn đến mười năm.

Nhưng mà công ty hiện tại bị ông chủ này tiếp quản, rốt cuộc quá khứ râm rộ cũng không còn là gì, tình huống thậm chí ngày càng sa sút.

Không khí ngột ngạt là bốn chữ khái quát nhất tình trạng công ty đại diện hiện tại dưới sự hướng dẫn của ông chủ này. Cô không thể nào phản kháng, hợp đồng của cô còn sáu năm nữa mới đến hạn.

“Ai nha, Alice, thì ra là cô cũng ở nơi đây.” Nếu như không phải là giọng nói kia cố ý khoa trương như vậy, thật sẽ có người cho là hiện tại Momo mới nhìn đến Trần Hoa Nghiên.

Nhưng sự thực là Momo sớm biết ông chủ đang cùng Trần Hoa Nghiên bàn chuyện công việc, thư ký ông chủ trước lúc cô ta xông tới cũng có nhắc nhở qua, nhưng cô ta cậy vào chính mình hiện tại được ông chủ sủng ái, ông chủ cũng đối với cô ta xin gì được nấy, cho nên cô ta mới mặc kệ bọn họ có phải hay không đang nói chuyện công việc, trực tiếp xông vào, nói nên yêu cầu của mình.

“Đúng vậy, tôi vẫn luôn ở chỗ này, chỉ là hiển nhiên cô quá mức chuyên chú cùng ông chủ nói công sự rồi, cho nên không có phát hiện ra tôi.” Trần Hoa Nghiên chưa cùng cô ta so đo nhiều như vậy, nhưng cũng không phải bởi vì kiêng kỵ cô ta bây giờ là niềm vui mới của ông chủ mà bởi vì là cùng một loại người đáng cười như vậy mà so đo thật quá lãng phí thời gian rồi.

Nghe ra được thâm ý trong lời nói của Trần Hoa Nghiên, Momo mặt lập tức liền biến sắc, lập tức vỗ bàn miệng liền muốn mắng to ra, Trần Hoa Nghiên tại sao nói cô như vậy? Dầu gì cô hiện tại cũng có công việc, hơn nữa còn là từ trên tay Trần Hoa Nghiên mà đoạt lấy.

Không sai, cô ta là cố ý, cố ý thổi gió thoảng bên gối, khiến ông chủ đem công việc Trần Hoa Nghiên chuyển cho cô ta, khiến Trần Hoa Nghiên từ từ bị công ty lạnh nhạt, không để cho Trần Hoa Nghiên có cơ hội xuất hiện trên bất kỳ một quyển tạp chí hoặc quảng cáo nào.

Tại sao phải hận đau khổ Trần Hoa Nghiên thế này, chính ngay cả Momo cũng nói không ra được, chỉ biết là từ lúc vào công ty này, cô ta hay cùng Trần Hoa Nghiên không hợp nhau.

Cô ta cảm thấy Trần Hoa Nghiên thật biết cách giả bộ thanh cao, xem thường cô ta giả thủ đoạn hướng ông chủ mà quyến rũ, mỗi khi Trần Hoa Nghiên dùng cặp mắt kia nhìn cô ta thì cô ta liền đặc biệt không được tự nhiên, cho nên cô ta ghét Trần Hoa Nghiên, ghét đến không bao giờ muốn gặp nữ nhân này nữa.

Chỉ là cô ta một chương còn không có chụp thượng bàn làm việc, liền bị ông chủ ngăn cản.

Mặc dù Trần Hoa Nghiên vóc người không hấp dẫn, không đủ quyến rũ, nhưng là trông mắt cô so với người thường lớn hơn, còn khiến không ít số lượng công ty, nhãn hiệu quảng cáo chỉ rõ muốn cô đảm nhiệm vai trò người phát ngôn.

Mặc dù hợp đồng vẫn còn, Trần Hoa Nghiên muốn đi cũng không đi được, trừ phi cô nguyện ý bồi thường vi phạm hợp đồng cho công ty. Nhưng một khi chộc giận cô lười rách cá chết, đắc tội tòa soạn cùng quảng cáo của các nhà máy công ty, vậy đối với công ty ông ta mà nói cũng là một đả kích khổng lồ.

Hơn nữa không biết vì sao, phụ thân của ông ta cũng chính là ông chủ ban đầu ký hợp đồng với Trần Hoa Nghiên hết sức coi trọng Trần Hoa Nghiên, thỉnh thoảng vẫn hỏi tình trạng gần đây của Trần Hoa Nghiên, cho nên ông ta cũng không muốn cùng Trần Hoa Nghiên trực tiếp vạch mặt.

Ông chủ cầm tay Momo, không để cho cô ta tiếp tục gọi ồn ào, hướng Trần Hoa Nghiên khách khí nói: “Tóm lại Alice cô yên tâm đi, chờ có công việc tôi sẽ thông báo cho cô, cô còn có chuyện gì khác không?”

“Không có, tôi đi ra ngoài trước.”

Trần Hoa Nghiên chờ những lời này lâu lắm rồi, cô cũng không muốn đợi ở chỗ này, nhìn đôi nam nữ táng tận lương tâm tiếp tục dây dưa, cho nên cô đứng lên, ngắn gọn nói xong liền xoay người rời phòng làm việc, thuận tay thay hai người đóng cửa lại.

Độ dày của cửa chưa đủ, cho nên thanh âm tiếng nói chuyện bên trong hơi lớn một chút sẽ truyền tới bên ngoài, vì vậy Trần Hoa Nghiên rất rõ ràng ông chủ cùng Momo đối thoại như thế nào.

“Ông chủ, ông xem một chút cô ta đi, cô ấy là thái độ gì đây? Rốt cuộc hiện tại ai là ông chủ?”

“Momo ngoan, chớ cùng cô ta tức giận, ta biết trong tâm em thương ta, ngoan.”

“Ông chủ, em không thể khiến một người mẫu nhỏ đối xử với ông như thế, nếu như là em...em nhất định sẽ cho cô ta nghỉ việc, không cho cô ta nhận công việc, nhìn xem cô ta còn tỏ vẻ thế nào!”

“Momo, cô cũng không cần lo lắng quá nhiều, cô xem một chút bộ dáng cô ấy, con mắt to không giống như người bình thường, nếu như cô nghĩ muốn làm cái gì, đây chính là chuyện không dễ dàng, ba tôi cũng là

nhất thời già nên hồ đồ rồi mới có thể ký kết cùng cô ta, tốt lắm, chúng ta cũng đừng nói việc của cô ta, làm việc khác thôi.”

“Ai, ông chủ ông thật là xấu...”

Sau đối thoại, Trần Hoa Nghiên cảm giác mình bây giờ không có cần thiết nghe nữa liền đi xuống.

Nhìn ánh mắt cô thư ký đồng tình, cô giống như ung dung rồi đi nhưng thực sự thật không biết kế tiếp mình nên làm như thế nào mới phải.

Trần Hoa Nghiên có chút dằn dặt rồi đi phòng làm việc của ông chủ, đi tới bên ngoài một gian phòng huấn luyện, từ cửa sổ thủy tinh trong suốt trông vào bên trong phòng, chỉ thấy mấy cô gái cùng nam nhân dưới sự chỉ đạo của đạo sư, hướng về phía máy chụp hình lần lượt bày ra tư thế hơi cứng rắn.

Nhìn bọn họ, cô nhớ lại mình cũng đã từng làm như vậy, chịu đựng cười nhạo, chịu đựng các loại đau khổ, cô cần rằng sống qua một năm huấn luyện, rồi cuộc nhện đến khi chính thức bắt đầu nhận công việc, quay quảng cáo, mặc dù số lượng không nhiều, nhưng nhìn sản phẩm của mình, trong đầu vẫn nhện không được kích động, cảm thấy những thứ này là khằng định của mọi người đối với mình, cũng làm cho cô cảm thấy thật ra thì mình cũng không phải là người đáng đáp đặc biệt quái dị.

Từ nhỏ, bởi vì chính mình có một đôi mắt to nên luôn bị bạn bè bằng tuổi bài xích đùa cợt. Vì vậy tham gia làm người mẫu hoặc nhiều hoặc ít cũng là bởi vì nguyên nhân này, muốn chứng minh chính mình cũng thật xinh đẹp, cùng người khác cũng không khác gì.

Nhưng dần dần, cô lại có thể biết đứng ở ống kính biểu diễn cảm giác chân thật của mình.

Chỉ là mình bây giờ có thể tiếp tục nữa sao? Đối mặt với một ông chủ không coi trọng mình, công ty đại diện không khí ngột ngạt, cô thật có thể tiếp tục nữa sao?

“Alice?”

Nghe được có người gọi mình, Trần Hoa Nghiên quay đầu lại, thấy Leo ở công ty người mẫu thường ngày cùng cô tán dóc vài câu.

Leo cùng cô không cùng năm ký hợp đồng, nhưng so với cô anh chậm một năm mới chính thức xuất đạo, mấy năm qua anh mặc dù tình hình cũng không tệ, nhưng cũng như cô, cuộc sống cũng không là toàn màu hồng, chỉ có thể nhận một ít case nhỏ.

“Alice, cô làm sao vậy?” Leo bước mấy bước hướng cô quan tâm hỏi.

Trần Hoa Nghiên cười khổ không trả lời, nhưng Leo đại khái cũng đoán đã xảy ra chuyện gì.

Momo quyền rũ cùng ông chủ ở chung một chỗ, đoạt nhiều công việc của người cũ vốn là chuyện ai cũng biết, Leo cũng có nghe nói qua, cũng biết người bị cướp đoạt công việc, mà Trần Hoa Nghiên là một người trong đó.

Bị hậu bối đoạt công việc, những chuyện này ở trong vòng tròn này tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn, nhưng Momo cũng không phải lấy thực lực cướp đoạt công việc trước mặt ông chủ hiền mị, khoe khoang, điều này làm cho Leo cũng xem thường cô ta.

Nghe được Leo vì mình bất bình, Trần Hoa Nghiên lòng cũng có chút thoáng thoải mái.

Có lẽ bởi vì mình đè nén quá lâu, cô cư nhiên hướng về phía Leo hỏi ra vấn đề “Dung mạo của tôi không phải rất xấu xí rất kỳ quái sao”.

Sau khi lời ra khỏi miệng, cô cũng đã hối hận.

Không ngờ Leo lại cẩn thận quan sát mặt của cô, sau một hồi khá lâu, càng thêm lấy giọng nói nghiêm chỉnh trả lời cô, “Cô không phải xấu xí, thật, cô hình dáng thật ra thì rất có ý vị, tử mỹ xinh đẹp, nếu như con mắt của cô không phải lớn như vậy, nói cho đúng cô tuyệt đối sẽ cùng cổ họa Mỹ Lệ cùng nữ một dạng.”

Lời nói của Leo khiến Trần Hoa Nghiên ngây ngẩn cả người, cô chưa bao giờ từng nghĩ Leo sẽ lưu ý diện mạo chi tiết của cô như vậy, hơn nữa trong mắt anh, cô thậm chí cũng coi là đáng đáp không kém.

“Cám ơn cô, Leo.” Cô không nhận được mà cười lên.

“Alice, nếu như cô thật để ý diện mạo của mình, thật ra thì có một phương pháp có thể giúp được cô.” Leo đột nhiên nhỏ giọng nói, từ trong túi tiền lấy ra một tờ danh thiếp.

Trần Hoa Nghiên cẩn thận nhận lấy danh thiếp, nhìn tên cấp trên cùng với danh hiệu, một đôi thủy mâu nguyên bản vốn đã lớn đến không thể tưởng tượng nổi trông được lớn hơn, làm cho người ta không khỏi cho là sau một khắc con mắt cô sẽ rớt xuống.

“Tôi không có ý gì khác, mà cho là nếu như cô thật để ý hai mắt của mình, cô có thể đi chỉnh hình hạ xuống, chúng ta trong ngành này, rất ít người mẫu giống như cô không có chỉnh hình, người thầy thuốc này tôi có xem qua, kỹ thuật thật là khá, hơn nữa sau khi chờ cô nổi tiếng, cô có thể chuyển tới công ty khác, cứ như vậy cô rất cuộc không cần chịu ông chủ tức giận.” Leo nhỏ giọng nói xong liền như một làn khói đi mất.

Trần Hoa Nghiên nhìn bóng lưng của anh ta, siết chặt danh thiếp trong tay, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại không nói nên lời.

3. Chương 2

Chương 2

Trần Hoa Nghiên nhìn đại diện phòng khám bệnh trước mắt tuyệt không thu hút, siết chặt danh thiếp trong tay đã nhẵn không còn hình dáng, chân phải giơ lên, nhưng thủy chung không bước ra bước đầu tiên.

Trước khi tới nơi này, thật ra cô đã thì suy nghĩ gần một tháng.

Cô chưa từng nghĩ tới muốn chỉnh hình, thật chưa bao giờ, cho dù trước kia bị người ta cười nhạo thế nào, cô cũng không muốn dùng tới phương thức này để cho sự nghiệp của mình được nâng ột bước, nhưng trong một tháng này, lời Leo nói cứ vang vọng trong óc của cô.

Trong giới người mẫu thật rất ít người không có chỉnh hình, trong bọn họ có người chủ động, cũng có bộ phận là công ty yêu cầu, mà mục đích chỉ có một, chính là để mình trở nên đẹp hơn, ở trước máy chụp hình càng thêm tỏa sáng.

Có không ít người bởi vì chỉnh hình, cho nên thành công.

Mặc dù trong miệng mọi người phủ nhận, nhưng chỉ cần lấy ra hình ảnh trước kia mà so sánh có hay không chỉnh hình tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ. Cho nên, mọi người đối với chuyện chỉnh hình này phần lớn đều là thái độ ồm cười, cho dù cô chỉnh, cũng sẽ không có ai nói gì, hoặc là lên án gì với cô.

Hơn nữa cô có đôi mắt tròn đến kinh người lại lớn một cách quỷ dị, đích xác không quá phù hợp với yêu cầu của nghề người mẫu.

Chỉ là vì để cho sự nghiệp mình được thuận buồm xuôi gió hơn, cô lại muốn mình biến thành một người khác sao? Ba mẹ có thể hay không vì thế mà đau lòng? Mà mình sau khi đổi một khuôn mặt khác vẫn còn là chính mình sao?

Cô có chút mờ mịt, không quyết định chắc chắn được.

Đứng bên ngoài phòng khám bệnh cô cảm thấy cực kỳ khẩn trương, y tá ra ngoài lấy điện báo trong hộp thư bị cô làm sợ hết hồn.

Y tá vỗ vỗ ngực, sau khi lấy lại bình tĩnh, nhìn Trần Hoa Nghiên một hồi lâu, rồi sau đó đột nhiên đưa tay lôi kéo Trần Hoa Nghiên, xoay người trở lại phòng khám bệnh.

Rất nhiều kiểu phụ nữ tới phòng khám bệnh đều giống như Trần Hoa Nghiên đứng ở bên ngoài phòng khám bệnh ngẩn người như vậy, phần lớn họ do dự cũng bởi vì không quyết định chắc chắn được hoặc là không cách nào lấy đủ dũng khí mà đi vào phòng khám bệnh.

Nhưng mặc kệ là ai, cũng từ đáy lòng muốn để anh trở nên đẹp hơn, cho nên y tá kéo người ta vào phòng khám bệnh như vậy, cũng không phải lần đầu tiên rồi.

Trần Hoa Nghiên nhất thời mất hồn liền bị y tá kéo vào phòng khám bệnh, đến lúc ngồi trên ghế sa lon mềm mại, cô cũng sờ ngắc đầu, có chút không biết làm sao nhìn y tá trước mặt.

“Cô không phải lo lắng, trước tiên ở nơi này ngồi một chút.” Thấy thế, y tá cười nhẹ nhàng, tay chân gọn gàng đưa tới một ly trà nóng cùng với một đĩa điểm tâm nhỏ, lần nữa đưa lên bản điều tra “Cô ở đây điền một chút tài liệu cá nhân phía trên, cô yên tâm, chúng tôi chỉ dùng để làm ghi chép, sẽ không tiết lộ tất cả tài liệu ra bên ngoài.”

Trần Hoa Nghiên vẫn còn có chút sững sờ, chưa hoàn toàn phản ứng kịp, cho nên khi y tá đem bảng đưa tới thì cô nhận lấy theo bản năng.

Thấy cô nhận lấy bảng khai, mặc dù thấy cô ngơ ngác, y tá cũng không nói thêm cái gì, chỉ là đem một quyển bộ ảnh thật dày để vào bên cạnh ly trà.

“Điền xong tài liệu cá nhân, chúng tôi sẽ cho cô cùng bác sĩ Phương gặp mặt, mời xem một chút hình ảnh bên trong, cẩn thận suy nghĩ một chút cô muốn phẫu thuật thay đổi cái gì, đợi đến lúc gặp mặt Phương bác sĩ thì bác sĩ Phương sẽ theo yêu thích của cô phối hợp ý kiến chuyên nghiệp của bác sĩ sẽ giúp cô trở thành mỹ nhân trong cảm nhận của mọi người.” Dứt lời, y tá để xuống tất hình ảnh cần thiết, trở về vị trí làm việc, không quấy rầy Trần Hoa Nghiên nữa.

Mỹ nhân trong suy nghĩ...

Trần Hoa Nghiên sững sờ nghĩ tới, sau một hồi khá lâu, một đôi mắt to bắt đầu nhìn một chút bút bi voi nhỏ, ngắc đầu lại nhìn một chút, thấy y tá lẳng lặng làm việc của mình, sau đó lại nhìn một chút thiết kế trong phòng khám.

Thiết kế bên trong phòng cùng đại sảnh bên ngoài xem ra cũng có phong cách, ấm áp thân thiết, không khoa trương, cũng không có cảm giác lạnh lẽo như đặc thù của phòng khám bệnh, tóm lại chính là làm cho người ta thấy thư thái an tĩnh, cảm giác cũng thoải mái.

Cô nghĩ có lẽ là ý trời đi, ông trời thấy cô rối rắm thành cái bộ dáng này, cũng không nhẫn tâm để cho cô tiếp tục rối rắm tiếp nữa, cho nên khiến y tá này kéo cô vào.

Nếu cô đều đã đánh bậy đánh bạ tiến vào, không bằng liền thuận nước đẩy thuyền, đem đôi mắt tròn to đến mức dọa người làm nhỏ một chút, đuôi mắt vẽ lên một chút, đổi thành mắt phượng thôi.

Nghĩ xong, cô nắm chặt bút bi voi nhỏ, ở bảng tờ khai của mình điền tài liệu cá nhân, điền xong cô lấy trả cho y tá, sau đó chính mình trở lại chỗ ngồi lúc này.

Đối với bộ ảnh đặt cạnh ly trà, cô không có lật xem, bởi vì từ đầu tới đuôi cô chỉ đối với đôi mắt này cảm thấy bất mãn, những thứ khác cô cũng không tính làm ra bất kỳ thay đổi nào.

Cô lặng lẽ chờ, nhưng thời gian chờ đợi từng giây từng phút trôi qua, mười ngón tay thon dài lần lượt thay đổi nắm chặt.

Cô vừa hít sâu vừa nói với mình, đã quyết định tốt cũng đừng đắn đo miên man, đừng suy nghĩ những thứ thứ còn chưa có xảy ra, nhưng mà tim của cô đập càng lúc càng nhanh, để cho cô cảm giác như trái tim sắp từ cổ họng mình mà nhảy ra.

Trong lúc cô cảm thấy thời gian chờ đợi sắp đem tất cả dũng khí của cô hao hết thì cô y tá khả ái đi tới trước mặt cô, cong người xuống lộ ra cười ngọt ngào đối với cô, “Xin lỗi để cho cô chờ lâu, hiện tại xin Trần tiểu thư đi theo tôi.”

Như là một khẩu lệnh, Trần Hoa Nghiên cứng đờ đứng lên, đi theo sau lưng Tiểu y tá, trong lúc không nhận được cô liếc đồng hồ trên cổ tay, kinh ngạc phát hiện thì ra cô sau khi cô nộp bảng khai chỉ mới đợi được 30 phút, nhưng 30 phút này thật để cho cô có loại cảm giác đợi thật lâu rất lâu rồi.

Trần Hoa Nghiên mờ mịt đi theo y tá, đi tới trước một cánh cửa đầy màu sắc.

Cánh cửa này xem ra đặc biệt ẩm áp, để cho cô có một loại ảo giác dường như cánh cửa này sẽ kết nối với con đường đi vào tiên cảnh, chỉ cần cô mở ra đi vào, sẽ giống như Elice trong truyện cổ tích đi đến một thế giới khác.

Phương Lỗi ngồi vào trước bàn làm việc mình, thật ra thì nói là bàn làm việc cũng không đúng, bởi vì bàn này cũng chỉ dùng để bỏ mấy thứ đồ vật lộn lộn mà thôi.

Bác sĩ chỉnh hình nói cho cùng thật ra thì cũng là một loại nghề phục vụ, hơn nữa còn có điểm đặc biệt so với bác sĩ tâm lý, cho nên Phương Lỗi rất để ý trang hoàng phòng khám bệnh, không để cho phòng khám bệnh quá mức lạnh lẽo hay thương nghiệp hóa.

Hơn nữa đối mặt khách hàng của mình, anh vĩnh viễn đều giữ một khuôn mặt tươi cười tiếp đón bệnh nhân, mặc kệ đối phương điều kiện ra sao, anh cũng tận lực ghênh đón, dùng sự chuyên nghiệp của mình đem khách hàng biến thành hình tượng lý tưởng trong lòng bọn họ.

Tuy nhiên anh cũng có đạo đức nghề nghiệp, sẽ không làm chuyện trái với lương tâm mình.

Tựa như lần trước, có một người có tiền mang theo tiểu tam của mình đến chỉnh hình, yêu cầu đem cô ta biến thành nữ nhân xinh đẹp, vậy cơ hồ là thay đổi hình dạng từ đầu đến chân, toàn thân cao thấp không có bất kỳ một chỗ nào là hình dáng lúc trước.

Chỉnh hình đối với Phương Lỗi mà nói, là làm một người tăng lên lòng tự tin của mình, để anh trở nên đẹp hơn, nhưng cũng không phải đem một người sống sờ sờ biến thành một người khác, thỏa mãn dục vọng người khác.

Hướng chỉ anh nhìn ra thật ra thì tiểu tam cũng không có tính toán đó, bởi vì cô chỉ tính toán cùng người có tiền này chơi một năm, liền muốn ra nước ngoài sống cuộc sống của mình.

Kết quả là, anh nói bậy với cô nàng tiểu tam kia bởi vì vấn đề thể chất, không thể chỉnh hình quá độ, dọa cho người có tiền kia ngu ngơ sửng sốt, chỉ đáp ứng khiến cho cô nàng đổi một cái mũi hình cùng gương mặt, hoàn toàn phù hợp yêu cầu của cô, cũng dễ dàng mà đem người có tiền kia ra đùa bỡn một trận.

Ngón tay dài của Phương Lỗi đẩy Phương Từ Từ một cái, anh bắt đầu ngăn người ra, chờ thời gian trôi qua.

Anh có một thói xấu, mỗi khi có bất kỳ khách hàng tới cửa, cho dù anh có rảnh rỗi cũng sẽ không lập tức thấy bọn họ, mà là để cho bọn họ điền xong tài liệu cá nhân sau lại chờ 30 phút, để cho bọn họ có thời gian có thể tĩnh tâm, suy nghĩ kỹ càng xem bọn họ có muốn phẫu thuật chỉnh hình hay không?.

Có vài người tới cửa là vì chút tức giận, cùng bạn bè nam nữ cãi nhau, lại vì một lời nói vô tâm mà lại muốn phẫu thuật chỉnh hình.

Một đầu năm mở phòng khám, anh còn trẻ không có kinh nghiệm, cho là bọn họ thật tâm muốn chỉnh hình, nhưng là sau đó có không ít người quay lại nói muốn trở về bộ dáng trước kia.

Ví dụ tương tự quá nhiều, đến nỗi sau này anh trực tiếp đặt ra quy định chờ 30 phút này, giảm bớt thật lớn số lượng bệnh nhân hối hận.

Thời gian ngăn người vô cùng dễ dàng qua, 30 phút rất nhanh đã qua.

Nghe được tiếng bước chân, anh biết là cục cưng bé nhỏ, cũng chính là y tá Dương Tâm Nhụy dẫn khách hàng mới tới.

Anh nâng đỡ mắt kính trên sống mũi, kéo cổ áo sơ mi màu hồng trên người, nâng lên nụ cười tất cả già trẻ gái trai không chê vào đâu được, chờ khách hàng mở cửa.

Phương Lỗi ngăn cả người, nhìn không chớp mắt cặp mắt kia làm anh không dời mắt sang chỗ khác được.

Con mắt hình tròn trong suốt mà sáng long lanh, một đôi mắt to như vậy trên căn bản sẽ chỉ làm người khác cảm thấy đột ngột, kỳ dị, chỉ bởi vì bình thường người phương Đông tuyệt đối sẽ không phải có một đôi tròng mắt kỳ lạ như vậy.

Nhưng quỹ dị thay, đôi mắt này sinh trưởng ở trên mặt cô gái này, anh cư nhiên tuyệt không cảm thấy đột ngột cùng kỳ dị, ngược lại, anh cảm thấy không còn có bất luận kẻ nào so với cô thích hợp với đôi tròng mắt này hơn.

Nhịp tim khó có thể tự kiềm chế mà tăng gia tốc, thậm chí ngay cả tay cũng không nhịn được run lên, cơ hồ khó mà tự khống chế ý nghĩ xông lên trước, nhìn ngắm cặp mắt tròn vo kia đủ để cho thế giới của anh hoàn toàn thất sắc.

Lấy phán đoán chuyên nghiệp của anh, đôi mắt tròn này tuyệt đối là thiên nhiên tinh khiết.

Đã thật lâu chưa từng thấy qua đôi mắt to tự nhiên lại mỹ lệ như thế, Phương Lỗi cảm giác mình thật sự quá may mắn, không ngờ anh tìm kiếm kiếm vài chục năm mắt to mỹ lệ lại có thể tự chủ động đưa tới cửa.

Lập tức anh cười đến so với bất kỳ thời khắc nào đều muốn rực rỡ, thậm chí ngay cả mắt phượng mang theo điểm tà khí xinh đẹp cũng cong lên.

Nếu như đổi thành những người khác, nhìn thấy một đàn ông xinh đẹp đối với mình cười như vậy, không động tâm, nhịp tim không gia tốc nhất định là gạt người.

Chỉ là nhịp tim Trần Hoa Nghiên gia tốc không sai, nhưng cũng không phải bởi vì động lòng, mà là bởi vì hoảng hốt, bởi vì cô cảm thấy người đàn ông cười trước mắt này, tựa như chồn đến chúc tết gà vậy thật đúng rất dọa người.

Trần Hoa Nghiên chân phải không nhịn được lạng lẽ lui về sau một bước, Phương Lỗi để cho cô có loại cảm giác muốn chạy trốn chết, chỉ là một cái khác chân của cô còn không kịp lui về phía sau thì sau lưng cô cánh cửa liền bị ỵ tá khả ái đóng lại thật chặt.

“Hai vị từ từ nói chuyện.” Dương Tâm Nhụy hoàn thành nhiệm vụ, liền vội vàng trở lại vị trí của mình.

Mặc dù công việc của cô không bận rộn lắm, nhưng cô rất tiếc thời gian của mình, có rảnh rồi không vô ích cũng sẽ nặn ra thời gian tiến hành nghề phụ vĩ đại của cô, lên net đánh trang bị bán lấy tiền.

Dương Tâm Nhụy một lòng nhớ tới muốn đi đánh boss kiếm tiền, cô hoàn toàn không có nhìn thấy ánh mắt tựa như cầu cứu của Trần Hoa Nghiên, liền nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trần Hoa Nghiên sững sờ nhìn cửa, chỉ cảm thấy lông mống trên người từng cây một dựng đứng, mà nguyên nhân chính là từ cái người đàn ông đang đến gần mình.

Cô cứng đờ xoay người, nhìn về phía người đàn ông không biết lúc nào đã đi tới cách cô chỉ có khoảng cách hai bước mà mắt của anh tôi vẫn nhìn cô không chớp mắt như vậy.

Trong mắt cô lộ rõ vẻ mặt hốt hoảng và luống cuống, rõ ràng ngay cả đến Phương Lỗi cũng không thể tự lừa gạt mình rằng cô chỉ là nhất thời khẩn trương.

Phương Lỗi âm thầm báo ình chờ đợi người tôi hù dọa chạy mất, hơi quay mặt sang, thanh thanh cổ họng, “Trần tiểu thư thật sao? Xin chào, tôi là Phương Lỗi, là bác sĩ trưởng phòng khám bệnh này.”

Cho dù dè dặt lần nữa, nhưng mắt anh vẫn nhìn không được chuyển đến trên mặt cô lần nữa.

Khi bị người tôi nhìn thẳng tắp như vậy, bọn họ phần lớn cũng sẽ theo bản năng tránh đi tầm mắt, cho nên Trần Hoa Nghiên cũng không có thói quen cùng người lạ nhìn thẳng vào nhau như vậy.

Trần Hoa Nghiên mắt tự nhiên tránh xa tầm mắt kia, chỉ có cảm giác biểu hiện của mình giống như một nữ sinh mười lăm mười sáu tuổi, hoàn toàn mất đi bình tĩnh bình thường.

“Chào anh.”

“Trần tiểu thư, ngồi xuống trước.” Thấy cô quay mặt đi, Phương Lỗi có chút thất vọng, nhưng vẫn là lấy phong độ, mời cô ngồi vào ghế sa lon mềm mại màu sáng kia.

Không tiếp tục cùng anh nhìn nhau, thần kinh Trần Hoa Nghiên cũng không có được thả lỏng, chỉ là thân thể của cô còn không có tỉnh táo lại, trong lúc đi lại cứng rắn tựa như người máy vậy.

Đợi cô ngồi lên trên ghế sa lon, Phương Lỗi ngồi đối diện cô, cái góc độ này tốt vô cùng, thứ nhất không ngại anh tiếp tục nhìn cô, thứ hai cũng sẽ không khiến cô cảm thấy mình quá mức đến gần.

“Trần tiểu thư, cô đối với mình có bộ phận gì không hài lòng sao?” Anh theo lệ mở miệng hỏi, chỉ là trong lòng không cảm thấy cô có chỗ nào cần thay đổi.

Mặt của cô hiện lên hình trái tim, cằm thật nhọn, lại sẽ không quá mức bén nhọn, làm cho người tôi cảm thấy cay nghiệt; cái trán đầy đặn, xem ra lại cảm thấy tinh thần lạnh lẽo; đôi mắt trong suốt sáng long lanh giống như hai khỏa thủy tinh xinh đẹp, để cho anh không cách nào chớp mắt; sống mũi cao thẳng tắp xinh xắn, cánh môi bôi lên một chút son bóng màu sáng không dày cũng không mỏng.

Tổ hợp như vậy vừa cân đối lại vô cùng hài hòa, anh thật sự không cách nào phát hiện ra một chút xú vẩn đề nào trên gương mặt này, ngược lại, nếu như thay đổi một vị trí trong đó, vốn là hài hòa cân đối cũng sẽ bị phá hư, ngược lại được không bù mất.

Không phải để chỉnh mặt, cho nên là tới nâng ngực hay sao?

Ánh mắt dời xuống, anh giống như lơ đãng xẹt qua trước ngực cô, rồi sau đó chân mày không nhin được nhú lại.

34C lớn nhỏ, khiến bất kỳ một gã đàn ông nào cũng phải vỗ tay lớn nhỏ tha thiết ước mơ, hơn nữa vòng eo kia chỉ có 24 tấc, tỷ lệ phù hợp hoàng kim, Phương Lỗi gãi bề da đầu cũng không nghĩ ra rốt cuộc cô đối với nơi nào của mình không hài lòng.

Nghe vấn đề của anh, Trần Hoa Nghiên xoay mặt hướng tới anh, ánh mắt lại không có nhìn về phía anh, chỉ là hạ tầm mắt, che kín một nửa tầm mắt, mở miệng trả lời anh, “Tôi muốn đem mắt mình chỉnh nhỏ xuống một chút, đuôi mắt hơi nhếch lên, xem ra quyến rũ một chút.”

Trong công tác mấy cái người mẫu đứng đầu nhất đẹp nhất, tất cả đều là phải có một đôi mắt phượng quyền rũ, cho nên cô muốn biết thành như vậy là được rồi.

Cô trả lời xong, đợi một hồi lại không nghe tới Phương Lỗi đáp lại, cô nghi ngờ ngược mắt, lại phát hiện anh đang nhìn cô ngẩn người, một bộ dáng vẻ căn bản cũng không có đang nghe cô nói chuyện.

Cô có chút tức giận, thân là bác sĩ hơn nữa còn là một bác sĩ chuẩn mực, tại sao có thể ở lúc khách hàng nói yêu cầu của mình mắt hồn ngẩn người.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Trần Hoa Nghiên căn bản cũng không biết ánh mắt của Phương Lỗi nhìn cô ngẩn người, là bởi vì anh yêu thích đôi mắt tròn của cô.

Kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn nói cho cô biết, một khi có người nhìn ánh mắt của cô ngẩn người, cũng bởi vì cảm thấy ánh mắt của cô kỳ quái, cũng không phải bởi vì yêu thích.

“Anh rốt cuộc có đang nghe tôi nói chuyện hay không?” Cô tức giận dùng giọng chất vấn hỏi.

Giọng nói lạnh lạnh khiến Phương Lỗi phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy cặp mắt tròn kia để ỉnh động lòng không dứt, thế nhưng lúc này dính vào vầng sáng tức giận, cảm xúc sinh động khiến đôi mắt càng thêm mê người rồi.

Phương Lỗi không khỏi ảo tưởng đôi mắt này dính vào cảm xúc khác thì sẽ có phong tình như thế nào, một loạt ý nghĩ trong đó nếu như bị Trần Hoa Nghiên biết, nhất định tới đây cho anh một cái tát.

Mắt thấy mình lại lần nữa vì đôi mắt này mà mất hồn ngẩn người, Phương Lỗi miễn cưỡng điều chỉnh lại hành vi nghề nghiệp thường ngày, ho nhẹ một tiếng, “Thật xin lỗi, hôm nay tôi có chút không quá thoải mái, uống một chút thuốc cảm, cho nên lúc này có chút chậm lụt, chỉ là cô yên tâm, sẽ không ảnh hưởng chúng ta thương thảo chi tiết.”

Trần Hoa Nghiên rất hoài nghi lời của anh, nhưng nét mặt trên mặt anh viết sẵn 4 chữ “Xin tin tưởng tôi”, thật sự làm cho người ta rất khó lại đi chất vấn anh, cho nên dù trong lòng vẫn không tin tưởng quá, nhưng cô cũng không có nói cái gì nữa, chỉ là đem ý nghĩ muốn chỉnh hình mắt mình nói cho anh biết một lần nữa.

Nhưng mà thật không ngờ lần đầu tiên cô nói thì Phương Lỗi không có phản ứng gì, nhưng khi nói lại lần thứ hai, Phương Lỗi thế nhưng cả người từ trên ghế salon bật lên, dọa cô một cú sốc.

Cô còn sống sờ chưa tỉnh hồn lại, Phương Lỗi đối diện cũng đã dùng âm thanh xấp xỉ gầm thét rống to: “Không cho phép! Tôi không cho phép cô động vào đôi mắt này!”

Anh quả thật chính là khó có thể tin, cô gái này lại muốn hủy diệt ước mơ anh tha thiết tìm kiếm đôi mắt to tròn nhiều năm như vậy.

Anh quá kích động, hoàn toàn quên rằng anh đối với cô mà nói chỉ là một người xa lạ, chỉ là một bác sĩ, căn bản cũng không có tư cách đi ngăn cản cô, không cho phép cô thay đổi đôi mắt của cô.

Trần Hoa Nghiên phục hồi lại tinh thần, phản ứng đầu tiên chính là cầm túi xách xoay người đi.

Có ai sẽ chịu được đôi mắt một người xa lạ đang mắng mình mà mặt không đổi sắc, ít nhất là cô Trần Hoa Nghiên không làm được!

“Đợi đã nào...!” ý thức được việc mình làm khác thường chậm nửa nhịp, Phương Lỗi lập tức đuổi lên trước, ngăn lại Trần Hoa Nghiên tức giận đang muốn rời đi.

Trần Hoa Nghiên không muốn xông ra, theo lời dừng bước, nhưng là một đôi mắt nhìn anh chằm chằm, biểu tình bất mãn không vui lộ ra không bỏ sót.

Cô ngừng lại, nhưng là Phương Lỗi còn không có nghĩ kỹ nói những gì tiếp theo, tài ăn nói khéo léo ở trước mặt cô, cư nhiên không phát huy được chút nào.

Thấy anh thật lâu cũng nói không ra nửa chữ, Trần Hoa Nghiên càng thêm cho rằng anh đang chọc ghẹo mình, không ngờ mình mang theo dũng khí lớn như vậy, cuối cùng lại gặp cá đực trước đồ.

Trần Hoa Nghiên tay phải dùng sức đẩy, muốn đem cái người đàn ông ngăn ở cửa này đẩy tới một bên, nhưng mà anh thậm chí lùi một bước cũng không có, vẫn như cũ đứng ngăn ở trước cửa.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Cô tức giận phải cắn răng nghiêng lợi.

“Tôi không có ý tứ gì khác, tôi chỉ muốn nói cô không cần chỉnh ánh mắt của mình, chỉnh về sau chỉ biết trở nên xấu xí hơn, không cần lãng phí tiền.” Bị cô hung tợn quở trách, Phương Lỗi liền chết nghĩ tới giải thích, thế nhưng không chút nghĩ ngợi bật thốt lên.

Anh cũng không có ý chê bai cô, anh vốn ý tứ chính là nếu phẫu thuật chỉnh hình đôi mắt này sẽ bị phá hủy, không hề đẹp nữa, muốn cho cô giữ vững bộ dáng bây giờ không cần thay đổi, nhưng là hoàn toàn không có sửa chữa lời nói lúc này làm thế nào nghe cũng cảm thấy chói tai, nhất là nghe vào trong tai Trần Hoa Nghiên khiến cô càng tức hơn.

Nghe vậy Trần Hoa Nghiên càng nổi giận hơn, cái gì gọi là chỉnh về sau chỉ biết trở nên xấu xí hơn, không cần lãng phí tiền? Chẳng lẽ ánh mắt của cô thật xấu xí đến nỗi ngay cả một bác sĩ chỉnh hình cũng không muốn giúp cô?

Cô cực kỳ giận dữ, không cách nào ở lại căn phòng này nữa, đối mặt với Phương Lỗi khinh người quá đáng.

Tức giận, bất bình cô dùng hết hơi sức đẩy cửa, lần này cô thành công ngăn Phương Lỗi chặn đường đẩy tới một bên, khi anh không còn kịp ngăn cản nữa, cơ hồ vành mắt ửng đỏ chạy nhanh cách phòng khám bệnh.

Cô tuyệt đối sẽ không trở lại nơi này, cô thề!

Phương Lỗi không kịp ngăn cản nữa, chỉ có thể trở mắt nhìn cô rời đi, tự mình vì lời mình nói mà ảo não.

Anh thô lỗ nín lên con rối gấu kia, đôi tay đặt ở đầu gối dùng sức mà giãy xéo, “Thật vô dụng! có ý tốt với người ta mà không giải thích, lại nói những thứ kia làm cho người ta hiểu lầm, khiến người ta tức giận bỏ đi, mà hiện tại vui mừng đi, thật vô dụng!”

Con rối gấu vô tội chịu khổ, cho đến lúc người đàn ông tàn bạo này nhớ tới Trần Hoa Nghiên sẽ có khả năng đến những phòng khám bệnh khác, mới ném con rối gấu xuống, móc điện thoại ra bắt đầu liên hệ mấy người bạn học cũ.

Mấy cú điện thoại đều là giống nhau, anh nửa là uy hiếp nửa là cầu khẩn mấy người bạn học cũ, nếu như có một cô gái tên là Trần Hoa Nghiên tới cửa nói muốn chỉnh hình, bất luận cô nguyện ý giao bao nhiêu tiền, đều không giúp cô, nếu như cô hỏi nguyên nhân, liền trực tiếp báo ra tên của anh, để cô đi đến tìm anh.

Mấy bạn học cũ này, đảm nhiệm chức vị quan trọng trong phòng khám bệnh chỉnh hình chia ra ở cả nước, chỉ cần bọn họ nguyện ý giúp việc khó của anh, như vậy trên căn bản trừ phi là ra khỏi nước, nếu không thì sẽ không có người giúp Trần Hoa Nghiên làm phẫu thuật chỉnh hình.

Bạn học cũ cũng không quá quan tâm sự việc rõ ràng thế nào, còn tưởng rằng Trần Hoa Nghiên đắc tội Phương Lỗi, nhưng là bất luận nguyên nhân như thế nào, nếu Phương Lỗi mở miệng, bọn họ cũng không thể không giúp một tay, thứ nhất, bọn họ có chút buôn bán trung gian qua Phương Lỗi, nhận ân tình của anh, cũng liền phải hồi báo; thứ hai, bọn họ cũng không muốn cùng Phương Lỗi không qua được.

Trước không nói người này phía sau dài rất cứng, không có mấy người dám đắc tội anh, lại nói anh kỹ thuật chỉnh hình lừng danh trong ngoài nước, nước ngoài một chút seminar càng thêm cố ý mời anh xuất ngoại, kinh nghiệm giảng thuật cùng với kỹ thuật mới nhất, đắc tội anh nhất định không có kết quả tốt.

Phương Lỗi cúp điện thoại, kế tiếp chỉ cần ôm cây đợi thỏ.

Anh có dự cảm, Trần Hoa Nghiên nhất định sẽ trở về tìm anh nữa, bất luận là vì chỉnh hình, hay bởi vì anh khiến tất cả bác sĩ chỉnh hình cả nước không chịu giúp cô làm giải phẫu.

Nếu như là lần trước, anh còn là không nói hai lời, không giúp cô chỉnh hình chính là không giúp cô, về phần lần sau chứ sao... Làm đàn ông nếu có thể cúi có thể duỗi, loại chuyện nhỏ xệ mặt xuống nói để lời xin lỗi này anh làm được, cũng thường làm.

4. Chương 3

Chương 3

“Rất xin lỗi, Trần tiểu thư, chúng tôi không thể làm phẫu thuật chỉnh hình cho cô được.” Y tá mặc đồng phục màu hồng mở miệng nói xin lỗi, nhưng vẫn không nhận được mà tò mò.

Bọn họ mở cửa làm ăn, cơ hồ là ai đến cũng không cự tuyệt, cô làm việc ở phòng khám chỉnh hình này cũng được năm năm, vẫn là lần đầu tiên gặp chuyện tất cả các bác sĩ nhất trí không chịu nhận case.

Buôn bán chính là tiền, nhưng viện trưởng của cô vừa nghe đến tên Trần Hoa Nghiên, không nói hai lời để cho cô mời Trần Hoa Nghiên đi.

“Tại sao?” Mang theo mấy phần tức giận cùng với trong lòng không hiểu, Trần Hoa Nghiên mở miệng.

“Viện trưởng nói nếu như cô muốn đáp án, mời đi tìm Phương Lỗi.” Y tá một chữ không lọt đem lời viện trưởng nói cho cô chuyển lại cho Trần Hoa Nghiên.

Đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh trong nháy mắt dâng cao ngọn lửa khó chịu, phẫn hận, Trần Hoa Nghiên chỉ muốn giết chết anh ta ngay lập tức.

Cô căn bản cũng không biết mình rốt cuộc ở nơi nào trên choker đến Phương Lỗi để anh ta không chịu giúp cô thì thôi giờ cô tìm một bệnh viện chỉnh hình khác lại gây khó dễ?

Nhưng cô tuyệt đối không nghĩ tới Phương Lỗi thậm chí có thể khiến tất cả các phòng khám chỉnh hình lớn nhỏ trong cả nước vừa nghe đến tên của cô liền cự tuyệt.

Suốt cả một tháng, cô cơ hồ đi khắp tất cả các phòng khám chỉnh hình nổi danh mà an toàn khắp cả nước, dâng trào quyết tâm được ăn cả ngã về không một lòng muốn thay đổi đôi mắt này, nhưng là tháng này ngoài việc cô bị sập cửa vào mặt không ngừng ra, đôi mắt to tròn như cũ vẫn lớn đến kinh người.

Phương Lỗi, tên bác sĩ xấu xa đó thật không có tí y đức hành nghề nào!

Cô tới cửa cho anh buôn bán làm ăn, anh không những không chấp nhận, lại còn hướng về phía cô nói nếu như cô chỉnh, chỉ biết trở nên xấu xí hơn.

Cô chính là muốn mình được đẹp hơn, trở nên bình thường một chút mới đến tìm anh, thế nhưng anh lại công kích cô. Như vậy còn chưa đủ, cũng không biết rốt cuộc anh sử dụng thủ đoạn gì để cho các phòng khám chỉnh hình khác không chịu giúp cô làm phẫu thuật chỉnh hình.

Mỗi một lần hỏi thăm lý do, đáp án những người này luôn làm cho cô sôi máu khí huyết dâng trào, huyết áp tăng tấp tểng vọt, để cho cô có cảm giác kích động thật muốn đem Phương Lỗi chặt làm trăm mảnh.

Sĩ có thể giết, không thể nhục, lại qua thời gian gần một tháng sau, cô cũng không nhịn nổi nữa.

Gọi taxi, nói địa chỉ cho tài xế, cô Trần Hoa Nghiên muốn đem Phương Lỗi cái tên xấu xa gian ác kia giết chết!

Mới vừa xuống xe, Trần Hoa Nghiên liền nôn nóng không đợi được mà xông vào phòng khám bệnh.

Cô dù mang bộ dáng hung ác cỡ nào cũng không hù dọa được y tá khả ái, chỉ thấy y tá đối với cô nở nụ cười ngọt ngào, “À, Trần tiểu thư cô trở lại, lần này cần uống gì? Hoa Trà, Molly còn là hoa hồng? Ngày hôm qua tôi vừa mua trà thảo mộc Lavender, rất thơm đó, cô muốn ném thử một chút không?”

Đưa tay không đánh người mặt tươi cười, hơn nữa Dương Tâm Nhụy còn một bộ dáng cùng cô rất thân quen, Trần Hoa Nghiên cả người cứng, lắc đầu một cái, “Cám ơn cô, nhưng tôi không phải là tới uống trà, xin hỏi một chút, Phương Lỗi có ở bên trong không?”

Nghe được cô không cần uống trà, đồ tốt không có người cùng chia sẻ khiến Dương Tâm Nhụy cảm thấy thật mất mát một chút, nhưng nghe đến vấn đề Trần Hoa Nghiên, cô ngay sau đó lại hưng phấn bừng bừng, “Ah, bác sĩ Phương vẫn luôn đợi cô, đợi một tháng đấy.”

Trong một tháng này, Phương Lỗi một bộ ôm cây đợi thổ, mặc dù cửa mở ra, nhưng anh không có tiếp kiến bất kỳ khách hàng nào, suốt ngày cầm quyển tạp chí bên trong có hình Trần Hoa Nghiên, bày la liệt khắp phòng, trong miệng còn nhắc đi nhắc lại như bệnh thần kinh “Đôi mắt thể nào đẹp như vậy”... nếu như không phải là anh vẫn đối xử hết sức bình thường với cô, Dương Tâm Nhụy thật sẽ cho rằng ông chủ điên rồi.

Chỉ là cứ như vậy, Dương Tâm Nhụy cũng biết thì ra là Trần Hoa Nghiên là một người mẫu rồi.

“Trần tiểu thư, cô ngoài đời so với trong hình đẹp hơn nhiều, cô biết không, tôi thích nhất lần cô chụp hình ở tạp chí kia, nhất là lúc cô ăn mặc trung tính thì tôi xem quả là nhanh muốn thét chói tai ra tiếng rồi.” Cô ta hai tay ôm mặt tròn nhỏ nhắn, một bộ dạng hưng phấn ước mơ lúc thấy thần tượng của mình.

Đối mặt với nhiệt tình của cô y tá như vậy, Trần Hoa Nghiên càng thêm tức không nổi nữa, cô bắt đầu tiểu nhân mà nghĩ, Phương Lỗi có phải hay không sợ cô giết anh trong phòng nên để cô y tá ở chỗ này làm cô bớt tức giận, nhưng không thể không nói, lời nói Dương Tâm Nhụy rất làm cô hài lòng.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai nói với cô hình của cô rất đẹp, bọn họ bình thường đều chỉ sẽ nói hình của cô rất tốt, rất xuất chúng.

“Tốt” cùng với “Xuất chúng” hai người này từ tuy là chỉ mặt, nhưng không nhất định là dùng để hình dung cô rất đẹp, cho nên đối mặt với lần đầu tiên có người khen ngợi mình đáng chấp, Trần Hoa Nghiên thật có chút thụ sủng nhược kinh.

“Cám ơn cô.” Cô có chút cà lăm nhìn về phía Dương Tâm Nhụy nói cảm ơn.

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, cô chờ một chút giúp tôi ký tên ở trên tấm ảnh là tốt, tôi nhất định sẽ cất giữ thật tốt.” Bởi vì lý do công việc, Dương Tâm Nhụy đã tập hợp đủ rất nhiều ảnh kí tên của danh nhân, minh tinh rồi, hiện tại có thêm Trần Hoa Nghiên, cô cảm thấy mình thật hạnh phúc chết mất.

“Tốt...” Bị y tá thay đổi chủ đề, Trần Hoa Nghiên thiếu chút nữa quên lý do mình tới nơi này, vội vàng ngưng tụ lửa giận, “Phòng làm việc của Phương Lỗi hiện tại có ai không?” Mặc dù cô rất giận Phương Lỗi, nhưng cô cũng không muốn phá hoại việc tốt của người khác, nhất là chuyện chỉnh hình như vậy, người bình thường đều không muốn để cho người khác biết.

“Không có không có.” Dương Tâm Nhụy giống như trống bỏi động phe phẩy đầu của mình, nghĩ thầm thời gian này Phương Lỗi đại khái đang ôm hình Trần Hoa Nghiên, lại đang nhắc đi nhắc lại như điên ấy.

Trần Hoa Nghiên hướng Dương Tâm Nhụy gạt đầu một cái liền tiêu sái xoay người, dựa vào trí nhớ, đi lên phòng làm việc Dương Tâm Nhụy đã mang mình tới lần trước, liền cửa cũng không gõ, trực tiếp mở cửa, rất có khí thế mà thẳng bước đi vào.

“Phương Lỗi!”

Ngồi phịch ở trên ghế sa lon Phương Lỗi nghe tiếng nhảy lên, cặp mắt sáng lóng lánh nhìn tới cô.

“Cô đã đến rồi.” Thái độ quen thuộc, cùng với Dương Tâm Nhụy nhiệt tình lúc này thật chẳng khác nhau là mấy.

Trần Hoa Nghiên tức một bụng, thiếu chút nữa không chỗ phát, nhưng nghĩ đến chính mình một tháng này như người điên tìm phòng khám chỉnh hình khắp nơi lại lần lượt bị cự tuyệt, trong lòng tức giận liền hừng hực mà thiêu đốt.

Cô tức giận chạy tới trước mặt Phương Lỗi, tưởng tượng như một tên lưu manh níu cổ áo của anh, hung tợn chất vấn anh trong tháng này rốt cuộc cô đã làm gì, làm hại cô tìm bác sĩ giúp mình chỉnh hình cũng không được, nhưng cái người đàn ông này bày ra một bộ dáng hết sức vô tội, hơn nữa gương mặt anh tươi cười, để cho cô nghĩ muốn phát giận cũng không phát ra được.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Tất cả oán mắng toàn bộ hóa thành một câu vấn đề, hơn nữa giọng nói mềm mại thật không thể như đang chất vấn người khác.

Phương Lỗi lần nữa thấy đôi mắt trong suốt bởi vì tức giận mà trở nên sáng lấp lánh, tâm bất ngờ đập bịch bịch, anh biết đây là phản ứng mất khống chế, nhưng anh không có chút nào bài xích, ngược lại cười đến vui vẻ, gọi Dương Tâm Nhụy dâng trà, trái cây bánh bích quy, một bộ dáng muốn cùng cô nói chuyện trời đất.

“Đến đây đi, ngồi xuống trước.”

“Tôi tới không phải là vì uống trà!” Nhưng Trần Hoa Nghiên cự tuyệt hợp tác, có vẻ lạnh nhạt nói.

“Tôi biết rõ.” Phương Lỗi nở nụ cười tràn đầy.

Anh đương nhiên biết cô tới cửa tìm anh là vì muốn một cái công đạo, đòi một công đạo, nhưng anh cũng đã đợi chờ cô lâu như vậy rồi, để cho anh nhìn thêm mấy lần đôi mắt khiến anh mê đắm như bị bỏ bùa thì thế nào?

“Anh!” Trần Hoa Nghiên sợ nhất một loại người, ác nhân người xấu cô cái gì cũng không sợ, duy chỉ có sợ vô lại, nhất là giống như Phương Lỗi luôn giả bộ vô tội vô lại.

Hết cách rồi, giả bộ không bằng anh, cô tức giận buồn bực ngồi vào trên ghế sa lon.

Lần trước quá khẩn trương, cô đều không có phát hiện thì ra ghế sa lon này mềm nhũn, phía trên còn để mấy gối ôm mập mập, nếu như không phải là Phương Lỗi ở đây, cô cũng sớm đã cầm lên gối ôm, ôm vào trong ngực rồi.

Hình như nhìn ra được ý nghĩ trong đầu cô, Phương Lỗi từ mấy trong đồng gối ôm lấy ra một cái tròn nhất mập nhất, lập tức bỏ vào trong tay cô, để cho cô ôm.

Màu sắc gối ôm tươi tắn ôm trong tay cô hợp với đôi mắt tròn vo của cô trong giống một tiểu nữ sinh cùng người lớn giận dỗi.

Phương Lỗi không nhịn được cười đến càng vui vẻ hơn, vì mình từng điểm từng điểm khám phá ra một mặt khả ái của cô mà cười.

Ngồi được thoải mái, lại ôm gối ôm thoải mái, lửa giận đáy lòng Trần Hoa Nghiên cơ hồ lùi đến một tia cũng không còn, hoàn toàn không chú ý tới mình bị Phương Lỗi chỉ dùng một chút thủ đoạn nhỏ lấy lòng mà giải quyết được.

“Đối với lần trước chia tay không vui vẻ và còn chuyện xảy ra trong tháng này tôi trịnh trọng nói lời xin lỗi với cô.”

Giải quyết cô, bắt đầu anh liền đi vào chính đề, “Cô tháng này chạy khắp các phòng khám chỉnh hình khác không có bất kỳ một bác sĩ chỉnh hình nào giúp cô làm phẫu thuật, đó là bởi vì trong nghề chúng tôi có một quy củ bất thành văn, trừ phi phẫu thuật thất bại, nếu không những người khác không thể nhận khách hàng này.” Cái này là anh nói đùa, nhưng anh chính là khi dễ cô không biết.

Nghe được giải thích, Trần Hoa Nghiên bừng tỉnh hiểu ra.

Mỗi hành nghề cũng sẽ có quy củ đặc biệt, giống như làm người mẫu vậy, nếu như công việc bị người khác đoạt, chính mình dù có nói liên tục cũng không thể nói một tiếng.

Tại sao? Đó là bởi vì năng lực của mình không đủ, phía sau dài lại không cứng, như vậy mình có thể nói gì, chỉ có thể ẩn nhẫn ngậm máu vào trong, hi vọng dưới một lần vận khí mình tốt một chút, có thể sớm một chút hết khổ, hoặc là tìm đến một núi cao đủ cứng phía sau dài.

Thấy ánh mắt cô sát khí không còn nồng đậm như vậy, giọng của Phương Lỗi thành khản hơn, “Khác chính là lần trước tôi bởi vì nói chuyện không dùng đến não, mới có thể nói ra lời nói thiếu lễ độ, thật ra thì tôi cũng không có ý đó”.

Tôi chỉ là muốn nói, “Thật ra thì Trần tiểu thư cô ngũ quan vô cùng tiêu chuẩn, nếu như thay đổi một phần trong đó, có thể sẽ làm cho cả tỷ lệ mất ổn định, đến lúc đó có thể không chỉ con mắt của cô cần làm thay đổi, liền những bộ phận khác cũng phải thay đổi để phù hợp hơn, đây cũng không phải là một hai tiểu phẫu mà có thể xong chuyện, xin hỏi Trần tiểu thư, cô thật tính toán làm như vậy sao?”

Thấy anh đều nói xin lỗi, Trần Hoa Nghiên hậm hực gạt đầu, bày tỏ mình tiếp nhận xin lỗi của anh, lời nói kế tiếp của anh lại làm cho cô có chút chần chờ.

Thật ra thì cô chỉ tính toán thay đổi đôi mắt, không có ý định thay đổi bộ phận khác, nếu như lúc này sửa lại toàn bộ, cô cũng sẽ không chờ tới bây giờ.

Thấy cô bắt đầu chần chờ, đáy lòng Phương Lỗi âm thầm trầm trồ khen ngợi, liền nói: “Không bằng như vậy đi, Trần tiểu thư cô nói cho tôi biết, cô tại sao muốn thay đổi mắt của cô, chúng ta cùng phân tích một chút thay đổi lợi và hại, sau đó cô cần thận suy tính có phải thật vẫn muốn phẫu thuật hay không, cô xem như vậy được không?” Anh hướng dẫn từng bước, hướng dẫn cô nói ra nguyên nhân của cô.

Lời của anh nghe thật có đạo lý, cho nên Trần Hoa Nghiên để xuống đề phòng trong lòng, nói cho anh biết, “Bởi vì ánh mắt của tôi để cho công việc của tôi luôn vô duyên vô cớ bị chuyển tới trong tay người khác, sau đó ông chủ tôi nói nếu như mà tôi muốn bước lên thảm đỏ, đôi mắt của tôi là trở ngại lớn nhất.”

Cô không nói ra toàn bộ nguyên nhân, bởi vì cô cảm thấy Phương Lỗi chỉ là bác sĩ chỉnh hình, không cần thiết nói với anh quá nhiều.

Trên mặt Phương Lỗi mặc dù bình tĩnh như trước, gương mặt thành khản, nhưng chỉ có mình anh mới biết hiện tại anh có bao nhiêu tức giận, không, phải nói là tức đến sùi bọt mép, trình độ tròn mắt ậm trách mới đúng.

Anh có phỏng đoán qua rồi cuộc là vì nguyên nhân gì, mới có thể tới làm giải phẫu. Từ bỏ cô ấy là ánh mắt song mỹ không thể tin được, vì nguyên nhân sự nghiệp, anh cũng có phỏng đoán qua, nhưng rất nhanh anh liền phủ quyết sạch rồi.

Bởi vì anh không tin giống như cô, một cô gái như vậy sẽ vì một nguyên nhân như vậy mà phá hủy cặp mắt kia, nhưng bây giờ chính miệng cô thừa nhận vì một lý do dở dở ương ương như vậy, anh giận thật, giận đến không thể ngăn cản nổi nữa.

Nhưng may anh nhớ lại hai người lần trước chia tay trong tình cảnh không vui, anh làm người làm việc sẽ không phạm sai lầm lần nữa, cho nên anh nhịn, không la to nói lớn với cô lần nữa, chỉ là âm thầm ngăn chặn lửa giận, ngăn chặn kích động, tính toán lý lấy, hảo hảo mà khuyên cô từ bỏ cái ý niệm này.

“Tôi biết rõ thân là một người mẫu, mặt đối với cô mà nói là tài sản cực kỳ quan trọng, nhưng mặt khác, nếu như chỉ có bề ngoài mà không có thực lực, ở giới người mẫu này cũng rất khó mà đứng vững được.”

Anh bắt đầu liệt kê tất cả các người mẫu có thực lực nhưng không có bề ngoài xinh đẹp, muốn nói lý, lấy tình để cảm động cô buông tha kiểu ý niệm này.

“Chẳng qua tôi tin tưởng cô tuyệt đối là có thực lực, điểm này có thể từ chỗ hình cô chụp qua qua mà nhìn ra được.”

“Anh xem qua hình của tôi?” Trần Hoa Nghiên có chút kinh ngạc.

“Dĩ nhiên, tôi phải rõ ràng biết bối cảnh công việc khách hàng mình, kể từ đó mới có thể vì bọn họ tạo ra đáng ngoài thích nhất hợp.” Phương Lỗi không chút nghĩ ngợi nói, chỉ cảm thấy trình độ nói láo thật sự càng nói càng lưu loát, càng nói càng chân thật, nhìn anh công lực nói bày hiện tại được nâng ột bước rồi.

“Anh thật cảm thấy tôi không cần chỉnh hình?”

Phương Lỗi không cảm thấy thông qua mấy câu nói mà có thể thuyết phục được cô, anh có dự cảm, cô gái trước mắt này cũng không phải là người dễ dàng dao động như vậy, nhưng anh tuyệt không sợ, vì cất giữ ánh mắt của đôi đẹp này, anh đã chuẩn bị tâm lý kháng chiến lâu dài.

“Đúng, nhưng nếu như Trần tiểu thư cô chính là không xác định được, không bằng như vậy, chúng tôi trước khi phẫu thuật chỉnh hình phụ đạo tâm lý tốt lắm, phụ đạo này sẽ thử một chút xem cô có thể tiếp nhận cô sau khi đã được chỉnh hình hay không, còn có loại phụ đạo khác, chỉ là thời gian này hơi dài, có thể cần cô phối hợp.” Phương Lỗi một lần lại một lần mà dùng chuyên nghiệp của mình tới dọa trêu người, nhưng một chút gánh nặng trong lòng anh cũng không có.

Thật ra thì Trần Hoa Nghiên cảm thấy có chút kỳ quái, cô chưa từng nghe qua chỉnh hình cần phải làm phụ đạo tâm lý, không ít người nói chỉnh liền chỉnh, sau đó cũng không thấy có ảnh hưởng mặt trái gì, nhưng mà suy nghĩ một chút nữa, Phương Lỗi là bác sĩ chuyên nghiệp, anh nói đạo lý rõ ràng, để cho cô không tìm được bất kỳ lý do phản bác gì, hơn nữa Leo Dương Duệ Phàm cũng nói kỹ thuật Phương Lỗi là đẳng cấp, danh tiếng lại không tệ.

“Phụ đạo này thời gian bao lâu?” Cô ma xui quỷ khiến hỏi.

“Phụ đạo này cần 3 tháng, trong ba tháng này, cô mỗi tuần ít nhất phải tới chỗ của tôi ba lượt, tiếp nhận tôi chuẩn bị tốt khóa trình, nếu như mỗi tuần lễ ít hơn so với ba ngày, hiệu quả sẽ giảm bớt, có thể sẽ kéo dài cả thời gian phụ đạo.”

Đã từng cũng có khách hàng bởi vì không cách nào thường xuất hiện, đem thời gian phụ đạo ba tháng kéo dài đến cả một năm, chỉ là giống nhau, cũng có khách hàng bởi vì ngày ngày tiếp thụ phụ đạo, không cần 3 tháng liền hoàn thành phụ đạo, nói trước tiếp nhận chỉnh hình, hơn nữa ra ngoài hiệu quả tăng gấp bội thì tốt hơn.”

3 tháng, anh cũng không tin mình không cách nào làm cho cô buông tha ý niệm đó, Phương Lỗi đối với mình có thể nói là hết sức có lòng tin.

3 tháng, Trần Hoa Nghiên cảm giác mình có thể chờ, “Được, tôi đồng ý, lúc nào bắt đầu đây?”

Nghe vậy, Phương Lỗi mắt phượng yêu khí hơi khê cong lên, trên mặt cười đến yêu nghiệt hơn, “Hôm nào không bằng hôm nay, liền từ hôm nay được không?”

Sơ ý một chút bị ánh mắt này mê hoặc, Trần Hoa Nghiên gật đầu một cái, lại không biết mình đã lỡ bước chân vào một cái bẫy có tên là ác mộng.

Nhìn hình ảnh kinh khủng trước mắt, trong lòng Trần Hoa Nghiên thật sự có một loại ý nghĩ không nói ra được, trái tim cũng băng giá.

“Trần tiểu thư, cô cũng biết, chỉnh hình cũng là một loại phẫu thuật, mỗi một phẫu thuật đặc chủng cũng sẽ có một chút nguy hiểm, cho dù phẫu thuật nhỏ đi nữa, nguy hiểm cũng tồn tại, những thứ này đều là hình ảnh báo chí đăng lên sau khi phẫu thuật thất bại, cô xem một chút đi, nếu như cô có thể tiếp nhận những thứ nguy hiểm này, như vậy chúng tôi có thể tiến hành khóa trình.”

Một ngày kia, khi cô sững sờ gật đầu đồng ý bắt đầu phụ đạo đáng chết này, Phương Lỗi liền lấy ra một chồng lớn hình ảnh cắt từ báo đặt ở trước mặt cô, để cho cô liếc nhìn, mà gã đàn ông chết tiệt kia ở bên cạnh giống như ở tại hiện trường thực tế báo viết một dạng, kể cho cô nghe phẫu thuật thất bại ở điểm nào, tỷ lệ thất bại bao nhiêu, sau khi thất bại có thể trở lại diện mạo trước kia hay không.

Một ngày lại một ngày, nhìn tới những bệnh án thất bại đặc biệt kia, cô càng nghe tâm càng sợ, tâm càng sợ lại càng không muốn làm cái chỉnh phẫu thuật hình này.

Ánh mắt của cô mặc dù để cho cô xem ra có chút quỷ dị, nhưng cũng không để cho người cảm giác kinh khủng, nhưng phẫu thuật thất bại trả giá quá lớn, thật quá lớn.

Nhìn người trong tấm ảnh giống như bộ dáng thẳng gù nhà thờ Đức Bà, mí mắt không lấy góc độ bình thường rũ xuống, sống mũi nghiêng lệch, miệng một bên lớn một bên nhỏ, hơn nữa hai bên xương gò má tựa như sắp sụp đổ xuống.

“Chuyện này... Đây là sự thực sao?” Cô không nhịn được hỏi, trong giọng nói càng thêm mang theo lo sợ không che giấu được mà run như cây sậy.

“Dĩ nhiên, đây chính là báo viết, chẳng lẽ tôi còn có năng lực khiến báo chí viết như vậy? Hơn nữa tôi như thế nào lại làm ra loại chuyện tổn hại người vừa không lợi mình đây?” Phương Lỗi từ từ nói.

Mặc dù năng lực của anh xác thực có thể để cho tờ báo giúp anh viết một phần như vậy, nhưng đúng như anh đang nói, chuyện như vậy tổn hại người vừa lại không lợi mình, có bác sĩ chỉnh hình nào sẽ ngu ngốc mà đi viết một bài báo như vậy, hủy đi tiền đồ của mình.

Báo chí viết chuyện này là chuyện thật, chỉ là bác sĩ phẫu thuật đó là bác sĩ lòng dạ hiểm độc, không trải qua huấn luyện chính quy, phẫu thuật nguy hiểm đương nhiên cao đến không thể cao hơn nữa, mà lại có người tham tiện nghi, không muốn tốn nhiều tiền một chút đi phòng khám chỉnh hình chính quy, cho nên liền biến thành cục diện như thế.

Bác sĩ kia cũng may, treo bằng bác sĩ, phạt một khoản tiền coi như xong, nhưng là người bị hại lại phải tốn nhiều tiền bạc, thời gian, vượt qua 20 phẫu thuật lớn nhỏ, hơn nữa phẫu thuật xong cũng không cách nào trở lại dung mạo trước kia, chỉ có thể nói chuyện này oán không được người khác.

Nghe vậy Trần Hoa Nghiên càng sợ hơn, tay cầm hình cũng không nhịn hơi run rẩy.

Cô hoàn toàn không có biện pháp tưởng tượng, nếu như mình phẫu thuật thất bại sau biến thành bộ dáng này, cả đời cũng không thể đứng ở trước mặt máy chụp hình chụp hình nữa, thậm chí không dám đứng ở trước đám người, nói ọ người cô chính là Trần Hoa Nghiên, như vậy quả thật rất đau đớn.

Mắt thấy trên mặt của cô có chút tái nhợt, khó có được tìm về chút lương tâm Phương Lỗi cũng không nhịn được chất vấn mình, dă kích như thế có phải quá lớn hay không? Muốn một cô gái nhỏ bé cầm xem những bức ảnh biến dạng sau khi chỉnh hình ngay cả anh là bác sĩ chỉnh hình cũng cảm thấy trái tim băng giá, huống chi là cô.

Nhưng nếu dă kích không đủ rung động, không đủ lớn, anh lại sợ đầu óc của cô sẽ xoay không kịp, vẫn như cũ kiên trì hủy diệt đôi mắt to tròn đó.

Nghĩ đến đây, Phương Lỗi liền không thể không cưỡng ép mình hạ tâm sắc đá, không nhìn tới khuôn mặt nhỏ nhắn không có huyết sắc của cô, âm thầm tự nói với mình, làm như vậy đúng, đây là vì tốt cho cô...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ vẩy vào trên người của hai người, khiến hơi lạnh lẽo từ đáy lòng Trần Hoa Nghiên nhô ra hơi thối lui.

Những hình này vốn là án lệ phẫu thuật thất bại, nhưng tỷ lệ chỉnh hình thất bại thật ra thì so thành công thấp, hơn nữa nghe y tá Dương Tâm Nhụy thường khen ngợi Phương Lỗi, nói bác sĩ chỉnh hình khác tỷ lệ thất bại là 10%, nhưng đến trên tay Phương Lỗi cũng không giống nhau, tỷ lệ Phương Lỗi thất bại có thể nói được là cực nhỏ, trong một vạn người cũng không có một bệnh án đặc biệt thất bại, kỹ thuật Phương Lỗi được thực tế chứng minh.

Sau khi trở về bởi vì không an lòng, cô cố ý lên web tra xét tư liệu Phương Lỗi, kết quả để cho cô lấy làm kinh hãi rất lớn, bởi vì Phương Lỗi xem một bộ không tìm không phổi cả lơ phát phơ, ai biết anh cư nhiên là một trong những bác sĩ chỉnh hình đứng đầu nhất cả nước, trong ngoài nước không ít seminar cũng mời anh đi chủ trì hoặc là diễn giảng.

Đối mặt một bác sĩ chỉnh hình như vậy, người tới cửa tìm anh có tới lấy hàng nghìn, thành công càng thêm như hạ bút thành văn, mà chấn động nhất cả nghiệp giới, là hai năm trước anh giúp một bệnh nhân toàn

thân bị lửa thiêu thương 70%, tiến hành đổi da phẫu thuật, lúc ấy không có ai coi trọng anh, vì vậy phẫu thuật nguy hiểm quá cao, sợ ý một chút, bệnh nhân có thể ở trong quá trình biến chứng mà chết đi.

Nhưng anh không có, anh thành công, bệnh nhân rút cuộc có thể dùng gương mặt người bình thường mà sinh hoạt hàng ngày mà không bị ảnh hưởng, vì vậy anh được đồng nghiệp trong nghề xưng là thần thủ.

Một bác sĩ chỉnh hình như vậy, sao cô lại không đi đánh cuộc một phen sao?

Huống chi Trần Hoa Nghiên cho là, Phương Lỗi không giống loại bác sĩ lòng dạ hiểm độc có tiền phải đi kiếm.

Anh còn sợ cô không chịu nổi mình sau chỉnh hình, thậm chí cố ý an bài phụ đạo tâm lý trước chỉnh hình phẫu thuật, bác sĩ đối với khách hàng để ý như vậy, hiện nay thật rất khó có được.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới thật ra thì Phương Lỗi làm nhiều như vậy, chẳng qua là muốn để cô vất bỏ ý niệm kia đi.

“Phương... Phương Lỗi.” Ở dưới ánh mắt của anh, cô cứng rắn đổi lời nói.

Bởi vì anh nói không nghĩ ảnh hưởng tâm tình của cô, cho nên không thể gọi anh là bác sĩ, mà là trực tiếp kêu tên của anh, mà anh giống nhau sẽ không nữa xưng hô cô là Trần tiểu thư, mà là trực tiếp gọi tên tuổi cô.

“Hả?” cặp mắt Phương Lỗi sáng lóng lánh nhìn tới cô, chờ mong cô nói cho anh biết, cô quyết định không chỉnh hình nữa.

Anh cảm thấy tác dụng giáo dục hôm nay so với trước kia rung động hơn, tuyệt đối sẽ làm cô thay đổi ước nguyện ban đầu.

“Cám ơn anh, anh vì tôi làm nhiều như vậy.” Cô tự đáy lòng nói, “Tôi có thể làm phẫu thuật?”

Phương Lỗi cũng không nhớ đến cô sẽ ngoan cố như vậy, ngay cả rung động giáo dục như vậy cũng không để cho cô buông tha, thật sự là...

Phương Lỗi âm thầm khẽ cắn răng, không tin mình thật không cách nào làm cho cô thay đổi chủ ý.

Mà khi không hù được cô, anh nâng lên nụ cười cứng ngắc, “Không vội, chờ phụ đạo hoàn thành, tôi lại với cô xác định ngày.”

Anh khẳng định, không, anh vĩnh viễn cũng sẽ không giúp cô động dao đấy!

Cắn răng, anh quyết định cùng cô hao tổn lần nữa.

Dù sao hiện tại cũng không có ai dám giúp cô làm giải phẫu, anh cũng không sợ cô con vịt đã đun sôi có thể bay đi.

5. Chương 4

Chương 4

Bởi vì lý do công việc, trừ trở lại để ký hợp đồng rồi đi họp, Trần Hoa Nghiên cũng không cần đến công ty mỗi ngày, có chuyện lớn gì cũng sẽ do người đại diện của cô chị Phương gọi điện thoại nói cho cô biết.

Chị Phương không phải là người đại diện riêng của mỗi Trần Hoa Nghiên mà cô đồng thời còn có thêm mười người mẫu nữa, bình thường cũng không thường gọi điện thoại cho người mẫu.

Ngày hôm qua, sau khi rời khỏi phòng khám bệnh của Phương Lỗi, Trần Hoa Nghiên nhận được điện thoại của thư ký ông chủ, muốn cô hôm nay về công ty một chuyến, giám đốc muốn gặp.

Bình thường đều là chị Phương gọi cô về công ty gặp giám đốc, mà không phải thư ký. Sau khi cúp điện thoại, một cảm giác quái dị liền bao phủ Trần Hoa Nghiên, chỉ cảm thấy trở về công ty lần này nhất định không có chuyện gì tốt.

Vừa về tới công ty, cô đi tìm chị Phương trước, muốn hỏi một chút đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ trong miệng những người khác biết được chị Phương ngày hôm qua cùng giám đốc tranh cãi một trận âm ỉ, liền tức giận ngang nhiên rời đi, cũng không có trở lại công ty nữa.

Về phần bọn họ nói những gì thì không có người biết.

Lo lắng trong lòng càng nặng, khiến tâm tư Trần Hoa Nghiên càng thêm rối bời. Nhưng mà hôm nay phải đi gặp giám đốc, dù không muốn như thế nào đi chăng nữa cô vẫn phải bắt đầu đi đến phòng làm việc của giám đốc, đưa tay gõ cửa.

“Là Alice sao? Nhanh, mau vào.” Giám đốc dùng một loại giọng nói hưng phấn trước nay chưa từng có kêu cô, thậm chí còn tự mình đến mở cửa, kêu cô đi vào.

Trừ những thứ người mẫu kia cùng ông ta quá đáng thân thiết bên ngoài, ông ta chưa bao giờ dùng thái độ nhiệt tình như vậy để đối đãi với người khác, thái độ kỳ lạ như vậy không làm cho Trần Hoa Nghiên cảm giác tốt, ngược lại càng cảm giác thêm lạnh lẽo.

Cô ngồi đối diện ông chủ, chờ đối phương nói ra nguyên nhân muốn mình trở về hôm nay.

Cô không cho là hôm nay trở lại, ông chủ lại đột nhiên nói giúp cô an bài công việc, chỉ cần ông chủ đối với Momo hứng thú một ngày chưa tiêu giảm, Momo sẽ nghĩ hết biện pháp khiến ông chủ không giúp cô an bài công việc.

“Alice, cô gần đây như thế nào? Nghỉ ngơi lâu như vậy, thân thể đã tốt hơn chứ?” Ông chủ vừa bắt đầu đã dùng thái độ lấy lòng thận trọng nói chuyện.

“Cũng không tệ lắm.” Trong lòng Trần Hoa Nghiên mặc dù không an tâm, nhưng cũng không có vội vã đi hỏi ông tôi, cho nên cũng dùng giọng nói lạnh nhạt không khác thường ngày trả lời anh.

Theo cô đoán, ông chủ sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian hàn huyên với cô, quả nhiên cô trả lời xong không bao lâu, ông chủ liền bắt đầu khóc yếu.

“Alice a, cô đều không biết, người phụ nữ kia, cô ta cư nhiên... Cư nhiên ký hợp đồng, nhận công việc xong, phải nộp một cái liên chạy lấy người rồi, tôi cho người đi tìm cô tôi, lại phát hiện cô ta trốn ra nước ngoài, đến một cái bóng dáng đều không có tìm được.”

Trần Hoa Nghiên lẳng lặng nghe ông chủ tức giận mắng Momo dẫn theo dạng phiên toái gì cho ông ta, thậm chí nguyên rửa Momo gặp xui xẻo, cho dù một câu cũng không chịu nổi lọt vào tai, cô cũng dùng biểu tình bình tĩnh mà đối mặt, nhưng lo lắng trong lòng lại càng lúc càng lớn.

Momo ký hợp đồng công việc, lại không thể đúng hạn tiến hành, duy nhất phương pháp chính là tìm người đi thay thế Momo hoàn thành công việc.

Có cơ hội công việc tới, nhưng Trần Hoa Nghiên tuyệt không cảm thấy vui mừng, bởi vì cô nghĩ, công việc Momo cùng cô có phạm vi chênh lệch rất lớn. Mấy năm gần đây mới phát triển một loại gọi là người mẫu minh tinh, phần lớn họ lấy thanh xuân cùng việc phơi bày cơ thể làm điểm bán, hội tụ hấp dẫn kẻ khác thậm chí còn chụp những hình ảnh hạ lưu, mà Momo chính là một người trong những minh tinh mà công ty nâng đỡ đó.

Trần Hoa Nghiên rất hi vọng mình đoán sai mục đích ông chủ gọi cô trở về hôm nay, nhưng mà thường thường chuyện cô càng không muốn xảy ra thì chắc chắn nó càng đến nhanh hơn.

Thời điểm, chuyện luôn thật đáng buồn đáng hận kia phát sinh, hơn nữa làm cho người tôi khó lòng phòng bị.

“Alice, Momo gần đây nhận công việc ột quyển tạp chí...”

Ông chủ cẩn thận từng li từng tí nhìn nét mặt của cô một chút, thấy cô không có phản ứng gì, liền lấy dũng khí nói tiếp: “Bởi vì đối phương đòi tiền vi phạm hợp đồng quá cao, công ty chúng ta không trả được, biện

pháp duy nhất chính là tìm một người mẫu khác đi thay thế Momo hoàn thành công việc, vốn là tôi cũng muốn tìm một người mẫu khác đi làm, nhưng mà tổng biên tập Phương vừa thấy được cô, đã nói nhất định phải là cô chụp, cho nên... Cho nên...”

Ông chủ ấp úng, cuối cùng dùng thái độ lấy lòng cộng thêm giọng nói khẩn cầu: “Cho nên cô phải đi hoàn thành công việc này thôi.”

Bị cô đoán trúng.

Có lẽ ngay cả mình cũng ở đây mà bất tri bất giác làm chuẩn bị tư tưởng cho tình huống này, cho nên “Trúng thưởng” thì cảm giác Trần Hoa Nghiên cũng không có gì vượt ra ngoài dự liệu của cô, hiện tại chỉ cô lo lắng rốt cuộc Momo tiếp nhận dạng công việc gì, công ty cư nhiên không trả nổi tiền vi phạm hợp đồng.

Mặc dù công ty đại diện này đã không còn thời kỳ huy hoàng rầm rộ như trước kia nữa, nhưng nội tình vẫn phải có, thỉnh thoảng cũng có tình huống vi phạm hợp đồng xuất hiện, nhưng mà chỉ cần nộp tiền vi phạm hợp đồng là được lần này thế nhưng lại không trả nổi.

“Là quyển tạp chí kia?”

“Đúng, đúng Báu Vật...” Ông chủ hơi thở mong manh trả lời.

Trần Hoa Nghiên khó có thể tin trọn to mắt.

Cô dĩ nhiên biết Báu Vật là một quyển tạp chí dạng gì, nó là một quyển tạp chí sắc tình cấp thấp, từ lúc nó bắt đầu phát hành trong giới người mẫu, cuối cùng không phải biến mất ở giới người mẫu thì chính là chuyển đi chụp phim cấp 3, cho nên trong giới đồng nghiệp bọn họ lưu truyền “Vào Báu Vật thành báu vật, một buổi sáng lên báo cho thành kỹ nữ”, đã làm người mẫu chụp ảnh qua cho Báu Vật thì chính là đồng nghĩa với việc tự tay phá hủy tiền đồ của mình.

“Tôi hiểu biết rõ cô sẽ cảm thấy làm khó, nhưng cô suy nghĩ một chút, tổng biên tập người tôi coi trọng đôi mắt này, đây là chuyện tốt, có người thưởng thức đôi mắt này của cô không phải sao?” Ông chủ bị cô trừng con mắt tròn, không lựa lời mà nói nổi.

“Thưởng thức đôi mắt của tôi đây?” Trần Hoa Nghiên không thể nào tin nổi, trên thế giới này tại sao có thể có người vô sỉ da mặt dày như vậy, “Trong hợp đồng của tôi có chú thích tôi sẽ không nhận chụp hình phơi bày cơ thể, công việc này tôi không làm được, ông đi mà tìm người khác!”

Bây giờ đã không cách nào nói vấn đề đạo đức gì với không đạo đức, giúp loại ông chủ này, Trần Hoa Nghiên không cảm thấy mình sẽ nhận được cảm tạ gì, ngược lại, người này chỉ biết ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, bởi vì cô biết nhận loại công việc này tiền cát xê thu vào không thấp, một khi cô mở ra tiền lệ này, công việc như vậy chỉ biết theo nhau mà tới.

Cô không muốn dựa vào bán thịt mới có thể sinh tồn trong giới người mẫu.

Lúc ban đầu khi cô muốn làm người mẫu, chỉ là muốn chứng minh mình không phải người xấu xí, nhưng sau đó cô thật lòng thích công việc ở trước máy chụp hình, ở dưới ánh đèn flash biểu diễn y phục trên người mình, hoặc là những thứ sản phẩm khác.

Cô bán chính là thương phẩm, mà không phải thân thể mình.

“Đúng, trên hợp đồng của cô chú thích cô không phải tiếp nhận bất kỳ công việc phơi bày cơ thể nào, nhưng công việc Báu Vật lần này cũng không phải là lộ ra trọn vẹn, mà là đồ tắm.”

Chỉ là những thứ đồ tắm này có mặc cùng không mặc cũng không gì khác cả, nhưng câu nói này ông chủ không có nói ra trong miệng.

“Tóm lại tôi không chấp nhận.” Nói gì thì nói cô sẽ không đồng ý nhận công việc như vậy, giọng nói Trần Hoa Nghiên hết sức cứng rắn cự tuyệt. Có thể là chính mình một nửa ăn nói khép nép cầu xin cô vẫn không nhận được sự hỗ trợ từ cô, hơn nữa giọng nói của cô cứng rắn thế này, một chút chỗ để thương lượng cũng không có, lửa giận của ông chủ dần dần thăng lên rồi, ông ta dùng lực nặng nề vỗ về phía mặt bàn công tác, phát ra tiếng nổ “Phanh”.

“Hiện tại tôi không có cho cô quyền lợi lựa chọn, cô thân là người mẫu công ty chúng tôi ký hợp đồng, tôi để cho cô nhận công việc gì thì cô phải đi làm, cô cho rằng cô là người mẫu gì, còn chọn công việc, khó được người tôi để mắt tới đôi mắt xấu xí giống quái vật kia của mình, bỏ tiền cho cô đi chụp hình, cô còn có cái gì không hài lòng?”

Hiện tại tôi mặc kệ cô có nguyện ý hay không, tóm lại thứ hai tuần sau cô liền ngoan ngoãn tới công ty, cùng tôi cùng đi Báu Vật bắt đầu làm việc, nếu như cô không làm, thì cô phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng cho công ty, cô bây giờ không phải muốn nộp tiền sao? Nếu như cô cần, trực tiếp đưa tiền đây, tôi không nói hai lời liền đem phần hợp đồng này hủy bỏ nếu như cô không có tiền, cô cũng đừng ở lại nơi đây lên mặt không ngừng, tôi nghe đã cảm thấy phiền!”

Trần Hoa Nghiên cả người ngây ngẩn, cô tuyệt đối không ngờ rằng công ty đại diện ban đầu danh tiếng thật tốt, lại có thể chứa chấp cái loại người thối nát này. Cô cũng có thể tưởng tượng được, chị Phương ngày hôm qua cùng ông tôi cãi nhau nhất định là chuyện này.

Chị Phương là người đại diện lúc trước ông chủ mang tới, cùng ông chủ cũ đều là người rất biết quý trọng người mẫu của mình, tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ đi lên đường nghiêng hoặc là không đường về.

Mặc dù chị Phương không nói, nhưng Trần Hoa Nghiên cũng biết chị Phương thương cô, từ việc chị Phương để cho cô nhận công việc gì mà có thể nhìn ra được. Có thể để cho chị Phương giận đến sập cửa bỏ đi, trừ chuyện như vậy cũng thì còn có cái gì nữa.

Mà cô hình như thật không có quyền lợi lựa chọn, nhìn trên hợp đồng viết tiền vi phạm hợp đồng, chỉ vì mấy cái chữ kia tại sao có thể bắt cô tiêu tốn một đồng tiền. Nhà cô mặc dù có ít tiền, nhưng là chỉ có thể được coi là gia đình khá giả mà thôi, huống chi cô không muốn cũng không nguyện ý khiến cha mẹ biết, để cho bọn họ lo lắng.

Nhớ ngày đó cô muốn làm người mẫu lặn đàn lao đao đã khiến cho họ hao tâm tốn sức, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, cô còn mặt mũi nào mà trở về yêu cầu bọn họ giao ra tiền vi phạm hợp đồng, cô không có biện pháp cũng làm không được.

Nhìn tình huống bây giờ, cô chỉ có thể đồng ý, nhưng cô như thế nào cam tâm.

Một câu để mắt đôi mắt này, cô sẽ phải đi chụp những hình kia, cô thế nào cam tâm được.

Trong lòng của cô uất ức vô cùng, cho dù biết rõ không nên, nhưng không cách nào không oán Phương Lỗi, nếu như không phải là anh chậm chạp không chịu giúp cô làm giải phẫu, cô vừa lại không cần bị buộc đi chụp loại hình này, nếu như anh tôi có thể con buôn một chút, chớ vì cô phụ đạo tâm lý thay đổi hình ảnh khuôn mặt sau này, sớm một chút giúp cô làm giải phẫu, như vậy cô hiện tại cô không cần đi chụp loại hình này rồi?

Cổ tình vào lúc này, cô lại muốn đi tìm anh.

Đó là một loại cảm giác nói không ra lời, theo bản năng cảm thấy nếu như lúc này đi tìm anh, thấy anh, cho dù là cô chửi rửa anh, đánh anh một trận, anh cũng chỉ biết cười nhẹ nhàng bởi vì cô mắng, bởi vì cô đấm, tuyệt đối sẽ không cự tuyệt cô, hoặc là đuổi cô ra ngoài cửa.

Ý nghĩ như vậy quá mức kỳ quái, cô cũng không phải là người nào của anh, nhiều nhất cũng chỉ là một trong những khách hàng đông đảo của anh, tại sao muốn anh bao dung cô tùy hứng cùng tính khí như vậy?

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trần Hoa Nghiên trực tiếp đem cảm giác kỳ quái này về. Bởi vì quá mức tức giận không cam lòng, cho nên mới xuất hiện cảm giác kỳ cục như vậy.

Cô tức giận phần về nhà, đem chính mình vây ở trong nhà, nơi nào đều không đi, càng không để cho chính mình đi đến phòng khám bệnh của Phương Lỗi.

Cô tự nói với mình, nếu đời này cô cứ như vậy bị phá hủy, cô cần gì muốn để cho Phương Lỗi chỉnh hình nữa.

Chỉ là có lẽ cô nên đi chỉnh hình hết tất cả, chỉnh cho về sau không còn có người nào biết cô đã từng chụp qua loại hình đó, chỉnh cho về sau không còn có người có thể nhận ra cô, dù là cha mẹ của mình, bạn bè của mình... Thậm chí ngay cả chính mình cũng không nhận thức được nữa.

Nhưng cô không được nhìn Phương Lỗi, vừa thấy được anh, cô sợ cô sẽ nhịn không ngừng mắng anh đến thối đầu, nhưng rõ ràng anh vô tội, căn bản cũng không liên quan tới anh...

Cô tự nói với mình như vậy, nhưng nước mắt lại không nhịn được một viên tiếp nối một viên rớt xuống.

Phương Lỗi không nhịn được nhìn đồng hồ trên tay một lần nữa, kim chỉ giờ phía trên đã xẹt qua ba, đi qua bốn, chạy thẳng tới năm.

Rất tốt, anh đã đợi cô gái không đúng giờ cũng không tuân thủ chữ tín này chừng ba ngày lại hai giờ rồi, trong ba ngày này, anh không nhận được bất kỳ một cuộc điện thoại cùng với tin nhắn nào từ cô.

Có lẽ cô đột nhiên bận rộn, không có thời gian gọi điện thoại cho anh, tin nhắn không gửi cũng tốt tránh cho anh khỏi như kẻ ngu, phỏng đoán cô có thể hay không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, hay là đột nhiên bị người khác bắt đi.

Nhưng cô không có tin tức, điện thoại, tin nhắn toàn bộ không có, cả người giống như là đột nhiên biến mất khỏi thế gian tựa như.

Lần nữa liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã là bốn giờ 37 phút chiều, anh cũng nhịn không được nữa, bấm số điện thoại nhà của cô, điện thoại di động của cô đã không trông cậy vào, bởi vì cái số điện thoại di động đó trong ba ngày này anh đã gọi đến đọc lâu lâu rồi, nhưng cô không có nghe máy, thậm chí ngay cả gọi lại một cuộc điện thoại cũng không có.

Điện thoại bàn vang lên báo không có ngừng dùng, chỉ là vang lên ước chừng mười phút cũng không có ai nhận điện thoại.

Anh gọi lại lần nữa, tương tự, điện thoại thông nhưng không ai nghe.

Gọi đến điện thoại nhà không tìm được cô, anh nghĩ cô có thể đi công ty, cho nên anh lại gọi đến công ty của cô.

Điện thoại thông, đợi mấy giây liền có người bắt máy.

Không đợi đối phương nói ra vài câu thăm hỏi cùng tên công ty, anh lập tức mở miệng cắt đứt đối phương, “Tôi muốn tìm Trần Hoa Nghiên, chính là cô gái các cô hay gọi là Alice.”

Đối phương dừng một chút, rồi sau đó mới mở miệng, “Tiên sinh, rất xin lỗi, Alice hiện tại cũng không ở công ty, trên thực tế, cô cũng đã ba ngày chưa có tới công ty.”

“Cô ấy đi nơi nào, xuất ngoại sao?” Anh từng nghe nói qua giới người mẫu có chút công việc cũng cần xuất ngoại chụp ảnh, cũng có khả năng cần thêm thời gian mấy ngày, nhưng anh không dám chắc cô có phải đi chụp ngoại cảnh hay không rồi.

“Không phải vậy.”

Đối phương yên lặng một hồi lâu sau mới nói tiếp:

“Alice mấy ngày trước cùng ông chủ chúng tôi tranh cãi âm ỉ một trận xong liền rời đi công ty, tới hôm nay vẫn không có người thấy cô, mà người đại diện của cô ấy chị Phương mấy ngày trước đã từ chức, cho nên hiện tại thật không có người biết Alice ở nơi nào. Tôi cũng gọi điện thoại cho cô ấy, mặc kệ là điện thoại di động hay điện thoại nhà đều không có ai nhận, nếu như anh tìm được cô ấy..., có thể nói với cô ấy gọi điện thoại lại cho tôi được không? Tôi tên là Dương Duệ Phạm, là đồng nghiệp của cô ấy.”

Nghe đến đó, Phương Lỗi đã sớm không thể suy nghĩ gì nữa rồi, rốt cuộc người đàn ông gọi là Dương Huệ Phạm này tại sao lại muốn cô ấy gọi điện thoại lại, càng không tâm tư suy nghĩ anh cùng Trần Hoa Nghiên rốt cuộc là quan hệ gì, tại sao phải quan tâm, lo lắng cô như vậy.

Chỉ vì tim của anh đang nghe được ước chừng ba ngày nay không ai liên lạc được với cô, cũng không có người nào biết cô đi đâu, càng không có người biết. Rốt cuộc cô có xảy ra bất trắc gì hay không?

Phương Lỗi không cách nào đợi tại phòng khám bệnh nữa, anh cầm lên này phần tư liệu đã bị anh lật vô số lần, bên trong ghi chép tài liệu cá nhân, tên, số tuổi, nghề nghiệp, số điện thoại di động, điện thoại nhà, điện thoại công ty cùng với địa chỉ của cô.

Rồi sau đó anh cầm chìa khóa xe, dưới ánh mắt kinh ngạc của Dương Tâm Nhụy lao ra khỏi phòng khám bệnh.

Bằng tốc độ nhanh nhất lái vào trước nhà Trần Hoa Nghiên, Phương Lỗi không nói hai lời vung quyền, “Rầm rầm rầm” gõ cửa nhà cô, hoàn toàn quên trước cửa nhà cô thật ra thì còn có một cái gọi là chuông cửa.

Bên trong nhà Trần Hoa Nghiên bị một tiếng gõ cửa đinh tai nhức óc làm tỉnh lại.

Cô đã không nhớ rõ mình ở trong nhà đã bao lâu, cô chỉ biết mấy ngày nay cô căn bản cũng không có biện pháp nào ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại cô sẽ gặp ác mộng.

Cô mơ thấy mình chụp những hình ảnh kia, vẻ mặt cha mẹ thất vọng cùng đau lòng, bạn bè gạt bỏ cô, còn có Phương Lỗi không nhìn đến cô nữa...

Sau đó cô nằm mơ thấy mình đi chĩnh hình hoàn toàn, biến thành một người khác, người kia từ đầu đến chân không có bất kỳ một chỗ nào giống cô, thậm chí cô quên mình thì ra bộ dạng là thế nào, cô dùng một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, một thân phận xa lạ tiếp tục sống qua ngày, khi đó bên cạnh cô không có cha mẹ, không có bạn bè, cũng không có Phương Lỗi.

Cô không biết mình tại sao phải lặp đi lặp lại nhiều lần giấc mơ thấy Phương Lỗi như vậy, cô cho là mấy ngày nay mình lúc nào cũng oán Phương Lỗi, cho nên mới càng không ngừng nằm mơ thấy anh.

Nhưng mặc kệ tại sao phải nằm mơ thấy anh, cô đều không muốn nằm mộng, những thứ mộng kia quá làm người tôi khó chịu, thật là làm cho người tôi khó qua. Trừ phi đến không thể không cho đôi mắt nghỉ ngơi, cô không muốn khép mắt ngủ.

Mới vừa rồi cô bởi vì quá mệt mỏi, trước mắt xuất hiện một đạo bạch quang, cô đi nằm ngủ, nhưng lập tức đã ngủ mất, nhưng là cô ngủ không được an ổn, những cảnh tượng kia lần nữa xuất hiện không để cho cô an tĩnh, cô muốn tỉnh lại, nhưng là cô quá mệt mỏi, mệt mỏi không cách nào từ những cảnh tượng kia tỉnh táo lại.

Cho đến khi một tiếng gõ cửa giống như đánh trống, giống như cứu mạng tựa như tiếng chuông làm cô tỉnh lại.

Cô sững sờ nhìn cánh cửa bị đánh trúng khẽ phát run, đoán không ra ở thời điểm ai sẽ tìm đến cô, hơn nữa còn dùng phương thức thô lỗ này sao.

Trần Hoa Nghiên lắc đầu, để cho đầu óc mờ mịt của mình tỉnh táo một chút, sau một hồi khá lâu, cô mới kéo bước chân như mềm đi về phía cửa chính.

6. Chương 5

Chương 5

Nhà Trần Hoa Nghiên không có mắt mèo cho nên anh cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp kéo cửa ra.

Một quả đấm kinh hiểm xông tới trước mặt cô dừng lại ngay trước mũi, không có trực tiếp cắt đứt sống mũi, thấy thế cô bắt đầu sinh một cỗ oán niệm, oán quyền này sao không có lập tức cắt đứt sống mũi cô như vậy cô sẽ không phải chụp những hình ảnh ghê tởm kia.

Mí mắt nặng trĩu khẽ nâng lên, nhìn về phía bóng dáng cao lớn dưới ánh chiều tà kia, một hồi lâu sau cô mới nhận ra đó là Phương Lỗi, con mắt tròn tiêu tụy trợn to, nhìn Phương Lỗi trước mắt đáng ra không nên xuất hiện ở đây.

“Anh...” Cô muốn hỏi anh tại sao lại xuất hiện ở nơi này, lại bị tiếng hô hung ác của anh cắt đứt.

“Đáng chết! cô tại sao không nghe điện thoại? Còn cô nữa, đây là bộ dáng gì – Tại sao cô người không giống người, quỷ không giống quỷ vậy?” Phương Lỗi quả thật không dám tin tưởng những gì mình đang thấy trước mắt.

Chỉ ba ngày không thấy cô mà thôi, cô cư nhiên trở nên tiêu tụy giống như già đi mười tuổi, đầu tóc rối bời, sắc mặt vàng vọt,

Đáy mắt tròn sáng ngời thêm một quãng thâm, giống như bộ dạng một kẻ đang lên cơn nghiện.

“Cô hút thuốc phiện?” Nghe nói không ít người mẩu có ham mê này, anh không biết cô có thể cũng dính vào cái thói quen này hay không, nhưng anh chân thành hi vọng cô không biết, bởi vì anh thật không muốn ép buộc cô đi chỗ cai nghiện, thể nghiệm chương trình cai nghiện làm cho người ta sống không bằng cái chết.

“Tôi...tôi không có...” Quá mức khiếp sợ, cô sững sờ trả lời vấn đề của anh.

“Chưa?” Nghe được câu trả lời của cô, Phương Lỗi thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh thật sự không ngờ cô sẽ trở nên tiêu tụy như vậy.

Trước khi đi mấy bước, anh đóng cửa lại, chặn ngay tất cả ánh mắt tò mò ngoài cửa.

“Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô lại biến thành bộ dáng này?” Anh gấp gấp hỏi, muốn biết từ lần trước cùng cô gặp mặt xong đã xảy ra chuyện gì, có chuyện gì làm cô đã kích đến như vậy, bộ dạng đối với tương lai hoàn toàn tuyệt vọng?

Nhìn người đàn ông nóng nảy không dứt trước mắt này, Trần Hoa Nghiên phát hiện mình thế nhưng không thể đem anh ra mà mắng đến cẩu huyết xối đầu, chính là từ đáy lòng cô cũng biết cô rơi vào kết cục này thật ra thì cũng không phải là lỗi của người đàn ông này.

“Tôi không sao.” Từ tấm gương treo ở phòng khách cô lấy làm kinh hãi, ngay cả cô cũng không có nghĩ đến mình sẽ trở nên tiêu tụy như vậy, bộ dáng kia mà nửa đêm đi ra ngoài nhất định sẽ dọa hỏng không ít người, cho nên cô vội vàng quay mặt sang không muốn để anh nhìn thấy hình ảnh của mình bây giờ.

“Bộ dạng này của cô làm sao có thể không có chuyện gì.” Phương Lỗi phiền não đưa tay vuốt mái tóc rũ xuống trên trán mình, trong giọng nói không cách nào che giấu được tức giận.

“Tôi không có nợ tiền khám bệnh của anh, hơn nữa giải phẫu vẫn chưa thực hiện nên tôi cũng không có nợ tiền anh, rốt cuộc anh tìm tôi có chuyện gì?”

Nghe được trong giọng nói của anh không được bình tĩnh, trong lòng cô giống như bị kim đâm một cái, mơ hồ thấy đau ê ẩm, để cho ánh mắt của cô cảm giác cũng chưa xốt theo.

“Cô...” Lời của cô nghe rất chói tai, là hạng người gì mới có thể không tim không phổi nói ra những lời đã thương người như vậy? Phương Lỗi thật sự nổi giận, thật bị bộ dáng không tim không phổi của cô chọc giận.

Hai tay anh cầm hai bên gương mặt cô, đem mặt cô đối diện mình cưỡng ép cô phải nhìn anh, sau đó từng câu từng chữ chậm rãi nói cho cô biết, “Cô bây giờ tốt nhất không nên chọc giận tôi, biết không? Nếu không tôi cũng không biết tôi sẽ làm ra chuyện gì với cô!”

Bị anh bưng mặt như vậy, Trần Hoa Nghiên muốn quay đầu cũng không làm được, chỉ có thể nhìn vào ánh mắt anh.

Khẽ cắn môi, cô không nói gì, chỉ là dùng đôi mắt vừa tròn lại vừa lớn nhìn thẳng vào anh không chớp mắt, ai cũng không muốn lùi một bước.

Trần Hoa Nghiên uất ức vô cùng, cô đã khổ sở như vậy, đau lòng như vậy, nhưng người đàn ông này lại vẫn uy hiếp cô, cũng không phải là cô chủ động mời anh tới cửa, là chính bản thân anh tới cửa đòi mắng, mà cô đến nói chuyện thanh âm lớn một chút cũng không có, liền mắng cũng không được thế nhưng anh lại uy hiếp cô, đe dọa cô.

Cô rút cuộc đã làm sai điều gì, trêu chọc cái gì? Tại sao gần đây cô làm cái gì đều không thuận lợi, làm cái gì cũng gặp xui xẻo? Đôi mắt lớn tròn vo không chịu nổi thời gian dài không nhắm mắt, dần dần hốc mắt cô tràn đầy nước mắt, chỉ cần cô nhẹ nhàng nhắm mắt, nước mắt lớn chừng hạt đậu sẽ thuận thể rơi xuống, rơi vào giữa ngón tay của anh.

Thấy bộ dáng cô quật cường, tình nguyện cùng anh hao tổn như vậy cũng không chịu mở miệng xin khoan dung, Phương Lỗi thật bị cô gái cứng đầu này đánh bại rồi.

Không bỏ được để cho cô trừng mắt mệt mỏi, anh chủ động yếu thế quay mặt sang, nhưng là đôi tay không có buông ra, bởi vì anh hiểu chỉ cần anh vừa để xuống, cô gái này sẽ đẩy anh ra xa.

Hôm nay anh tới đây nhất định phải biết rõ cô đã xảy ra chuyện gì, mới sẽ không để cho cô dễ dàng chạy mất.

Phương Lỗi chủ động yếu thế khiến Trần Hoa Nghiên cảm giác tốt hơn một chút, nhưng là nước mắt ngưng tụ ở trong hốc mắt không ngừng được, theo cô nhẹ nhàng chớp mắt một cái, nước mắt liền từng viên một trôi xuống tới.

Không ngờ cô thật khóc, hơn nữa mắt còn sưng cộm, khiến mắt to vốn là xinh đẹp biến thành hột đào, Phương Lỗi nhìn cô như vậy, vừa cảm thấy buồn cười lại cảm thấy đau lòng, đúng, đau lòng.

Anh sẽ không ngu đến mức cho là anh đối với cô có cảm giác, tất cả đều là bởi vì đôi mắt chết tiệt kia khiến anh cảm thấy hứng thú, trước kia đã gặp qua không ít đôi mắt sáng tròn to xinh đẹp, anh cũng không có cảm giác mãnh liệt như vậy, cho nên anh biết anh thích cô.

Lúc nào thì thích, anh cũng không nói được, có lẽ là mấy ngày qua dần dần thích.

Anh không phủ nhận cặp mắt của cô là một trong những nhân tố để cho anh thích cô nhưng hơn nữa là việc cô đối công việc luôn nhiệt tình, say mê.

Anh thấy qua vô số người mẫu, nhưng không có một người nào có thể giống cô, bởi vì một chút xíu khuyết điểm nhỏ, bị nhiếp ảnh gia yêu cầu chụp lại hai mươi lần cũng không có phản nản mà phối hợp.

Cô thật rất yêu công việc, trừ một chút xíu khuyết điểm, chính là cô kiên trì muốn thay đổi hình dáng đôi mắt bây giờ, cô không có một chút gì để cho anh không thích, không một chút gì để cho anh không động lòng.

Chỉ là cô đối với anh cũng có cảm giác sao?

“Anh tránh ra.” Phát hiện nước mắt của mình rơi không ngừng, không muốn ở trước mặt Phương Lỗi yếu thế cô vội vã lên tiếng đuổi người.

“Thật là một cô gái sĩ diện lại quật cường, ở trước mặt tôi khóc một cái cũng sẽ không mất gì, che cái gì mà che.”

Thấy cô như chú đà điểu vùi mặt vào trong lòng hai bàn tay, Phương Lỗi cầm tay của cô kéo ra, cặp mắt nhìn thẳng vào cô, đôi mắt hột đào buồn cười kia, “Không khó nhìn, chỉ là mắt giống như, ưm... Giống như một con cá ước.”

Đây hoàn toàn không phải là lời an ủi, là cười nhạo, chọc ghẹo.

Trần Hoa Nghiên tránh tay của anh ra, hai tay đẩy trước ngực anh, dùng sức muốn đẩy anh ra cửa chính nhà cô, nhưng anh đứng vững như bàn thạch, không chút nào bị cô xe dợ nửa phần, cô lại gắng sức, nhưng lực trên tay không thấy gia tăng, ngược lại nước mắt trong hốc mắt lại rơi càng nhiều.

Cô không muốn khóc, nhưng mà nước mắt của cô không ngừng được cũng không chế không được.

“Tốt tốt tốt, là tôi không đúng, tôi không nên cười cô giống như cá ước.” Phương Lỗi vốn cho là mình trêu chọc cô để cho cô tức giận.

rồi cô sẽ ngừng nước mắt đổi thành đấm anh, ai biết cô chẳng những không có ngừng khóc, ngược lại khóc đến hơn dữ tợn.

Phương Lỗi không có thói quen an ủi phụ nữ, trước kia cùng phụ nữ lui tới phần lớn đều là những cô gái mạnh mẽ, tôn nghiêm của các cô sẽ không cho phép mình khóc ở trước mặt anh đến một chút hình tượng cũng không có, cho dù có cá tính tương đối nhu nhược, cũng sẽ chỉ là lặng yên rơi lệ như hoa lê dầm mưa, sau đó anh một câu “Đừng khóc” hoặc là một cái ôm, sẽ khiến họ ngừng nước mắt, cười rộ lên.

Chưa từng có bất kỳ một cô gái nào giống như Trần Hoa Nghiên trong ngực, vừa muốn khóc lại muốn đánh, hoàn toàn không chú ý hình tượng của mình, giống như một chú mèo hoang đã rõ ràng đánh thua lại không chịu nhận thua.

Nghe ra anh vẫn còn cười nhạo mình, Trần Hoa Nghiên càng nổi giận hơn, cơ hồ là đem hết hơi sức toàn thân mà đánh tới tấp.

Anh rút cuộc cũng bị cô ép lui về phía sau hai bước, phần lưng chống đỡ lên cánh cửa, nhưng cô hơi sức cũng đã dùng hết, chỉ có thể mềm mại mặc anh ôm.

“Tốt lắm tốt lắm, là tôi không đúng, là tôi độc miệng, không nên cười cô, cô không cần khóc, tôi không hề cười cô nữa có được không?” Thấy cô không còn chút sức lực nào, Phương Lỗi vội vàng lấy lời dụ dỗ em gái khi còn bé ra dùng.

Cánh tay vòng quanh ngang hông ôm chặt của anh rất có lực, giống như anh sẽ vì cô chống đỡ tất cả, bao gồm khổ sở, bao gồm bi thương, trong nháy mắt này, cô thể nghiệm tham luyến một mảnh lồng ngực ấm áp, muốn đem mặt vùi vào trước ngực của anh, bừa bãi khóc thút thít.

Ngực của anh quả nhiên như trong tưởng tượng của bản thân rất ấm áp, có cảm giác an toàn, giống như khi còn bé mình bị khi dễ, ba đều sẽ ôm cô vào trong lồng ngực rộng của ông, một câu lại một câu tiểu bảo bối dụ dỗ cô, để cho cô đừng khóc.

Nhưng theo thời gian lớn lên, cô kiên quyết dần thân vào giới người mẫu, cô cùng cha mẹ cũng không còn thân mật như trước vậy, gặp mặt thì chỉ là mấy câu thăm hỏi ấm áp, không có hôn, không có ôm.

Đến khi đi làm việc, cô tiếp xúc với phái nam nếu như không phải có mưu đồ khác với cô, mà bị cô khi dễ thì chính là bị cô theo bản năng cự tuyệt phòng bị, những năm gần đây Phương Lỗi là người đầu tiên có thể ôm cô như vậy mà cô không muốn cũng không đẩy anh ra khỏi người.

Ấm áp đã lâu, còn có lực ôm vừa đủ để cho cô không lo được nhiều như vậy, tham lam lấy tay vòng lên hông của anh, mặc kệ nước mắt hoặc là nước mũi trên mặt, tất cả đều xoa lên áo sơ mi trước ngực anh, rồi sau đó còn cọ xát đường như rất thỏa mãn, để cho áo sơ mi của anh hẳn không thể chịu được.

Cọ rửa sạch sẽ nước mắt nước mũi xong, mặt vẫn cô dính vào trước ngực anh như cũ, dù sao mặt của cô đã sớm bị nước mắt nước mũi làm dơ, cũng không muốn lo lắng như vậy có không vệ sinh, không sạch sẽ nữa.

Chỉ là cô phát hiện thời điểm mặt cô khóc làm dơ đồ của anh, tâm tình bất ngờ thoáng chuyển biến tốt, nhớ anh sẽ không đẩy ra cô, cô an nhiên tiếp tục khóc, tiếp tục đem nước mắt mũi nước toàn bộ hướng trên người anh lau.

Ai bảo chính anh tìm tới cửa, đây là anh đáng đời, cô có chút ý xấu mà nghĩ, sau đó phát hiện nước mắt vốn như vỡ đê giờ càng ngày càng ít, cho đến khi chỉ còn dư lại từng tiếng thút thít.

Phương Lỗi bắt đầu dĩ ôm cô, không chút nào né tránh, mặc cho cô đem anh áo sơ mi làm bẩn.

Áo sơ mi màu hồng áo trên người anh này, có thể nói là cái áo anh thích nhất trong đồng áo sơ mi của mình, rất ít đàn ông thích áo sơ mi màu hồng giống anh, nhưng vô đạo để ý anh thích chính là thích, cảm giác áo sơ mi màu hồng sẽ làm anh càng thêm đẹp trai.

Nhưng mặc cho anh thích nữa cũng tốt, đẹp trai nữa cũng tốt, trải qua kiệt tác cô làm thành như vậy, áo sơ mi cao cấp trở thành khăn giấy lau mặt của cô, anh lớn như vậy một người liền trở thành hộp giấy lau, để tùy ý cô cọ lau.

Cô thật vẫn không chê bẩn nha, bộ ngực cảm giác thấm ướt nói cho anh biết, cô đã thành công mà đem tất cả nước mắt, mũi nước toàn bộ hướng trên người anh lau, nhưng ông trời phù hộ, theo cô mè nheo, cô nức nở nghẹn ngào cùng với thút thít dần dần dừng lại.

Được rồi, là anh lúc trước chọc giận cô, cho nên không trách cô trả thù, anh khê thở dài, lần nữa cầm đầu nhỏ đang chôn ở trước ngực anh, để cho cô ngẩng đầu lên.

Nước mắt trên mặt khóc đỏ còn có không khô, rất dễ nhận thấy, áo sơ mi của anh đã ướt một mảnh nước mắt của cô rồi, trên người anh không có mang giấy lau, toàn bộ lại ở trong xe, nhưng thật may là bên cạnh cửa chính phía trên tủ giày để một hộp giấy lau, anh rút ra mấy tờ, không chê bẩn lau sạch sẽ.

Người đàn ông vì phụ nữ mà lau nước mắt đây vốn là một màn rất duy mỹ, chỉ tiếc nữ chủ ánh mắt khóc giống như cá ước một dạng, nam chủ trên người một đoàn xốc xếch, dù thế nào muốn đẹp cũng không tìm nổi một chút đẹp nào, chớ nói chi là nam chủ cuối cùng còn nói một câu phá hư phong cảnh.

“Có muốn hỉ mũi hay không?” Thấy cô càng không ngừng hít hít mũi, anh tốt bụng rút ra mấy trang khăn giấy, đảo ở chóp mũi của cô...

Trần Hoa Nghiên hậu tri hậu giác phát hiện mình luống cuống, trợn lên giận dữ nhìn anh một cái, đoạt lấy giấy lau mà lau.

“Tốt lắm, tôi đều xin lỗi rồi, mà cô cũng báo qua thù rồi, đừng giận tôi nữa có được không?” Anh lôi kéo áo sơ mi dính trên người, mặt bất đắc dĩ hỏi.

Cô mắt liếc vãi vốc bị ướt đầm này, gương mặt cùng với lỗ tai đồng thời nóng lên, cũng không nhớ qua mình sẽ có nhiều nước mắt như vậy.

Cô cắn cắn môi, nói một câu: “Chờ một chút.” Liền xoay người đi vào trong phòng của mình.

Không có được cô cho phép, anh sẽ không theo phía sau cô đi vào gian phòng của cô.

Trong khoản thời gian này anh lập tức liền nhìn khắp bốn phía, quan sát ổ nhỏ của cô, trừ tấm ghế sa lon có chút xốc xếch bên ngoài, có thể thấy được Trần Hoa Nghiên thường ngày cũng có thói quen dọn dẹp.

Anh quan sát đến một nửa, Trần Hoa Nghiên lần nữa đi ra, trên tay còn cầm một cái T-shirt thật to.

“Nhà tôi chỉ có cái này, có muốn hay không đổi tùy anh.” Vốn là cô cũng nghĩ thoải mái đưa quần áo cho anh, nhưng là cô vừa nghĩ tới cư nhiên mình nằm ở trong ngực anh, hơn nữa còn khóc đến rồi tỉnh rồi mù, cô liền không được tự nhiên, cho nên thời điểm đưa quần áo cho anh, mắt cũng không có nhìn thẳng anh.

Phương Lỗi đưa tay tiếp nhận y phục, T-shirt không phải hoàn toàn mới, anh theo bản năng nhăn mày lại, anh không muốn vô nhà của cô lại có thể biết được có áo quần đàn ông, đó có phải hay không cô có người đàn ông cực kỳ thân cận?

Anh đột nhiên phát hiện người đàn ông ở trong điện thoại, khắp nơi tiết lộ ra đối cô quan tâm, lo lắng, giả thiết này để cho lòng anh một cảm giác cực kỳ không dễ chịu.

Thấy anh cau mày, cho là anh là ghét bỏ y phục, Trần Hoa Nghiên rất bất đắc dĩ mở miệng, “Nhà tôi cũng chỉ có bộ y phục này anh mặc tạm đi, mặc dù bị tôi làm thành áo ngủ, nhưng mà tôi lại có tắm, hơn nữa dù sao cũng hơn áo sơ mi trên người anh là được rồi?”

“Áo ngủ của cô?” Anh sững sờ, bất được trọng điểm, “Đây không phải là áo của đàn ông khác?”

“Nhà tôi nào có đàn ông khác...” Cô bất mãn lầu bầu, rồi sau đó giống như tức giận hai tay chống nạnh, “Có mặc hay không mặc tùy anh thôi, dù sao cũng không phải là tôi mặc quần áo dơ ướt át là được.”

Âm thanh của cô mặc dù nhỏ, nhưng để cho anh nghe, trong tim buồn bực lập tức toàn bộ tiêu tán, anh nở nụ cười, “Cũng không biết là người nào đem áo sơ mi tôi làm ướt.”

Bị châm biếm, cô đưa tay muốn cướp áo về, “Không mặc thì thôi, lấy đâu nhiều lời như thế!”

Phương Lỗi tay phải khẽ nâng cao, tránh thoát tay cô, vô tội cười hỏi cô, “Tôi không có nói không mặc, chỉ là muốn xác nhận một chút, chủ nhân y phục này có thể hay không để ý tôi mặc nó vào mà thôi, cô đã không để ý rồi, tôi làm sao có thể không mặc, hơn nữa cô nói cũng đúng, mặc cái gì cũng so với áo sơ mi trên người tôi được lắm.”

Trần Hoa Nghiên tức giận nheo lại đôi mắt vẫn có chút sưng vù, thật sâu cảm giác mình không nên mềm lòng đối với tên khốn kiếp này, chỉ cần có cơ hội, người đàn ông này sẽ cười nhạo cô, kích thích cô.

“Phòng tắm ở bên kia? Tôi thuận tiện tắm qua một chút, nhộp nhúa quá không thư thái.” Nói xong anh liền hướng phòng tắm đi tới. Vốn là Trần Hoa Nghiên cũng không nhớ để ý tới anh, nhưng nghĩ đến trong phòng tắm chỉ có khăn tắm tự mình dùng, không có cái dự bị khác, cô liền không nhịn được kêu anh, “Chờ một chút, tôi giúp anh cầm khăn tắm mới.”

Phương Lỗi nhìn cô tựa như cô vợ nhỏ đi vào phòng tắm, sau đó từ trong rương lấy ra hai cái khăn tắm mới.

Vừa ngẩng đầu đưa khăn tắm, Trần Hoa Nghiên liền nhìn thấy Phương Lỗi không nháy mắt nhìn cô, cô cực kỳ không được tự nhiên, hai gò má như bị phồng lên vội vã rời phòng tắm.

Nhìn bóng lưng cô vội vã chạy trốn, Phương Lỗi không có cố gắng đuổi theo.

Phản ứng của cô quá mức không lưu loát, cho dù bây giờ cô đối với anh có thể còn không có thích, nhưng ít ra anh nhìn ra, cô đối với anh không phải là không có cảm giác.

Còn dư lại cũng chỉ là vấn đề thời gian, anh tin tưởng nếu như muốn so sức kiên trì, anh tuyệt đối là người xuất sắc nhất.

Nhưng trước hết, anh phải biết rõ cô đột nhiên mất tích ba ngày, sau đó vừa khóc tuyệt vọng như vậy nguyên nhân là gì.

Tắm qua xong, Phương Lỗi liền rời đi phòng tắm, không có ở bên trong đợi quá lâu.

Thứ nhất trong phòng tắm phụ nữ độc thân, đã là một chuyện kỳ quái, thứ hai, sự khác thường của cô để cho anh nhớ không dứt, còn không sớm một chút muốn hiểu để mà giải quyết, Phương Lỗi tin tưởng mình tuyệt đối sẽ làm tới cùng.

Một tay cầm khăn tắm lau khô mái tóc ngắn đang ẩm ướt, anh đi tới phòng khách, trên khay trà đã để một chén mì nước nóng hổi, nhìn một cái cũng biết là mới nấu, là cô cố ý giúp anh nấu cơm tối.

Phương hướng phòng bếp truyền đến tiếng vang, chắc là cô vẫn còn ở bên trong lấy cái gì, anh dè xuống lòng hiếu kỳ, đi tới trước khay trà ngồi xuống, phần lưng thoải mái dựa vào ghế sa lon.

Khi Trần Hoa Nghiên cầm chút thức ăn rau trộn đi ra thì Phương Lỗi đã sớm một bộ dáng uể oải, Trần Hoa Nghiên trán căng thẳng, thiếu chút nữa lại một lần nữa bị người đàn ông này giận sôi lên.

Đang êm đẹp chạy đến nhà cô, bởi vì cô phát giận lẩn qua lẩn lại một phen coi như xong, hiện tại mặc y phục của cô, dựa vào ghế sa lon của cô, ngủ ở phòng của cô là chuyện gì xảy ra?

Trần Hoa Nghiên cố ý thêm nặng bước chân một tiếng, chỉ tiếc trên chân mặc dép mềm nhũn, dù cô dùng sức đi thế nào cũng chỉ là phát ra một tiếng “Bành bành” nhỏ nhẹ để cho cô hết sức nhụt chí.

Đem chút thức ăn trên tay thả vào trên khay trà, chịu đựng ý nghĩ kích động muốn một cước đạp anh, cưỡng ép mình tỉnh táo lại, mấy chục giây sau mới mở miệng gọi anh, “Phương Lỗi, này, đừng ở chỗ này ngủ.”

Kêu anh mấy tiếng, anh vẫn một bộ dáng vẻ giống như ngủ thật say.

Chưa bao giờ để cho đàn ông ngủ lại nhà mình, hiện tại Trần Hoa Nghiên thật không biết làm sao.

Dùng sức đạp tỉnh anh, sau đó đuổi anh ra khỏi nhà? Biện pháp này có thể được, cũng một lần vất vả suốt đời nhân nhả, nhưng mới vừa nãy Phương Lỗi mới cho cô mượn lồng ngực của anh để cho cô khóc ướt đầm, làm như vậy hơi quá mức mất nhân tình, hơn nữa còn không để ý đạo nghĩa.

Nhưng mà tiếp tục cứ gọi anh như vậy, anh cũng sẽ không tỉnh, cho nên thật rất làm cho người ta khổ sở.

Cũng may, đang trong lúc Trần Hoa Nghiên quyết định đưa chân đạp anh tỉnh, gọi anh ăn cái gì thì Phương Lỗi mở mắt ra, đưa giơ nhìn tới cái chân kia cách mình không xa lắm, anh miễn cưỡng mở miệng, “Cô định dùng phương thức trần đây thành ý như vậy để báo đáp tôi?” Vậy thật rất có “Yêu” rồi.

Vừa vặn bị tóm, mặt Trần Hoa Nghiên lúc thì trắng lúc thì đỏ, “Đó là bởi vì anh giống như con heo chết gọi cũng không tỉnh, nếu không tôi có tất yếu phải dùng chân của tôi sao?”

“Tôi ngủ say như vậy sao?”

Phượng Lỗi cho là mình chỉ là khép mắt, buông lỏng một chút tinh thần căng thẳng trải qua mấy ngày nay mà thôi, không ngờ anh thật ngủ thiếp đi, hơn nữa còn là ở trước mặt cô.

“Có, nhanh dậy ăn tối đi, sau đó anh cút cho tôi.” Nếu như nói trước bởi vì không quen, cho nên ở trước mặt Phượng Lỗi cô còn có mấy phần che giấu, hiện tại như vậy Trần Hoa Nghiên thật cũng không muốn che giấu chút nào, đem toàn bộ mình hiện ra ở trước mặt Phượng Lỗi.

Mặc kệ là đứa bé khóc đến không có chút nào hình tượng, hay là một người xấu hổ, đặc biệt thô lỗ lại không một chút khiến Phượng Lỗi cảm thấy mới lạ.

Anh duỗi dài chân giãn tứ chi một cái, chân của anh cơ hồ chạm đến gần cô.

Trần Hoa Nghiên giả bộ không chú ý tới, nhưng mỗi một dây thần kinh toàn thân cô cái nào cũng căng thẳng, giống như chỉ cần anh vừa có động tĩnh gì thì cô sẽ nhảy lên hung hăng đập cho anh mấy cái.

Phượng Lỗi dĩ nhiên cũng phát hiện cả người cô căng thẳng, nhưng anh không chút để ý, chỉ là đưa tay lấy tô mì thuộc về mình, sau đó lạnh nhạt nói: “Sau khi ăn xong tôi không đi, bởi vì chúng ta cần nói chuyện.”

Đoán ra anh muốn nói chuyện gì, Trần Hoa Nghiên tay cứng đờ, ngay sau đó giống như khoogn có chuyện gì xảy ra nói tiếp: “Nói? Tôi với anh thì có chuyện gì đáng nói hay sao? Anh ăn no xong thì đi đi, đừng ở nơi này phiền tôi.”

“Chúng ta cũng đã là tứ chi kề nhau, toàn bộ nước mắt nước mũi của cô đều chùi trên thân tôi, có cái gì không thể nói với tôi?” Một bên anh từ từ ăn, vừa chậm rãi nói.

“Hơn nữa một người kẻ ngắn, hai người kẻ dài, nói ra, xem xem tôi có thể cho ý kiến hay không, giúp một chút việc cũng tốt, bằng không nói ra trong lòng cũng tốt hơn một chút, cứ cô đè nén trong lòng, một ngày nào đó cũng là sẽ nhịn không được.”

Cô không hề cảm thấy đói bụng, chỉ cảm chiếc đũa đâm sọt mì.

Cô không muốn nói cho anh biết, bởi vì cô không nghĩ rằng anh có thể giúp được cô, hơn nữa nói ra có thể chỉ sẽ làm hai người phiền não, thà rằng một mình cô phiền não là tốt rồi.

“Tôi không sao.” Cho nên cuối cùng cô mở miệng nói cũng chỉ có ba chữ này.

“Cô cho rằng tôi sẽ không tra được sao?” Cô giấu giếm nhiều lần, để cho anh cảm giác mình tựa như một người ngoài cuộc, không cách nào thân cận cô, cảm giác như thế rất khó chịu, cũng làm cho người ta đặc biệt uất ức.

“Vậy anh liền chính mình tự đi tra nha.” Dù sao cuối cùng cũng là cả thành đều biết chuyện, cô làm gì lại sợ anh đi tra, chỉ là cô không muốn sau khi những hình kia bị phát tán, nhìn đến vẻ mặt khinh thường cùng ánh mắt khinh bỉ trên mặt anh mà thôi.

Nghĩ đến đây, Trần Hoa Nghiên không đợi được nữa, kéo tay anh muốn đuổi anh đi.

“Anh đi, anh đi nhanh một chút, về sau không cần trở lại, tôi không muốn gặp lại anh.”

Cô phản ứng kịch liệt càng thêm chứng tỏ suy đoán trong lòng anh, cô gặp chuyện, hơn nữa còn là chuyện cô không cách nào giải quyết. Phượng Lỗi một tay cầm cổ áo tay cô lôi kéo mình, một tay kia dùng sức xé ra, cô cả người liền mất đi thăng bằng rơi vào trước ngực anh.

Môi mỏng tựa vào bên tai của cô, anh nói nhỏ nói: “Tôi không muốn chính mình tự đi tra, tôi muốn nghe cô chính miệng nói cho tôi biết, nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Hoa Nghiên không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cần liền ngã vào trong ngực của anh, cả người cô như mất đi tất cả sức chiến đấu, mềm nhũn không cách nào phản kháng.

Nhiệt độ của người anh khoan khoái, cô có thể cảm giác nhịp tim tăng lên, cô không biết anh có nghe nhịp tim của cô đang rối loạn vì anh hay không, chắc là có bởi vì tiếng tim đập ấy thật vang dội, một cái lại một cái như vang vọng quanh quẩn bên tai cô.

“Anh không giúp được tôi.” Sau một hồi khá lâu, cô không cam tâm tình nguyện mở miệng, trong giọng nói hoàn toàn chấp nhận, đến trình độ này, cô không nhận có thể như thế nào?

“Cô không nói cho tôi biết, như thế nào biết tôi không giúp được cô?” Thấy cô đã không có ý thức phản kháng, Phương Lỗi xê dịch vị trí, để cho lưng mình thoải mái hơn, cũng làm cho cô yên tĩnh hơn.

“Anh như thế nào giúp được tôi.” Mặt cô cúi thấp, không muốn nói chuyện nữa.

Mà anh cũng không có thúc giục cô, chỉ là đưa cánh tay vỗ nhẹ vào lưng cô, giống như đang dỗ dành đứa bé.

Trầm mặc cực kỳ lâu, Trần Hoa Nghiên cuối cùng cũng mở miệng, chỉ là giọng nói rất êm ái giống như sau một khắc cô sẽ biến mất đi, làm cho người ta không nhận được muốn đem cô nắm chặt.

“Anh biết không, thời điểm mỗi khi có người nói hình dáng đôi mắt của tôi đẹp, dung mạo rất đẹp mắt, tôi cảm thấy người ta đang nói dối, bởi vì đôi mắt này từ nhỏ đến lớn cũng không thể đứng dưới ánh sáng mạnh quá lâu, nếu không một lát lệ rơi đầy mặt, vì vậy tôi vẫn bị bạn bè cùng thế hệ cười nhạo, chèn ép, bọn họ cười tôi là Tiểu Ma Quái, nói tôi là sợ ánh mặt trời là Tiểu quái vật.”

Vốn tưởng rằng cô chịu đựng qua thời kỳ nhi đồng, sau khi lớn lên sẽ không có vấn đề gì, nhưng mà sau khi xuất đạo, trong giới người mẫu, vẫn bởi vì đôi mắt này mà gặp gỡ không ít vấn đề.

“Những người đó nói đôi mắt của tôi quá mức quý dị, một loại quảng cáo thương đồ thật không dám tìm tôi, bởi vì sợ sơ ý một chút sẽ đem hình chụp thành thần quái thai, dọa hổng người xem, cho nên có rất nhiều thời điểm rõ ràng công việc sắp tới tay, sẽ đột nhiên chuyển tới trên tay người khác, cho nên rõ ràng đã làm bốn năm trong giới người mẫu, cho dù không ít người nói tôi chăm chỉ có ngày thành công, nhưng tôi vẫn là một mực yên lặng tiểu tốt vô danh.”

Cho tới nay cô đều tin chắc chỉ cần kiên trì, một ngày nào đó cô nhất định sẽ chuyển mình đứng lên, một ngày nào đó cô sẽ thành công.

Chỉ là cô nghe được giám đốc công ty đại diện mình cũng nói, đôi mắt này ở nơi mà một nhóm người nổi trội căn bản lẫn lộn ngoài đời không nổi, cho nên cô mới có thể vui mừng mang theo kiểu ý niệm, muốn đem đôi mắt này đổi thành mắt phượng mà thị trường đang có nhu cầu nghênh hợp.

Trần Hoa Nghiên nói cho Phương Lỗi tất cả mọi chuyện mà anh không biết, mà anh nghe xong vừa đau lòng cũng chưa xót cực kỳ, vì tuổi thơ nhỏ nhỏ đó cô phải một mình chơi đùa, vì trên đường đời cô phải lao đao chịu đựng không ít thương tổn.

Cánh tay không nhận được ôm chặt cô hơn, để cho cô càng thêm gần sát mình, để cho cô nghe được tiếng tim đập của anh.

Cô không có giấy giũa, vẫn cầm đầu cầm cổ nói xong, bởi vì đã quá lâu, quá lâu chưa cùng người khác bày tỏ chính mình cho đến nay vẫn chôn dấu tất cả khổ sở trong lòng, nếu anh muốn biết, cô nói ngay, không có chút nào cất giữ toàn bộ cho anh biết.

“Cho đến gần đây rốt cuộc có người bởi vì đôi mắt này của tôi, chỉ danh muốn cho tôi đi chụp hình, nhưng là hình khiêu dâm, nếu như chụp những hình kia, sự nghiệp tôi khổ cực xây dựng bao nhiêu năm nay tất cả đều sẽ phá hủy, hơn nữa ba mẹ của tôi sẽ vì vậy mà trước mặt những người khác không ngốc đầu làm người lên được, tôi đây thật bất hiếu, anh nói tôi rất xấu phải không?”

Tôi ngay cả quyền cự tuyệt cũng không có, bởi vì tôi ký hợp đồng... Cho nên anh nói, có ai có thể giúp được tôi? Bây giờ tôi vi phạm hợp đồng phải đền bù rất nhiều tiền, cũng không dám mở miệng nói cùng ba mẹ, anh nói tôi có phải rất vô dụng không? Phải hay không?”

Phương Lỗi không cách nào nói chuyện, anh không biết thì ra là cô mấy ngày nay cô gặp chuyện đau khổ như thế, nếu như anh sớm biết một chút, anh cũng sẽ không để mặc cho cô một mình chịu khổ như vậy.

Anh suy nghĩ muốn nói cho cô biết, anh có thể giúp cô, chỉ cần cô nguyện ý, nhưng mà anh rõ ràng cô sẽ không nguyện ý nhận tình cảm của anh, chỉ vì hai người bọn họ cho tới bây giờ, trừ quan hệ bác sĩ chính hình cùng với khách hàng ra, không còn có cái gì khác, cho nên cho dù anh mở miệng, cô cũng sẽ không nguyện ý.

Có lẽ là tất cả đè nén ở trong lòng đều nói hết ra ngoài, cả người nhẹ nhõm không ít, Trần Hoa Nghiên thấy thế nhưng dần dần cảm thấy ý thức mơ hồ nhưng mà cô không dám ngủ, chỉ cần liền ngủ, cô sẽ gặp ác mộng, cô không muốn gặp ác mộng, cô sợ gặp ác mộng. Cô mệt mỏi như vậy rồi, nhưng vẫn cố gắng mạnh mẽ chống đỡ không chịu ngủ, anh vươn tay che mắt của cô.

“Mệt thì nghỉ ngơi đi.”

“Tôi không muốn ngủ, tôi không dám... Sẽ gặp ác mộng, tôi sợ...” Thần trí đã hỗn loạn cô căn bản cũng không phát hiện mình nói ra sự mềm yếu bất lực trong lòng...

“Không sợ, tôi sẽ ở nơi này với cô.”

Những lời ấm áp quan tâm, cũng làm cho Trần Hoa Nghiên an tâm, cô không kháng cự nữa, tay nhè nhẹ cầm cánh tay của anh, giống như cẩn thận ôm lấy chiếc phao cứu duy nhất, nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

Nhìn dung nhan ngủ say của cô, Phương Lỗi buông lỏng bàn tay đã nắm chặt thành quyền, khi anh nghe được công ty đại diện cô cứ nhiên dùng hợp đồng buộc cô đi chụp hình khiêu dâm thì anh chỉ muốn chạy ngay tới công ty của cô, đem gã giám đốc kia bắt tới hung hăng đánh một trận, nhưng anh nhịn được, bởi vì điều cô cần nhất không phải là việc anh đi dạy dỗ tên khốn kia, mà là giúp cô thoát ra khỏi cảnh này, cho cô một con đường khác.

Không suy nghĩ nhiều, anh ôm cô, để cho cô tiếp tục dựa vào anh, rồi sau đó từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra, điều tra mã số thật lâu đã không có gọi, sau đó dè xuống phím call.

Điện thoại thông, hơn nữa vang lên không có mấy tiếng đối phương liền nhận, “Đại bác sĩ, thế nào có rãnh rồi tìm tôi? Tôi gần đây cũng không có cần cậu giúp cải tử hồi sinh đó.”

Người anh tìm một bạn học trung học cấp hai tên Phó Quân Quyền.

Tốt nghiệp trung học xong, Phương Lỗi đi du học ngoại khoa chỉnh hình, mà Phó Quân Quyền lại học quản lý truyền thông đại chúng, kế gia nghiệp.

Hiện tại Phó Quân Quyền đã là Tổng giám đốc công ty đại diện lớn nhất trong nước.

“Quân tử, giúp tôi một việc.” Phương Lỗi giảm thấp giọng xuống, sợ quấy rầy Trần Hoa Nghiên ngủ yên, chỉ là nghe qua có mấy phần nặng nề.

Đối phương dừng một chút, cũng thu hồi đang vẽ cả lơ phát phơ đùa giỡn nói mê tíc, “Cậu nói, tôi có thể giúp bao nhiêu thì sẽ giúp bấy nhiêu.”

“Giúp tôi ký hợp đồng với một người, cô ấy vi phạm hợp đồng với bên kia bao nhiêu để tôi trả, điều kiện là không thể để cho cô ấy biết được tiền vi phạm hợp đồng là do tôi trả”.

“Cậu chắc chứ?” Nói đến vi phạm hợp đồng, bình thường cũng sẽ không phải là số lượng nhỏ.

“Quân tử, chỉ cần cậu xem qua hình của cô ấy, cậu sẽ biết rõ nếu như cậu không ký kết với cô ấy, cậu sẽ hối hận cả đời.”

“Cậu đã nói như vậy, tôi không ký thật sự là đại oan đầu, cho tôi tên cùng tên công ty đại diện bây giờ, những thứ khác liền giao cho tôi.”

Lấy được tên tuổi Trần Hoa Nghiên cùng với công ty tên, Phó Quân Quyền liền cúp điện thoại.

Mà Phương Lỗi còn lại là nhẹ nhàng vuốt người trong ngực không rời tầm mắt, “Tôi là không bao giờ phung phí lòng tốt, thiếu Quân Tử một cái nhân tình, cho nên cô phải làm cho tốt, đừng làm cho tôi mất thể diện, biết không?” Một chữ cuối cùng rơi xuống, môi của anh nhẹ nhàng rơi vào trên mắt cô.

7. Chương 6

Chương 6

Nhìn công ty đại diện trước mắt xanh vàng rực rỡ Trần Hoa Nghiên có loại cảm giác không chân thực.

Đang lúc cô gặp phải chuyện ông chủ bắt đi Báu Vật chụp hình khiêu dâm, bất chợt điện thoại thần bí gọi tới.

Nói cuộc điện thoại thần bí này thật không có khoa trương, bởi vì cho đến lúc nói xong cuộc điện thoại này, ông chủ cũng chỉ là phát ra mấy tiếng trợ từ, cũng không có nói hơn phân nửa câu gì.

Mà khi điện thoại kết thúc, ông chủ cúp điện thoại khuôn mặt dữ tợn muốn ép cô đi chụp hình khiêu dâm, thái độ đột nhiên chuyển biến lớn 180°, cười nhẹ nhàng, một bộ dạng có chuyện tốt thương lượng, thậm chí đối với cô nói, Báu Vật bên kia anh sẽ tự mình ra cửa giải quyết, muốn cô không cần lo lắng.

Thái độ trước ngạo mạn sau cung kính làm cho Trần Hoa Nghiên sinh lòng hoài nghi, đang nghe cứ nhiên mình không cần đi chụp hình khiêu dâm, thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng cảm thấy chuyện sẽ không có đơn giản như vậy.

Lúc trước cô hết sức phản kháng, không chịu đi chụp hình khiêu dâm thì ông chủ từng nói công ty không trả nổi tiền vi phạm hợp đồng. Nếu quả thật phải trả, công ty nhất định sẽ phải dọn bàn đóng cửa, hiện tại một câu yên tâm, sau đó một bộ thái độ chuyện này không có gì không giải quyết được, thật sự làm người ta sinh nghi.

Nếu như không phải là ông chủ lúc trước lừa cô, ngay tại lúc này xảy ra một chuyện lớn hơn, ép ông chủ không thể không chuyên chú giải quyết đại sự trước.

Chỉ là rốt cuộc chuyện như thế nào, Trần Hoa Nghiên không có tâm tình cũng không có hăng hái đi để ý tới, cô cầm túi xách lên, tiêu sái rời cửa chính công ty đi, nhưng mới đi không có vài bước đường, cô lại đột nhiên nhận được điện thoại của chị Phương người đại diện lúc trước của cô gọi tới.

Cô vui mừng nhận điện thoại, chuẩn bị cùng chị Phương hàn huyên một chút thì chị Phương lại cho cô tin tức đủ để sánh ngang bom hạt nhân nổ tung rung động trước mắt cô.

“Alice, cô bây giờ tới giải trí Tinh Mộng, tôi tại cửa chính chờ cô, phải nhanh, biết không?” giọng của chị Phương rất nóng nảy, nhưng là không khó nghe ra được trong giọng nói của cô ấy rất hưng phấn.

Trần Hoa Nghiên vẫn có chút chưa tỉnh hồn lại, giải trí Tinh Mộng? Đây chính là công ty đại diện đứng đầu trong nước dưới trướng là bao nhiêu nghệ sĩ, bao gồm ca sĩ, điện ảnh và nghệ sĩ truyền hình, nghệ sĩ kịch sân khấu cùng với người mẫu.

Có thể đi vào giải trí Tinh Mộng, có thể nói là ước mơ tha thiết của tất cả nghệ sĩ điện ảnh và truyền hình cùng với người mẫu.

Nhưng tại sao muốn cô đi đến? Trần Hoa Nghiên còn ngây ngốc hỏi chị Phương, thậm chí còn ngu dốt nói muốn gặp mặt thế nào không hẹn tại nơi khác, chị Phương giận đến thiếu chút nữa liền nói lời thô tục.

Chị Phương lập tức cũng không để ý cái gì đáng vẻ thực nữ, rống lên một câu thật to: “Giải trí Tinh Mộng muốn ký hợp đồng với em, để cho em tới ngay quay phim thử, chị mặc kệ em đáp hỏa tiễn cũng tốt, đáp phi thuyền hoặc là căng chân chạy như điên cũng tốt, lập tức tới cho chị!”

Âm lượng to lớn, đủ để cho đám người cách Trần Hoa Nghiên một thước đem tiếng rống giận dữ của chị Phương nghe được rõ ràng.

Trần Hoa Nghiên đầu còn không có quay tới, người liền nhảy vào một chiếc tắc xi gần đây, đi đến dưới lầu giải trí Tinh Mộng.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Chuyện xảy ra kể tiếp càng giống như là giấc mộng liên tiếp không thành thật.

Chị Phương trước mang Trần Hoa Nghiên đi chụp một loạt hình, sau đó là thử chụp một đoạn quảng cáo ngắn, trở lại chính là mang cô đi gặp Tổng giám người đại diện giải trí Tinh Mộng, hiện tại chị Phương là thủ hạ làm việc dưới người này.

Tổng giám không ngờ trẻ tuổi, đại khái chỉ có chừng hai mươi lăm tuổi, nhưng khí thế của cô lại tuyệt không dung người khinh thường, hỏi Trần Hoa Nghiên mấy vấn đề, sau đó lật nhìn mấy tấm hình mới vừa chụp cùng với đoạn quảng cáo, xong đưa hai phần hợp đồng tới trước mặt của Trần Hoa Nghiên.

“Trước tiên vi phạm hợp đồng, chúng tôi sẽ thay cô trả toàn bộ, cô cũng không cần thiết trở về công ty, nhưng chúng ta cũng sẽ không làm chuyện không công, cho nên cô phải ký hợp đồng này trong năm năm, trong năm năm này, tất cả công việc của cô sẽ do chúng tôi thay cô an bài, cô không được lén lút tiếp nhận chụp ảnh hoặc là công việc quảng cáo nào khác, một khi bị chúng tôi phát hiện cô lén lút nhận công việc, nhất định phải trả cho công ty chúng tôi số tiền trên hợp đồng, để bù đắp tổn thất của chúng ta. Nội dung hợp đồng phía trên có trần thuật cặn kẽ, cô trước nhìn một chút, nếu như không có vấn đề gì, ba mươi phút sau tôi trở lại cùng cô ký hợp đồng, mà hợp đồng lập tức có hiệu lực.”

Tổng giám lạnh nhạt nói xong, rồi đi phòng họp, lưu lại hai người Trần Hoa Nghiên cùng chị Phương.

Thấy Trần Hoa Nghiên còn trong trạng thái không dám tin, Chị Phương cảm thấy cùng cảnh ngộ vớ vẩn vai của cô, “Alice, chị cũng biết rõ trong khoảng thời gian ngắn em không tiếp thu nổi, nhưng đây là sự thực, phần hợp đồng này một khi ký, về sau em chính là người giải trí Tinh Mộng, mà không phải người mẫu của đầu heo kia rồi, hơn nữa hợp đồng chị cũng thay em xem qua rồi, tất cả rất rõ ràng, sắc tình hoặc là hình dâm uế toàn bộ không nhận, hơn nữa công ty trả tiền thuê cũng rất thỏa đáng.”

Tai nghe chị Phương thuyết phục, trong mắt từng chữ từng chữ nhìn điều khoản trên hợp đồng, đây chính là ước mơ mà từng người mẫu tha thiết được đối xử, một kích động, Trần Hoa Nghiên suy tính không tới nửa giờ trước hết ký hợp đồng.

Đội Tổng giám sau khi trở lại, nhìn hợp đồng đã ký xong, không nói hai lời ở bên kia ký tên của cô ấy.

“Hi vọng kế tiếp chúng ta hợp tác vui vẻ, về sau chị Phương sẽ là người đại diện riêng của cô, công tyó chuyện cũng sẽ thông qua cô ấy nhắc lại cho cô, bao gồm công việc, nếu như cô có hỏi bất kỳ gì, có thể thông qua chị Phương phản ánh, hoặc có thể tìm tôi.” Tổng giám đốc để lại danh thiếp liền rời đi.

Sau chị Phương nói thêm gì nữa, Trần Hoa Nghiên đều có nghe mà không hiểu, cả trái tim cô cũng kích động vô cùng, cô rất muốn tìm người cùng cô chia sẻ giờ phút cuồng hoan mừng như điên này, mà người cô liền nghĩ tới chính là Phương Lỗi.

Nghĩ tới anh, cô liền không nhận được nghĩ tới ngày đó khóc thút thút trong ngực anh, cuối cùng lại ngủ trong lòng anh, hai gò má cũng bối vì nhớ lại tình cảnh đó mà dần dần nóng bừng.

Nhưng vừa lấy điện thoại ra, tìm số điện thoại của anh, cô lại chần chờ.

Đó là bởi vì ngày hôm đó về sau mỗi lần gặp mặt, cô đều cảm thấy giữa bọn họ có một loại cảm giác lạ, cảm giác kia rất mập mờ, chính cô cũng không nói rõ là dạng cảm giác gì, làm cô không giải thích được muốn tránh đi tầm mắt của anh, không dám như trước đây thẳng thắn vô tư nhìn thẳng vào anh, làm cô không giải thích được hai má nóng đỏ, nhịp tim rối loạn.

Có lẽ cô biết đây là cảm giác gì nhưng cô không muốn cũng không nguyện ý đi suy nghĩ tỉ mỉ, chỉ là tùy cảm giác như thế kế tiếp lan tỏa, cô hoàn toàn không ngăn cản.

Trần Hoa Nghiên cầm một phần hợp đồng trong đó, chỉ ngây ngốc đứng ở trước cửa đại sảnh giải trí Tinh Mộng, nhìn con đường lớn, trong đầu nghĩ tất cả đều là gọi điện thoại cho Phương Lỗi, nói cho anh biết tin tức vô cùng tốt này.

Mà cô cũng thật không bỏ được ý niệm này, bấm điện thoại của anh.

Rất nhanh Phương Lỗi nhận điện thoại, mà cô lại bối vì nhất thời quá mức kích động, cư nhiên giống như nhảy chồm một dạng lặp lại “Tôi...tôi, tôi...”

“Trước tỉnh táo lại, từ từ nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì.” giọng nói đầu bên kia điện thoại vẫn như dĩ vãng mang theo nụ cười, nghe miễn cưỡng, lại sẽ không làm cho người ta cảm thấy bị chậm trễ.

“Tôi...tôi... Tôi mới vừa ký công ty đại diện mới, anh biết công ty nào không? Là giải trí Tinh Mộng, một trong những công ty đại diện đứng đầu cả nước!” Cô rất kích động, một câu nói xong thuận lợi kể tiếp mỗi một câu cũng lưu loát cực kì.

“Thật? Cái này gọi là như ý nguyện của cô không phải sao?..”

“Tôi không muốn, tôi cho tới bây giờ đều không có nghĩ qua, tôi định chụp hình khiêu dâm này, ai biết lại đột nhiên được ký hợp đồng vào công ty đại diện mà người người tranh bể đầu cũng muốn tiến, tôi hiện tại cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy...”

Nghe cô rử rử rừ rừ giống như chim sẻ nhỏ sung sướng, bỏ qua hơi thở mấy ngày nay lụn bại, Phương Lỗi cũng rất vui mừng.

“Cô đã sắp trở thành người mẫu rồi, nên mời tôi ăn bữa cơm chứ?” Anh đã hai ngày chưa gặp cô, cho nên bắt đầu muốn cô rồi.

“Không thành vấn đề!” Hoàn toàn kích động mừng rỡ như điên để cho cô quên mập mờ giữa hai người, lập tức đồng ý.

“Vậy ta cảm ơn cô trước, nhưng người mẫu tương lai, xin hỏi lần này khế ước bán thân của cô ký bao lâu? Chẳng lẽ lại giống lần trước một lần một ký liền ký mười năm chứ?”

Thật ra thì anh đối với kỳ hạn trong lòng hiểu rõ, cũng chỉ là muốn hỏi một chút, để cho cô thuyết phục, để cô nói một chút chuyện có liên quan của cô cho anh biết.

“Không có, không phải mười năm, mà là năm năm, chỉ có năm năm mà thôi.” Mà cô cũng rất vui sướng trả lời anh.

Vậy mà Phương Lỗi trầm mặc, không nói gì thêm, đợi một hồi cũng không có nghe được âm thanh của anh, Trần Hoa Nghiên cho là bị nhiễu sóng, cho nên mở miệng nói thời gian cùng với địa điểm cơm tối, liền cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, sợ anh nghe được không rõ ràng lắm, lại gửi tin nhắn cho anh, lặp lại một lần nữa thời gian cùng địa điểm, rồi sau đó lập tức liền nhận được một chữ “Tốt”.

Nhìn quy tắc trở lại này, cô cười vui vẻ hơn, mấy ngày trước xem ra còn là bầu trời tro bụi âm trầm, hôm nay cư nhiên cực kỳ sáng sủa, thật sự là sướng không thể tưởng tượng nổi.

Trần Hoa Nghiên đưa tay vẩy tóc xi, chuẩn bị về nhà trước mà dọn dẹp, ăn mặc một phen.

Mấy ngày nay cảm xúc cô xuống thấp, cũng không có sửa sang lại trong nhà, bây giờ đi về sửa sang lại, sau đó tắm, thay quần áo, đeo một đồ trang sức trang nhã, thời gian còn dư dả, tuyệt đối sẽ không quá muộn cùng Phương Lỗi hẹn đi ăn tối.

Nhắn trả lời tin nhắn xong, Phương Lỗi cũng không có để điện thoại xuống, mà là lập tức quay số điện thoại gọi cho Phó Quân Quyền.

Đợi đối phương vừa nhận điện thoại, anh nhắm đầu vào liền chất vấn: “Tại sao hợp đồng là năm năm? Không phải nói chỉ ký hai năm sao?”

Phó Quân Quyền nhìn tới người gọi điện cũng đã làm chuẩn bị tốt, Phương Lỗi nhất định sẽ chất vấn như vậy, cho nên hiện tại cũng không có bị kinh sợ quá lớn, “Mình hiểu rõ, ban đầu là nói như vậy, do cậu trả tiền vi phạm hợp đồng, mà mình chỉ cùng cô ấy ký hợp đồng hai năm, hết hạn hợp đồng có muốn ký nữa hay không toàn bộ do cô ấy quyết định, nhưng vấn đề bây giờ là Tổng giám nhà ta coi trọng cô ấy.”

“Em gái cậu?”

Nếu như bị người không biết nghe được, thật vẫn sẽ cho rằng Phương Lỗi đang chửi hần.

Phó Quân Quyền mắt trợn trắng, tức giận nói: “Cậu cũng không phải không biết tên của con bé.”

“Chẳng lẽ cậu cho rằng mình phải quen người phụ nữ tên “Bảo Bối” sao?” Phương Lỗi càng không tức giận phản bác.

Phó Quân Quyền hơi chậm lại, xác thực, em gái của hắn có một tên tuổi hết sức kinh người, gọi là Phó Bảo Bối, còn không phải là bối vì cha hắn mong thật lâu mới có một nữ nhi, cho nên không lo chuyện người khác phản đối, vung tay lên trên sổ ghi chép hộ khẩu viết lên ba chữ Phó Bảo Bối, ý chỉ bảo bối của cha mẹ.

“Được rồi, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là Bảo Bối coi trọng cô gái nhà cậu rồi, con bé nói tiền vi phạm hợp đồng không cần cậu trả, tất cả do công ty chúng tôi gánh chịu, nhưng lại muốn vợ cậu ký hợp đồng năm năm, con bé lúc ấy có cho cô gái nhà cậu thời gian từ từ suy tính, nhưng hình như cô gái nhà cậu hết sức...Àch, hưng phấn, làm Bảo Bối trở về thì cô ấy đã ký hợp đồng xong, một bộ sợ Bảo Bối đổi ý.

Cho nên Bảo Bối cũng lập tức ký hợp đồng, hơn nữa phần hợp đồng này có hiệu lực tức thì, cho nên hiện tại cô gái nhà cậu đã là người mẫu công ty chúng tôi rồi.”

“Em gái cậu quyết định thì đều không để ý tâm tình người khác như vậy sao?” Phương Lỗi cắn răng, anh nguyên bản không có nghĩ tới khiến Trần Hoa Nghiên mắc kẹt trong đầm rồng trôn ra được lại chuyển cái sừng lại đi vào bên trong hang hổ, nhưng bây giờ đồ ngốc này cứ nhiên ngây ngốc đưa mình đi lên cửa rồi.

Thời gian 5 năm, này được bao lâu?

“Bảo Bối để ỉnh chuyển cáo cậu, cô ấy rất cảm kích cậu đem một cực phẩm đưa đến trên tay cô ấy.” Cuối cùng Phó Quân Quyền mới dám nói ra những lời này.

Em gái nhà hắn hẳn hiểu rõ nhất, nếu nói cực phẩm đồng đẳng với một gốc cây sáng ngời, sáng trông suốt Diêu Tiên Thụ, trước khi hết hạn hợp đồng cô tuyệt đối sẽ giống như con đĩa, hút khô hút sạch tài vận trên người Trần Hoa Nghiên.

Phương Lỗi đáp lại là một câu thô tục.

Đối với Phó gia tiểu muội vợ vét của cải, anh cũng có nghe qua, thật chính là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, rõ ràng chính là một thiên kim nhà giàu, cổ tình lấy vợ vét của cải mà sống, cả ngày tổng tính toán nên như thế nào từ trên người nghệ sĩ dưới cờ kiếm ra tiền bạc.

Dáng sợ nhất dạ, cô có thể làm cho tất cả nghệ sĩ cam tâm tình nguyện vì cô bán mạng, để cho cô hái tiền.

Phương Lỗi có dự cảm, Trần Hoa Nghiên ngốc kia nhất định sẽ bị Phó Bảo Bối lừa gạt, sau đó còn có thể vui vẻ thay Phó Bảo Bối kiếm tiền.

Anh làm sao sẽ thua trên tay người phụ nữ ngu ngốc như vậy, thích cô thích đến không chịu được đây?

Anh trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng anh cũng không có lãng phí quá nhiều thời gian suy nghĩ cái này, ngược lại tốn nhiều thời gian hơn suy nghĩ tới nay đến nơi hẹn thì nên mặc gì chính mới đúng.

Nghĩ tới vấn đề này, một buổi chiều cứ nhiên cứ như vậy đi qua.

Công ty mới, ký kết xong, lịch trình Trần Hoa Nghiên liền xuất hiện liên tiếp khóa trình huấn luyện, nguyên nhân là cô thụ huấn đã là chuyện mấy năm trước, nếu như muốn lên một tầng nữa, căn cơ cô phải lần nữa phải ổn.

Đối với an bài này, Trần Hoa Nghiên cũng không có cự tuyệt, nhưng lập tức phải huấn luyện trong ngày, thật vẫn làm cho người ta khó khăn tiếp nhận, nhưng là cô cần rằng nhẫn nhịn xuống, không đến muộn cũng không về sớm, cho dù mỗi ngày mệt mỏi cả đầu ngón tay cũng không giờ nổi, nhưng cô như cũ dựa theo lịch trình đi học.

Bận rộn một ngày để cho cô vẫn luôn không có thời gian gặp lại Phương Lỗi, từ lần ăn mừng cô ký hợp đồng với công ty mới, hai người đã lâu không có gặp mặt.

Thật ra thì hiện tại Trần Hoa Nghiên cũng không biết mình nên lấy cái lý do gì đi gặp anh, dù sao cô đã không cần chỉnh hình rồi, anh cùng cô không còn là quan hệ bác sĩ chỉnh hình cùng khách hàng nữa.

Nhưng nói bọn họ là bạn bè, giữa bọn họ lại có một loại mập mờ như có như không, để cho cô không cách nào như đinh chém sắt nói hai người bọn họ là quan hệ bạn bè.

Chỉ là chính cô muốn gặp anh, đến trình độ này, cô thật không có biện pháp đi coi thường mập mờ giữa hai người.

Trước cô không phải là không từng cùng đàn ông khác có mập mờ, nhưng cô luôn rất nhanh sẽ hóa giải mập mờ như vậy, nhưng giờ cô lại ngằm cho phép giữa cô cùng Phương Lỗi có mập mờ.

Trừ thích, cô không tìm được những lý do khác, cô biết cô thích Phương Lỗi rồi.

Lúc nào thì thích, hay giả là tại sao thích, cô cũng không trả lời được, lý do duy nhất có khả năng là bởi vì trừ người nhà ra, Phương Lỗi là người đầu tiên mặc cho cô không để ý hình tượng gào khóc, bởi vì cô cầm áo sơ mi anh như khăn giấy, nhưng anh không có một chương đẩy cô ra thôi.

Như vậy một người đàn ông thương yêu người phụ nữ của mình ai cũng muốn có, cô cũng không ngoại lệ, hơn nữa anh nói ánh mắt của cô rất đẹp.

Đã từng coi là mắt to quý dị khiến cô phải hổ thẹn ở trong mắt của anh lại rất xinh đẹp, người đàn ông như vậy cô thật sự không muốn biết đi nơi nào tìm người thứ hai.

Nhưng là tại sao tiếp tục mặc cho hai người mập mờ cũng không điểm bút phá? Đó là bởi vì trong lòng anh từ đầu đến cuối đều cảm thấy, chuyện phá vỡ mập mờ như vậy nên do đàn ông tới làm, mà không phải do cô người phụ nữ này làm.

Nhưng Phương Lỗi chậm chạp không có hành động, lại để cho cô có chút nóng nảy, cô không biết có phải là anh có thói quen hay không, đối với mỗi người phụ nữ bên cạnh cũng biết này sao mập mờ, dù sao diện mạo cùng với nghề nghiệp của anh, trong mắt những người phụ nữ kia đều là đứng đầu, không cần anh chủ động đi trêu chọc, những người phụ nữ kia đều như tre già măng mọc quý dưới chân của anh, mà chính là đàn ông dễ dàng nhất dưỡng thành thói xấu với ai cũng mập mờ.

Đáy lòng mơ hồ có một đạo âm thanh nói cho cô biết, Phương Lỗi đối với cô là đặc biệt, là bất đồng.

Ngay khi tất cả còn không có làm sáng tỏ, cô lại không muốn ngã vào đoàn trong sương mù mập mờ này, nếu như đến cuối cùng cô phát hiện thì ra là cô nghĩ sai rồi, cô còn có thể rút người ra sao.

Chỉ tiếc là cô quên mình là người phụ nữ một khi đã bước trên con đường tình ái thì khó có thể quay đầu lại, bởi vậy cô để ỉnh chuyên tâm công việc nhiều hơn, cô không muốn gặp nhưng mà ý nghĩ muốn gặp anh lại không ngừng hiện lên.

8. Chương 7

Chương 7

Khi Trần Hoa Nghiên phát hiện mình đang làm những gì thì cô đã đi tới công ty xin nghỉ, đi tới phòng khám Phương Lỗi trước rồi.

Cô ảo não một tay chống đỡ! Ặc, chuyện gì đang xảy ra đây? Chẳng lẽ thật sự nghĩ đến anh như vậy, nghĩ đến mức đại não cũng không kịp ra lệnh mà thân thể đã trực tiếp tới đây?

Trần Hoa Nghiên ảo não đi tới đi lui trước cửa phòng khám, cô đột nhiên dừng bước chân, bỗng nhiên phát hiện giờ phút này mình rất lo lắng giống như lần đầu tới đây như đúc, liền đi qua đi lại bước chân cùng tốc độ cũng là giống nhau như đúc.

Thấy thế, ngay cả chính cô cũng không nhịn được khẽ cười lên, thật khờ nha, thì ra cô thật sự là một đứa ngốc.

Lần trước cô bước đi thông thả đến một nửa thì lại đột nhiên bị y tá ra ngoài lấy tài liệu lập tức kéo vào, không biết lịch sự có thể một lần nữa lại tái diễn hay không, y tá có thể ra ngoài lần nữa hay không, sau đó sẽ lỗi cô đi vào.

Cô ngốc nghếch nghĩ, sau đó tự nói với mình nếu mọi người tới, rồi rầm nữa, còn khó chịu liền làm kiêu.

Huống chi thật sự là cô thật rất muốn gặp Phương Lỗi, thay vì sau khi mình trở về lại buồn bực tâm can hối hận, không bằng hiện tại để cho anh vui mừng ngoài ý muốn, lần nữa cùng anh đi ăn cơm tối.

Quyết định được chủ ý, Trần Hoa Nghiên liền không dạo bước nữa, sải bước đi đến cửa chính phòng khám, đưa tay muốn kéo phiến cửa màu hồng này ra, chỉ là tay cô còn chưa kịp đụng phải, cánh cửa kia liền bị người từ bên trong đẩy ra.

Cô sợ hết hồn, vội vàng lui về phía sau mấy bước sau mới định thần vừa nhìn, lại thấy trên tay Phương Lỗi thế nhưng ôm một đứa bé đáng dấp hết sức khả ái, mà bên cạnh anh còn có một người phụ nữ cùng đứa bé đáng dấp giống y hệt nhau, trên tay người phụ nữ kia cũng ôm một đứa bé ngũ quan tinh xảo khác...

Trần Hoa Nghiên ngây ngẩn cả người, không có lường trước mình sẽ gặp phải tình cảnh ảm áp như vậy.

Cô nhìn thấy Phương Lỗi một tay ôm đứa bé, một tay kia vịn vào người phụ nữ vai, giống như là sợ cô ta không cẩn thận ngã xuống hoặc bị người khác đụng phải, thái độ thận trọng cô chưa từng thấy qua.

Ở trong ý thức của cô, Phương Lỗi còn là độc thân, nếu không g biết cái này sao lại phóng túng mập mờ theo sát mình, vậy mà cô lại nhớ tới có thật nhiều đã kết hôn người đàn ông thích nhất là kiến tạo mập mờ như vậy, lừa gạt người phụ nữ đơn thuần một chút hay là ngu xuẩn giống như cô.

Cho nên Phương Lỗi thật sự có gia đình rồi hả? Cô thật bị gạt?

Tâm trạng ảm, đến cái mũi của cô cũng chua, chỉ là cô không thể khóc, ít nhất không thể ở trước mặt đôi nam nữ này.

Phát hiện cô thật đáng buồn, cư nhiên mình ngay cả oán khí tức giận đối với Phương Lỗi cũng không có, tựa như cô đáng đời, cô ngu xuẩn, bị lừa như vậy là đáng.

Nhưng là tại sao bị cô bắt gặp loại cục diện này rồi, trên mặt Phương Lỗi không những một tia hổ thẹn đau lòng cũng không có, ngược lại, ở trước mặt người phụ nữ kia, anh cư nhiên thật vui mừng nở nụ cười tà khí bức người mà quyền rũ.

Anh buông người phụ nữ ra, ôm đứa bé đến gần cô, “Cô hôm nay không phải có khóa học sao? Vì sao lại tới?”

Nhìn anh một chút, lại nhìn đứa bé trên tay anh một chút, cuối cùng ánh mắt Trần Hoa Nghiên rơi vào trên người Phương Từ Từ cùng Bảo Bảo sau lưng Phương Lỗi.

Trần Hoa Nghiên định thần lại nở nụ cười có chút cứng ngắc chua xót, đang muốn nói gì đó, lại đột nhiên bị một vật nhỏ mềm nhũn mang theo mùi sữa thơm nhào vào trong ngực của mình.

Chưa bao giờ ôm qua vật nhỏ mềm như vậy, cô lập tức liền cả người cứng ngắc, tay cũng không biết làm sao, ánh mắt nhìn về phía Phương Lỗi nhờ giúp đỡ, khi anh làm bộ lắc đầu, cô rốt cuộc tìm được một tư thế ôm trẻ con thích hợp nhất.

“Không ngờ cô so với tôi còn lợi hại hơn, lúc ấy tôi muốn ôm Bối Bối một cái cũng phải dè dỏ không biết bao nhiêu.” Anh tự đại mà nói, còn vừa đưa tay trêu chọc đứa bé trong ngực Trần Hoa Nghiên, “Thì sao, Tiểu Bối bối thích gì như vậy?”

Còn chưa nói chuyện đứa bé đã đưa ra bàn tay nhỏ bé mủm mĩm mềm mại không ngừng vuốt mặt của Trần Hoa Nghiên, nếu như không phải là tay cô bé nhỏ nhắn, tuyệt đối sẽ sờ lên ánh mắt của Trần Hoa Nghiên.

“Từ Từ, Bối Bối đây là thế nào?” Ngay cả Phương Lỗi là cậu hai cũng không biết Tiểu Bối Bối làm sao đột nhiên đối với Trần Hoa Nghiên vừa mới gặp mặt lại thân thiết như thế.

Vốn là Trần Hoa Nghiên vẫn còn đang quan sát Phương Từ Từ nghe vậy, cũng cười nhẹ nhàng mà tiến lên, “Một thời gian trước ba bọn trẻ cho bọn chúng xem một bộ phim, hình như là Ma Quái gì đó, là một loại con mắt to lớn, thân thể nhỏ nhỏ, vật nhỏ cả người đều là chíp bông, mặc kệ là Bảo Bảo hay là Bối Bối cũng cực kỳ thích những vật nhỏ kia, liền buổi tối lúc đi ngủ cũng muốn ôm một Con Rối yêu ma quỷ quái nhỏ mới bằng lòng ngoan ngoan đi ngủ.

Hiện tại có thể là thấy vị tiểu thư này có ánh mắt tròn sáng lại lớn như vậy lớn, cực giống một con kia Tiểu Ma Quái bọn họ thích nhất, cho nên lúc này mới bám người như vậy.” Cô hơi áy náy nhìn Trần Hoa Nghiên một chút.

Trần Hoa Nghiên cúi đầu nhìn đứa bé trong ngực không ngừng vuốt ve mặt mình, những thứ bị cười nhạo khi còn bé kia lập tức liền bị đứa bé trước mắt này thay thế.

Cho dù giống như Tiểu Ma Quái cũng sẽ có đứa bé thích, bởi vì không phải tất cả Tiểu Ma Quái cũng bướng bỉnh như vậy, trong những Tiểu Ma Quái đó cũng có rất nhiều là thiện lương, thân thiện.

Đáy mắt hồng hồng, để cho cô không nhận được hướng về đứa bé trong ngực nhàn nhạt cười một tiếng, tạo nên một hình ảnh kinh diễm không ngờ trong đáy mắt của người đàn ông đối diện.

Phương Lỗi biết ánh mắt của Trần Hoa Nghiên rất đẹp, diện mạo cô rất đẹp, nhưng không có nghĩ tới cô dịu dàng cười một tiếng thì này cảnh tượng lại là rung động, kinh người như vậy, để cho anh cơ hồ nín thở mong đợi tiếp theo cô sẽ mỉm cười rực rỡ dịu dàng hơn.

Phương Lỗi bắt đầu nâng Tiểu Bối Bối, hai tay anh duỗi một cái, đem Bối Bối ôm trở về trong ngực của mình.

Không tìm được cái người mình thích nhất, Bối Bối không thuận theo khóc nức nở ở trong ngực Phương Lỗi dùng dằng muốn trở lại trong ngực Trần Hoa Nghiên.

Nhìn đứa bé trắng tròn mũm mĩn khóc đến thê lương như vậy, Trần Hoa Nghiên cũng không nhẫn tâm, đưa tay liền muốn đem Bối Bối ôm trở về, chỉ là Phương Lỗi lại cản tay của cô, không để cho cô ôm Bối Bối.

Phương Từ Từ buồn cười lại không biết làm thế nào dụ dỗ Bảo Bảo trong lòng ngực mình cũng giùng giàng muốn Trần Hoa Nghiên ôm “Tốt lắm, anh hai, anh đã có bạn tới, như vậy em mang theo Bảo Bảo, Bối Bối trở về.”

Nghe được một tiếng anh hai từ trong miệng Phương Từ Từ, Trần Hoa Nghiên cảm giác lòng của mình giống như ngồi một lần Yun-night Speed, chọt cao chọt thấp, cho đến bây giờ không có bình phục lại.

Phương Lỗi có chút khó xử. Bởi vì em rể đột nhiên có chuyện, không thể cùng Phương Từ Từ và đôi long phượng thai đi tiêm phòng, mà hôm nay Phương Lỗi vừa lúc nghỉ, cho nên liền tự động cùng em gái mang theo đứa bé đi tiêm phòng.

Hai đứa bé tiêm xong, tránh khóc một vòng, anh trở về phòng khám lấy chút đồ liền muốn đưa bọn họ về nhà, không biết lại ở lúc trở về có thể gặp Trần Hoa Nghiên.

Từ sau bữa cơm chiều ăn mừng lần đó, hai người bọn họ cũng chưa có hẹn ra ăn cơm lần nào nữa, thỉnh thoảng dựa vào mấy tin nhắn ngắn ngủn tới nói rõ tình trạng gần đây của hai người, nhưng lâu như vậy không gặp, Phương Lỗi dĩ nhiên muốn nhìn thấy cô, muốn cô, khát vọng ôm cô vào trong ngực, tùy ý hôn cô.

Nhưng mà anh biết rõ, công ty Phó Quân Quyền trở thành công ty số một số hai trong nước, toàn bộ bởi vì sự nghiêm khắc, tất cả các buổi huấn luyện đều không có thể vắng mặt, chỉ cần xuất tịch tỷ số không có đạt tới 90%, công ty sẽ tức thì khai trừ nghề sĩ không hợp cách.

Không muốn làm cho Trần Hoa Nghiên quá mệt mỏi, nhưng anh muốn nhìn thấy cô trực tiếp chứ không phải thông qua ti vi hay phải dựa vào báo chí bốn phương, anh muốn nhìn thấy cô sống sờ sờ, cho nên không thể làm gì khác hơn là lùi lại vài việc khác ở thời điểm cô không biết, nhờ vào danh nghĩa Phó Quân Quyền, đến phòng huấn luyện nhìn cô.

Có đến vài lần nhìn cô chịu những thứ huấn luyện gian khổ kia, Phương Lỗi đều có kích động muốn xông vào dẫn cô đi, không để cho cô chịu những thứ huấn luyện khổ cực kia, nhưng ý chí trong mắt cô cho anh biết, cô cũng không có bởi vì những thứ huấn luyện gian khổ này mà lùi bước, ngược lại, chí chiến đấu cô càng cao.

Khi đó Trần Hoa Nghiên so bất cứ lúc nào càng có thể hấp dẫn ánh mắt người khác, để cho anh hiểu biết rõ ràng, anh thích người phụ nữ không phải núp sau lưng người đàn ông làm một Tiểu Hoa nhu nhược.

Vì thế Phương Lỗi kiểm chế xuống tất cả kích động, chỉ có thể làm bộ cái gì cũng không biết, ở tin tức hoặc trong điện thoại khích lệ cô.

Hôm nay anh nhớ là ngày cô phải đi tập huấn, lấy tính tình cô vô cùng nghiêm túc thì không thể nào cúp cua, cho nên anh nhất định là xin nghỉ, nhưng là tại sao cô xin nghỉ? Mà khó, được ngày nghỉ thì tại sao sẽ xuất hiện tại nơi này của anh?

Một Phương Lỗi Luôn luôn thông minh đột nhiên đầu óc ngẩn lại, hoàn toàn không có biết rõ lý do cô xuất hiện ở nơi này.

Nhưng anh cũng không còn lãng phí thời gian suy nghĩ cái này, dù sao nhìn thấy cô, liền cả tinh thần anh cũng thoải mái, buồn bực mấy ngày nay không có thấy cô tất cả đều biến mất.

Nhưng mà bây giờ anh bị kẹt ở giữa em gái cùng người trong lòng, cái vấn đề khó khăn to lớn này anh có thể nói được là chưa bao giờ gặp, cho nên anh cũng không có cách nào giải quyết.

Thật may là ông trời khai ân thương hại anh, em rể của anh gọi điện, mà em gái nghe xong điện thoại của em rể lại cười, “Anh hai, Đường Sâm nói anh ấy sẽ tới cửa đón em, anh không cần trông nom chúng em, nhanh lên một chút mời bạn vào đi thôi.”

Phương Lỗi chưa từng có như hiện tại giờ khắc này cảm thấy người em rể này không có chán ghét như vậy, nhưng anh rất kiên trì phải chờ tới Đường Sâm tới nhận ba người con bọn họ anh mới đi vào.

Trần Hoa Nghiên không sao cả, bởi vì cô vội vàng trừu chọc đôi long phượng thai khả ái, không chút nào phát hiện người đàn ông sau lưng oán niệm càng ngày càng sâu.

Chỉ có Phương Từ Từ thấy tất cả ở trong mắt, thật ra thì khi cô nhìn thấy cặp mắt to kia của Trần Hoa Nghiên thì cô cũng đã nhận thấy được Trần Hoa Nghiên là thức ăn của anh.

Mà bây giờ Phương Lỗi luôn luôn thương yêu Bối Bối, lại có thể biết đồ kỵ Bối Bối đoạt sự chú ý của Trần Hoa Nghiên, điều này thể hiện cái gì, người có mắt của cũng nhìn ra được, hơn nữa cô biết Phương Lỗi là nghiêm túc, cho nên càng thêm không cùng đi làm việc xấu rồi.

Em rể của Phương Lỗi rất nhanh đã tới, rất có thâm ý khác mà nhìn Trần Hoa Nghiên một cái xong ôm vợ con lên xe rồi đi.

Nhìn xe nghiêng ngang rời đi, Phương Lỗi thật vui mừng dẫn Trần Hoa Nghiên đi vào cánh cửa màu hồng mà cô xa cách đã lâu.

Hai người đã lâu không gặp mặt, Phương Lỗi đương nhiên có rất nhiều lời muốn nói cùng Trần Hoa Nghiên, muốn hỏi cô huấn luyện khổ cực hay không, có người khi dễ cô hay không, mặc dù những thứ này thật ra thì anh đều biết, nhưng anh chính là muốn chính tai nghe cô nói, thậm chí hy vọng cô biết làm nũng mà đối với anh nói huấn luyện rất vất vả, muốn anh dụ dỗ cô an ủi cô, nhưng anh biết cô nhất định sẽ cười nói với anh tuyệt không khổ cực.

Cô chính là người như vậy, chỉ biết tốt khoe xấu che, ban đầu nếu như không phải là anh ép buộc cô, cô cũng sẽ không nói ra chuyện bị buộc chụp hình khiêu dâm.

Chỉ là rất nhiều lời muốn nói muốn hỏi, trong khoảng thời gian ngắn, Phương Lỗi cứ nhiên không biết phải bắt đầu nói từ đâu, không thể làm gì khác hơn là mời Trần Hoa Nghiên ngồi trên sofa, mà anh đi pha trà, cầm điểm tâm nhỏ đến.

Trần Hoa Nghiên nhìn bóng lưng anh có chút lạnh nhạt, trong lòng rất là khổ sở.

Nghĩ tưởng rằng cô đột nhiên tới chơi sẽ làm anh cảm thấy vui mừng, không ngờ anh không những một chút vui mừng cũng không có, ngược lại giống như là bị quấy rầy đến, cô có chút không xác định, chỉ là cô lại không muốn hiện tại trở về.

Mới vừa rồi khi Phương Lỗi ôm người phụ nữ, ôm đứa bé kia thật tình làm cô luống cuống, cho dù sau đó cô biết người phụ nữ kia là em gái của anh, nhưng cô không cách nào không suy nghĩ lung tung, nếu như lần sau cô gặp phải tình cảnh giống nhau, cô có thể tiếp nhận được hay không?

Cô vẫn tưởng rằng mình có thể tùy thời quay người ra đi, dù anh không mở miệng trước, mình liền cùng anh tình cảm mập mờ rồi cùng anh lui tới, nhưng cô đã đánh giá sự nhẫn nại bản thân quá cao rồi, cũng quá coi thường tầm quan trọng Phương Lỗi trong lòng cô.

Hôm nay Dương Tâm Nhụy nghỉ, Trần Hoa Nghiên đột nhiên cảm thấy bốn phía yên tĩnh quá đáng sợ, cô theo bản năng rời ghế sa lon, đi tới phòng giải khát tìm anh.

Nhìn bóng lưng Phương Lỗi bận rộn, một cổ kích động không biết từ nơi nào tới thúc giục Trần Hoa Nghiên tiến lên, từ sau ôm lấy hông của anh, gương mặt chôn ở trên lưng của anh, làm cho thân thể anh cứng đờ. Mặc dù trong phòng khám trừ anh ra cùng với cô bên ngoài cũng không có những người khác, nhưng mà anh không hiểu lý do đột nhiên cô ôm lấy anh.

Chẳng lẽ cô lại muốn khóc sao? Cô lúc nào thì bị uất ức, bị người khi dễ, mà anh không biết sao?

Anh có chút nóng nảy, nhất thời không có chú ý tới nước nóng trên tay mình, sợ ý một chút, nước nóng đổ, dội đến mu bàn tay anh, cảm giác đau này anh có thể nhẫn nhịn chịu được, nhưng động tĩnh lớn như vậy làm cho cô ghé đầu qua tra xét.

Vừa thấy mu bàn tay Phương Lỗi nóng đỏ, Trần Hoa Nghiên sợ hết hồn, vội vàng lôi kéo anh đi xối nước lạnh, trong miệng còn lo lắng giọng hỏi: “Như thế nào, rất đau sao? Làm sao không cẩn thận như vậy, muốn đi gặp bác sĩ hay không?”

Tâm tư Phương Lỗi không có trên mu bàn tay bị thương, mặc dù nhiệt độ nước nóng pha trà cao, nhưng là anh chỉ bị bắn vào một phần nhỏ, phần lớn anh đều tránh được, cho nên đau đớn này không nghiêm trọng, hơn nữa xối qua nước lạnh đã đỡ hơn, anh càng không cảm thấy đau. Hiện tại tất cả phần lớn ý nghĩ của anh là thân thể hai người quá gần, cùng với từng câu lại từng câu khẩn trương lo lắng của cô.

Cho tới bây giờ Trần Hoa Nghiên sẽ không dùng thái độ này cùng nói chuyện với bạn bè cô, là anh nghĩ nhiều sao? Rốt cuộc cũng để cho anh được như nguyện, cô cũng thích anh?

Anh không có hỏi, chỉ là để tùy ý cô giúp mình xử lý chỗ bị phỏng. Ngâm một hồi lâu nước lạnh, thấy chỗ bị phỏng không có đỏ như vậy xong, Trần Hoa Nghiên lôi kéo anh, đem nước trên tay anh cẩn thận từng li từng tí dùng giấy lau khô, sau đó trong hòm thuốc từ phòng giải khát lấy ra được cao cùng băng dán, êm ái giúp anh xử lý tốt.

“Mấy ngày nay không nên đụng nước, nếu như có triệu chứng nhiễm trùng phải lập tức đi gặp bác sĩ, biết...” Cô ngẩng đầu lên, không yên tâm dặn dò anh, chỉ sợ anh sẽ không đem vết phỏng coi là quan trọng.

Chỉ là ngẩng đầu, cô đón nhận một đôi mắt phượng thâm thúy vô cùng chuyên chú, vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm cô.

Lời của cô không tự chủ dừng lại, chỉ có thể như bị mê hoặc nhìn anh, không cách nào chớp mắt, coi như là ngưng ngừng cũng không cách nào dời ánh mắt sang chỗ khác được.

Cô cũng sờ ngáy ngốc bộ dạng quá khôi hài, Phương Lỗi không nhịn được, đưa hai tay ra nâng mặt của cô, mở miệng nói: “Tại sao khẩn trương như vậy?”

Nhìn đến đây, anh còn không nhìn ra tình cảm, cô đối với mình vậy anh sống hai mươi mấy năm thật sự là uống phí, anh biết rõ còn hỏi chính là muốn nghe chính miệng cô tỏ tình.

Nghe vậy, hai má, lỗ tai thậm chí là cổ Trần Hoa Nghiên tất cả đều nổi lên một tầng màu hồng đỏ, so với vị trí anh bị phỏng còn hồng hơn. Cô biết Phương Lỗi cảm nhận được cô khẩn trương lo lắng không phải xuất từ ân cần giữa bạn bè, cô rũ mắt xuống không hề nhìn anh nữa, cảm giác kia quá mức ngưng ngừng, cô cảm thấy nhịp tim của mình rất nhanh, trái tim giống như sẽ ở một giây kế tiếp từ trong cơ thể cô nhảy ra.

Hơn nữa cô thật là muốn lớn tiếng nói cho anh biết, tỏ tình phải là do người đàn ông mở miệng trước, nào có người như anh vậy buộc phụ nữ mở miệng trước.

Nhưng là cô không có cách nào, cô không dời ánh mắt sang chỗ khác được, há miệng thậm chí rất có ý thức mở miệng, nói ra đủ để cho cô xấu hổ cả một tháng, “Em thích anh... Rất thích, rất thích anh, Phương Lỗi.” Gọi cả tên cả họ của anh, giải thích đều không cần giải thích nữa.

Ánh sáng mê người từ trong mắt Phương Lỗi chợt lóe lên, nghe thế liền chấn động, anh làm sao có thể không động lòng, mắt hững, hướng chỉ anh đã đợi bao lâu, giữ lâu như vậy, không phải là vì để cho cô sớm một chút thích anh, chỉ là lời tốt đẹp như vậy đến miệng anh lại không khách khí mà nói ngược lại.

“Yêu thích anh, có nhiều không? Là thích giữa nam và nữ hay vẫn là thích giữa bạn bè với nhau?” Anh trêu chọc cô, muốn nghe chính cô lại nói thích anh nhiều hơn nữa.

Chỉ là anh không ngờ người phụ nữ của anh da mặt quá mỏng, trước phải nói ra lời thích đã để cho cô đủ ngưỡng ngừng, hiện tại vừa nghe đến vấn đề anh trêu chọc cô, mặt của cô càng thêm hồng đến như muốn tự cháy.

Khi còn bé bị bạn bè cùng tuổi chèn ép, chưa từng nếm thử tư vị thích cùng thầm mến, sau khi trưởng thành còn lại chui vào công việc, toàn tâm toàn ý muốn trở thành người mẫu hạng nhất, có thể nói là Trần Hoa Nghiên chưa bao giờ tiếp xúc qua môn học vấn yêu này, trừ công việc cần cùng người mẫu nam có chút động tác thân cận bên ngoài, sinh hoạt cá nhân ngoại trừ cùng ba mình là phái nam thì không có hành động thân cận nào nữa, cơ hồ có thể nói được là chỉ đếm trên đầu ngón tay, cho nên hiện tại cô không biết nên lấy cái vẻ mặt gì, phản ứng gì đi đối mặt với Phương Lỗi.

“Tại sao mặt lại hồng như vậy, hả? Nói cho anh biết là dạng thích gì.”

Lời nói tán tỉnh như vậy cô tuyệt đối chưa từng nghe qua, cho nên rất tự nhiên coi như là anh đang chọc ghẹo cô.

Êm đẹp tỏ tình, anh có chấp nhận hay không cũng không nói một câu, Trần Hoa Nghiên trừ ngưỡng ngừng bên ngoài cũng bắt đầu đã hiểu, chỉ là biểu hiện cô tức giận là ở trên đôi mắt tròn tròn kia nổi một tầng thủy quang.

Mắt thấy nước mắt lớn chừng hạt đậu sắp tràn mi ra, Phương Lỗi luống cuống. Đại tiểu thư của anh nha, anh cũng chỉ là muốn nghe cô nói thêm nhiều mấy lần thích anh mà thôi, thế nào lập tức nói rơi nước mắt liền rơi nước mắt?

Trần Hoa Nghiên cũng không phải là người phụ nữ nhu nhược, nhưng mà đối mặt với Phương Lỗi thì chính là không nhận được cảm xúc, buồn cười liền cười, muốn khóc sẽ khóc, nghĩ đến anh liền đến anh, nửa điểm cũng không cần lý trí cùng đại não đi suy tư, cho nên phản ứng thân thể luôn so đại não mau hơn mấy nhịp.

“Đừng khóc đừng khóc, thế nào lập tức nói khóc liền khóc rồi, đừng khóc có được hay không?” Anh cũng biết cô không phải người dễ dàng rơi lệ, chỉ có lúc chịu uất ức hay gặp khó khăn, mà lúc đó anh cũng ở trước mặt thì mới rơi lệ.

Phương Lỗi luống cuống, đang cầm mặt của cô tay vội vàng thay cô lau nước mắt đã rơi ra từ hốc mắt.

Thấy bộ dạng anh hốt hoảng lại luống cuống tay chân, hơn nữa anh lại hay có thói quen trêu chọc cô, thù mới hận cũ khiến Trần Hoa Nghiên từ đáy lòng dấy lên một ý nghĩ chọc ghẹo của anh.

Anh sợ cô khóc, sợ cô rơi nước mắt, cho nên cô liền khóc nhiều hơn nước mắt rơi nhiều hơn cho anh nhìn, để cho anh tiếp tục hốt hoảng, tiếp tục luống cuống tay chân.

Chỉ tiếc ý nghĩ tà ác trong mắt cô quá mức rõ ràng, Phương Lỗi không biết nên khóc hay cười, cái tiểu bại hoại này...

Quả nhiên Tiểu Ma Quái ngoan, cũng sẽ không nhận được làm chuyện xấu, mà trong ngực anh đồng nhất chỉ càng thêm đuối một cái đến cơ hội cũng không di dư lực tác quái.

“Tiểu Ma Quái, thật là một con Tiểu Ma Quái quá hư.” Anh thì thầm.

Nghe anh nói ra cách gọi trước kia cô cảm hận nhất, cứ nhiên Trần Hoa Nghiên cũng không tức giận, cũng không thấy uất ức, bởi vì giọng của anh nghe qua thật sủng ái, êm ái như vậy, giống như anh thương yêu cô, yêu thích cô thật nhiều, cùng những tiếng cười nhạo, giọng nói chán ghét hoàn toàn khác nhau.

Chỉ là cô sẽ không quên người đàn ông này ở thời điểm cô tỏ tình vẫn còn chọc ghẹo cô, nếu anh đều gọi cô Tiểu Ma Quái rồi, như vậy cô thực sự chấp nhận sự xưng hô Tiểu Ma Quái này làm chuyện xấu cho anh xem!

Nghĩ vậy từng giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu rơi càng nhiều. Nhìn xem anh sẽ làm thế nào? Trong lòng cô nghĩ tới mà vui sướng.

“Thật là Tiểu Ma Quái mệt nhọc...” Phương Lỗi lần nữa nỉ non, chỉ là lần này anh không chỉ là nói, anh còn động môi.

Hai mảnh môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt tròn đầm lệ của cô, một cái lại một cái êm ái giống như bướm bướm sờ nhẹ trên mí mắt.

Cảm giác ập đến gần khiến đôi mắt to tròn của Trần Hoa Nghiên theo thói quen nhắm lại, tập kích như thế quá mức rung động, cô căn bản hoàn toàn quên việc muốn tiếp tục rơi nước mắt, anh nhếch môi, chuyển nam nữ cô còn ở vào giai đoạn u mê, nào có hiểu nhiều như anh như vậy.

Thấy nước mắt cô đã dừng lại, anh dần dần hôn lên cặp mắt to tròn, nhẹ xuống sống mũi cao thẳng rồi lướt qua hai gò má ửng đỏ rồi đến cánh môi mềm mại kia.

Đầu lưỡi trắng nõn nhẹ nhàng liếm qua cánh môi màu hồng, làm cô khẽ kêu một lên, tròn tròn đôi mắt, khó có thể tin nhìn anh.

Mắt to tròn trợn xem ra vừa vô tội vừa đáng thương, đủ để cho tim của anh vì cô mà hòa tan.

Môi mỏng rồi đi cánh môi hồng phấn kia, một lần nữa trở lại đôi mắt to tròn mà anh thích nhất, lần nữa ấn xuống một cái lại một chuỗi nụ hôn êm ái. Kèm theo nụ hôn khẽ kia chính là một câu lại một câu cô chờ đợi, đủ để cho cô hòa tan thành một bãi xuân thủy, “Đôi mắt này từ lần đầu tiên anh nhìn thấy đã bắt đầu để cho anh điên cuồng, cả người anh giống như bị trúng gió, lâng lâng say sưa.”

Cô khép mắt, mí mắt khẽ run. Anh cười nhẹ ra tiếng, hôn đủ mắt của cô xong, lại một lần nữa hôn khắp mặt của cô.

“Gương mặt này là gương mặt đẹp nhất mà anh đã gặp, phù hợp tỷ lệ hoàng kim nhất, cùng với ánh mắt của em tương xứng nhất, ít đi trong đó một dạng cũng không được, để cho anh vẫn luôn không dám giúp em làm giải phẫu.”

“Cho nên những cái được gọi là phụ đạo tâm lý chỉnh hình, cũng là anh tự biên tự diễn lừa gạt em sao?” Ngay lúc đó đã nghi ngờ hiện tại có được đáp án, mặc dù không cao hứng, nhưng anh quyến luyến hôn lên để cho cô không tức giận được, chỉ là giơ tay lên nhẹ nhàng đập bộ ngực anh một cái, tỏ vẻ bất mãn của mình.

Quả đấm này rơi vào trên người anh hoàn toàn không đau không nhột, lại tăng thêm không khí mập mờ.

“Đúng, anh tại sao có thể để cho em phá đi khuôn mặt hoàn mỹ nhất trong lòng anh, nhất là đôi mắt này, anh thề, nếu quả thật bị em phá hoại đi, anh tuyệt đối không bỏ qua cho em, chỉ là kể tiếp anh liền không chỉ thích đôi mắt của em, người của em, cá tính của em, tất cả của em anh dần dần đều thích tất cả, em nói cho anh biết, Tiểu Ma Quái này rốt cuộc anh dùng dạng ma pháp gì trên người, để cho anh thích em như vậy ?”

“Em nào có.”

Trần Hoa Nghiên không thuận theo mở miệng, cô lúc này không phục mà phản bác, nhưng lại cho anh một cơ hội tuyệt hảo, môi mỏng đặt lên môi cô khẽ hôn, nhẹ nhàng bú mút.

Nụ hôn thành linh xảy ra để cho cô cứng miệng, thân thể không được tự nhiên muốn lui về phía sau, chỉ là cánh tay của anh để ngang hông cô, không để cho cô có chỗ để lui.

Chạy không khỏi lại tránh không được, cô buông tha giây giũa, khéo léo mặc anh hôn. Phương Lỗi một hồi liếm, một hồi mút lấy, còn bất chợt nhẹ nhàng gặm cắn môi của cô, cảm giác lạ lẫm để cho cô vừa mong đợi vừa khẩn trương, dạy cô không nhịn được là lưỡi liếm liếm cánh môi tê dại.

Nhưng cô còn không có liếm lên môi của mình, cái lưỡi mềm mại của anh liền đột nhiên quấn lấy cô, đem lấy đầu lưỡi cô kéo vào phần môi của anh, bừa bãi dây dưa, mè nheo, mút hôn.

Cảm giác quá mức thân mật, quá mức mắc cỡ, nhưng là Phương Lỗi rất có kỹ xảo hướng dẫn cô, quyến rũ cô phát ra một thanh âm mềm mại thổ dốc.

Thân thể Trần Hoa Nghiên mềm mại vô lực, nếu như không phải anh ôm cô thật chặt, cô rất tin tưởng cô nhất định sẽ xui lờ trên đất đi.

Phương Lỗi không nhịn được nghĩ muốn nhiều hơn, mong đợi quá lâu, trái cây ngọt ngào này giống như anh tức làm người ta mê luyến, cánh tay vòng chắc cô bắt đầu di chuyển, lòng bàn tay không kèm chế được ở trên lưng của cô chạm nhẹ chạm về.

Lý trí tỉnh tường nói cho Phương Lỗi, hai người vừa mới xác nhận quan hệ, có thể hôn đến cô đã là thu hoạch ngoài dự đoán, ngàn vạn lần không được vọng tưởng lấy được quá nhiều nữa, hơn nữa người phụ nữ trong ngực quá mức không lưu loát, nếu như anh nghĩ phải lấy được nhiều hơn, tuyệt đối cần từ từ đi, từng bước từng bước dạy dỗ.

Nghĩ đến lúc dạy dỗ mấy cái chuyện kia, anh không nhịn được run rẩy một hồi.

Một hồi lại hôn một hồi nữa anh sẽ buông cô ra, anh tự nói với mình như vậy.

Chỉ là kế hoạch vĩnh viễn đều không đuổi kịp biến hóa, Phương Lỗi dù trong mộng cũng không dám nghĩ, Tiểu Ma Quái trong ngực lại đột nhiên bắt chước động tác của anh, kéo lưỡi của anh vào trong miệng cô, giống như đang ăn kem liềm láp, khe cắn.

Toàn thân giống như có một dòng điện chạy qua, Phương Lỗi thở mạnh một cái, khó nhịn hấp dẫn ngọt ngào động lòng người như vậy, toàn diện mất khống chế.

9. Chương 8

Chương 8

Vốn là Phương Lỗi không muốn trong lúc hai người xác định quan hệ liền lập tức ăn Trần Hoa Nghiên. Anh vẫn luôn là người có kiên nhẫn, nếu không như vậy sẽ không nhịn được muốn gặp cô, muốn hôn cô lâu như vậy rồi.

Vốn là dịu dàng khe hôn đột nhiên thăng cấp tới cấp bậc cao nhất, anh hung hăng cắn nuốt cô, đầu lưỡi đối khách làm chủ xông vào miệng cô, cùng với lưỡi dây cô đưa lật tới lật lui, rồi sau đó bữa bãi lại tận tình mút ngọt ngào trong miệng của cô.

Khác với nhu tình mật ý vừa rồi, anh hôn quá mức mãnh liệt khiến Trần Hoa Nghiên hoảng hốt, người uốn éo muốn giãy giụa trốn tránh.

Nhưng mà anh không cho phép, không để cho cô tránh ra kiểm chế của anh, không để cho cô rời khỏi ngực anh, đầu lưỡi nhảy lên, cưỡng ép cô cùng anh dây dưa lẫn nhau.

Là lỗi của cô, nếu như cô ngoan ngoãn để cho anh hôn, anh cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy, cố tình cô lại muốn tới trên đùi anh, để cho anh phút chốc tình dục bốc cháy lan tỏa như ngọn lửa giữa thảo nguyên khô cằn.

Trong đầu càng không ngừng thoáng qua ý thức như vậy, để cho anh căn bản dừng lại không được, động tác trên môi không ngừng, tay của anh cũng theo đó hoạt động, thuận theo khát vọng đáy lòng đặt lên mềm nhũ trước ngực cô.

Mềm nhũ lớn nhỏ quả thật để cho anh nhiệt huyết sôi trào, mặc kệ cô ngượng ngùng kháng cự, lòng bàn tay cách áo xoa nắn, cảm thấy nụ hoa dù cách mấy tầng quần áo cũng chậm rãi căng thẳng đứng dựng lên, anh cũng không kèm nén được nữa, vung áo cô lên, đẩy cao nội y của cô, đầu ngón tay trực tiếp vân về tiểu quả mê người này.

Một hồi cảm giác lạ lẫm từ chỗ bị Phương Lỗi vân về truyền đến, cảm giác khác lạ với lúc tự mình tắm rửa sờ qua, cảm giác anh véo nhẹ xoa nắn cực kỳ gượng gạo, khiến thân thể Trần Hoa Nghiên không nhịn được

run rẩy, trong miệng còn không nhin được phát ra một tiếng rên rĩ liền đến chính cô cũng đều cảm thấy mắc cỡ.

“Không cần...”

Thể nghiệm quá dọa người như vậy, mà người đàn ông trước ngực càng thêm cố gắng mang đến cảm giác xâm lược trước nay chưa có, mặc dù biết anh tuyệt đối sẽ không tổn thương cô, nhưng những thứ này vẫn để cho cô có chút sợ hãi.

“Đều tại em như vậy, cái người Tiểu Ma Quái này quá hư...” Phương Lỗi trong miệng lầm bầm, động tác trên tay cũng không ngừng, nhưng không quên dùng giọng lên án nói: “Là em để cho anh biến thành như vậy, cho nên em phải chịu trách nhiệm.”

“Em không có...” Nghe vậy cô muốn phản bác, nhưng là anh nửa điểm cơ hội để cho cô phản bác cũng không cho, y phục trên người trong nháy mắt bị lột sạch, áo lót cũng ở đây sau một khắc toàn diện thất thủ, cô còn chưa phản ứng kịp, tiểu quả mềm mại bên phải liền bị anh một hớp ngậm lấy.

Cảm giác tê dại, thấm ướt lập tức đánh thẳng vào giác quan non nớt của Trần Hoa Nghiên, đôi mắt cô dần dần dính vào một tầng thủy sắc mơ hồ, phản kháng giây giụa cũng dần dần chậm lại, cảm giác toàn thân giống như đều tập trung trên địa phương bị anh ngậm bú lấy.

Cảm thấy cô thần phục, suy nghĩ tự dại, tự mãn trong lòng trong lập tức liền được thỏa mãn, Phương Lỗi càng không có sợ hãi, càng thêm tùy tâm tùy ý thưởng thức vẻ đẹp của cô.

Một bên mềm nhũ bị liếm láp, bú mút, bên kia thì bị anh vỗ về chơi đùa, xoa lấy, Trần Hoa Nghiên không nhin được thở dốc. Cặp mắt vốn làm cho người khác phải hoảng hốt như soi sáng nội tâm mỗi người nay chỉ khép hờ, thân thể của cô càng thêm nhạy cảm, cảm giác anh vuốt ve trên người như tăng gấp bội.

Cảm giác tê dại như suối trào hương cô vọt tới, cô cũng không biết thân thể mình thì ra là nhạy cảm như vậy, còn có mình một tiếng rên rĩ kia thật mắc cỡ chết người...

Cô thể nhưng lại phát ra thanh âm như vậy, điều này làm cho cô không chịu nổi cắn chặt môi dưới, không chịu cũng không để miệng mình hô lên thanh âm như vậy nữa.

Không nghe được thanh âm ưa thích, Phương Lỗi thoáng dừng lại động tác liếm bú nhũ hoa của cô, nhìn về khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, rồi sau đó trong miệng dùng sức một cái, anh hung ác cắn một cái ở trên đầu vú đang cứng rắn kia.

Chỗ bị cắn thật ra thì không đau, nhưng tê dại đến kinh người, Trần Hoa Nghiên bị sợ một cú, đồng thời miệng kêu lên một tiếng thét kinh hãi, đôi mắt ướt át cũng không nhin được mở ra, đáng thương nhìn tới anh.

Bị một đôi mắt như vậy dùng ánh mắt vừa thấy đã thương mà nhìn, bình thường đàn ông đều không nhin được, huống chi là Phương Lỗi vốn đã bị đôi thủy mâu này mê hoặc thật sâu, nhất thời anh chỉ cảm thấy có cái gì ở trong người nổ tung.

Thật là hồngбет, không chỉ kế hoạch ban đầu toàn bộ bị lật đổ, hơn nữa còn bị cô mê đến nỗi ngay cả lý trí cái gì cũng vứt bỏ toàn bộ. Anh tự tay cởi áo sơ mi trên thân, y phục trên người cô, chỉ mấy cái áo sơ mi màu hồng liền rơi xuống đất, bao trùm trên y phục của cô.

Cánh tay của anh vừa thu lại, thân thể hai người trần trụi liền dính sát.

Cơ thể anh cứng rắn hòa hợp với thân thể mềm mại của cô, toàn thân bọn họ trên dưới kết hợp như thể giống như cô trời sinh đích xác vì anh mà tạo thành. Thuộc về anh, chỉ một mình anh.

Đại não mê loạn không cách nào suy tư, bây giờ Trần Hoa Nghiên đã không có năng lực suy nghĩ hiện tại đến cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể theo động tác của anh mặc cho anh loay hoay.

Khi môi Phương Lỗi lần nữa ngậm tiểu quả trước ngực mình thì cô không thể đè nén cảm giác chưa bao giờ có cùng thanh âm rên rĩ, thở dốc, theo anh chút nhẹ chút nặng nhẹ gặm, bú mút. Cô thở dốc chột nhanh chột chậm, chột cao chột thấp, giống như ngâm xương bài hát tình yêu thuộc về anh và cô.

Bàn tay thoảng khó hiểu, Phương Lỗi rời đi mềm nhũ của cô, đi xuống đến hông của cô, da thịt mềm mại bên eo co dãn, để cho anh yêu thích không buông tay, bên hông mềm nhũ sau một lúc lâu, anh nhẹ nhàng linh hoạt cởi khuy quần jean cô ra. Lấy được một tia khe hở, bàn tay liền lập tức dò vào trong quần lót của cô, ấn lên bờ mông uyển chuyển của cô.

Bởi vì người mẫu phải giữ vững vóc người thon thả, cho nên lúc rảnh rỗi Trần Hoa Nghiên sẽ gấp làm vận động hoặc là động tác tổ thân, thân thể của cô trừ bên ngoài mềm mại không xương, cái mông của cô càng làm cho người không buông tay được, mà Phương Lỗi chính là không bỏ được buông tay mà xoa lấy.

Địa phương tư mật bị anh suồng sã xoa nắn tứ phía như thế, cô vươn tay nắm cổ tay của anh, muốn lấy ra bàn tay đang xoa nắn từ trên mông mình, nhưng là anh như thế nào có thể cứ như vậy buông ra.

Phương Lỗi không những không thả, một bàn tay khác cũng phụ trợ dường như cùng nhau đi tới vú của cô, nâng gương mặt tuần tú gần đầy tà khí trước ngực cô lên, còn xấu xa cười với cô một tiếng, hai tay bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn toàn thân, so với vừa nãy chỉ có một bàn tay hoạt động thì lúc này càng sắc tình hơn, càn rỡ hơn.

Thấy thế chân Trần Hoa Nghiên cũng mềm nhũn, đôi tay khoác lên trên vai của anh, đầu ngón tay cô hơi cong, lưu lại mấy đạo vết đỏ trên bờ vai màu mật ong của anh.

Tư thế như vậy để cho anh không cách nào làm được nhiều hơn cũng không cách nào tận hưởng, cho nên anh bỗng dừng ôm lấy cô, hướng của mình phòng nghỉ ngơi đi tới.

Ban đầu mở phòng khám bệnh chỗ này Phương Lỗi đề phòng mình thỉnh thoảng bởi vì giải phẫu quá nhiều quá mệt mỏi, mà giữ lại một gian phòng nghỉ ngơi ỉn.

Bình thường anh rất ít dùng phòng nghỉ ngơi, nhưng cũng cho công nhân làm vệ sinh quét dọn dọn dẹp.

Hiện tại gian phòng nghỉ ngơi này liền thể hiện chút công dụng...

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trên giường lớn màu hồng, hai thân thể trần truồng cọ sát lẫn nhau, một cứng rắn một mềm mại, một đen một trắng, người xem nhiệt huyết sôi trào, miệng khô lưỡi đắng.

Mắt Phương Lỗi nhìn xuống người phụ nữ phía dưới, đầu tóc dài kia nhuộm thành màu trà xõa ở trên gối, mấy sợi tóc bởi vì mồ hôi mà dính vào bên má Trần Hoa Nghiên, đôi mắt tròn sáng ngời giờ phút này hé mở, bên trong một mảnh sương mù, cộng thêm hai gò má cô ửng đỏ, có một loại nhu nhược cùng với quyến rũ không nói ra được.

Người phụ nữ này là của anh, chỉ có anh mới có thể nhìn thấy cô yêu kiều như vậy.

Dục vọng trong ngực đột nhiên tăng lên để cho anh quả quyết tách hai chân của cô ra, chen người vào giữa hai chân cô, phái nam ngẩng lên thật cao như có như không cọ qua chỗ tư mật giữa đùi của cô.

Cả người cô run rẩy, bị loại thân mật như vậy đụng vào làm cho cô chỉ muốn đem thân thể co lại, nhưng người đàn ông trên người cô không cho, ngược lại, còn lần nữa ngậm Tiểu Quả mềm trên vú của cô mà bú mút rồi khẽ cắn.

Ngón tay thon dài đi xuống, từ Tiểu Quả mềm trên vú đi xuống, đi qua chiếc bụng mềm mại, phất qua bắp đùi hoạt nộn, sau đó đi tới địa phương cô muốn ấn núp giữa hai chân.

Bởi vì mới vừa bị trêu chọc, thân thể Trần Hoa Nghiên nhạy cảm đã sớm ứa ướt át, chỉ cần ngón tay của anh vừa đụng, liền phát hiện ra bí mật nhỏ của cô, nhưng mà cô vô lực ngăn cản, chỉ có thể thở hồng hộc, cảm giác lưỡi anh nhẹ đặt lên chỗ tư mật của mình.

Cô nặng nề thở dốc một tiếng, chỉ vì ngón tay Phương Lỗi cố tình làm vậy, giữa cánh hoa đã ứa ướt át của cô qua lại hoạt động, theo di chuyển của anh, miệng tiểu huyết khép chặt thể nhưng càng tiết ra nhiều dịch thủy hơn, mà anh lần nữa hoạt động, để cho chỗ kín đã ứa ướt át của cô sinh ra nhiều thủy dịch hơn nữa.

Người phụ nữ yếu mền vì mình mà động tình, Phương Lỗi chỉ có cảm giác dục vọng của mình càng thêm hung mãnh, nhưng anh lại kiềm chế xuống, bởi vì cô cử động không lưu loát cùng với phản ứng khắp nơi nói

cho anh biết, cô còn là một người phụ nữ chưa biết mùi đời, lần đầu quá mức mãnh liệt sẽ làm cô cảm thấy khó chịu.

Những thứ mãnh liệt kích tình kia, về sau bọn họ có thời gian hơn có thể từ từ chơi, hiện tại anh cần tốn nhiều thời gian hơn cùng với kiên nhẫn, đi để cho cô hoàn toàn nở rộ vì anh.

Đầu ngón tay thay đổi phương hướng, đè xuống tiểu hạch cứng rắn mà cô cẩn thận cất giấu, cánh hoa theo hoạt động xoa nắn, tiểu hạch màu hồng từ từ mà trở nên cứng hơn, thậm chí đánh vào một tầng sâu sắc đỏ tươi hơn, ở thủy dịch tôn lên cực kỳ kiều diễm, cực kỳ xinh đẹp.

Phương Lỗi muốn cho cô lấy được nhiều vui thích hơn, muốn nhìn cô hoàn toàn đắm chìm vào trong sự kích tình của anh, anh đột nhiên đưa ngón tay hướng miệng huyết khép chặt mà thăm dò, mấy đốt ngón tay theo thủy dịch tràn đầy thuận thế đi vào bên trong hoa huyết chặt chẽ mà ấm nóng kia.

Thình lình xảy ra đau nhói để cho cô nâng hai hàng lông mày đau kêu thành tiếng, khi anh lần nữa xoa nắn đau đớn trong thân thể nhạy cảm dần dần tản đi, thay vào đó là một loại khoái cảm xa lạ chưa bao giờ thể nghiệm qua, cô khó nhịn thở dốc rên rỉ ra tiếng, thân thể trở nên hưng phấn mềm mại hơn.

Đầu ngón tay truyền tới trần trụi thấm ướt cùng với tiểu huyết càng ngày càng co rút lại, ám chỉ người phụ nữ phía dưới sắp đạt tới cao trào, anh không khỏi tăng nhanh động tác đầu ngón tay, thậm chí lại thêm vào một ngón tay dài khác, hai ngón tay đồng thời ở trong tiểu huyết mềm mại chặt khít đến cơ hồ để cho anh nửa bước cũng khó đi của cô mà rút ra đâm vào, mà ngón cái càng không ngừng xoa nắn tiểu hạch đã trở nên đỏ tươi của cô, buộc cô tiết ra nhiều dịch thủy hương vị ngọt ngào hơn.

Gia tăng ngón tay khiến cả người Trần Hoa Nghiên buộc chặt hơn, cảm giác mình sẽ bị anh làm cho nổ tung, nhưng cô không cách nào mở miệng cầu xin tha thứ, toàn bộ bởi vì khát vọng xen lẫn khó chịu chất chứa trong người cảm giác càng ngày càng nhiều, khi anh một cái đâm khê thì tất cả cảm giác giống như nước thủy triều bao phủ lấy cô.

Hét lên một tiếng, bị cảm giác lạ lẫm hù dọa, sợ đưa tay ôm cổ Phương Lỗi thật chặt, không để ỉnh bị bao vây trong cảm giác này mà hít thở không thông.

“Đây là... cảm giác gì?” Trần Hoa Nghiên nỉ non, không biết là hỏi thăm người đàn ông kia, hay là chính mình.

Hô hấp rối loạn cùng mỗi một chỗ trên người cũng không có từ trong kích thích như vậy bình phục lại, cô lại cảm thấy chóng đờ trước thủy huyết chặt khít kia không phải là ngón tay nóng bỏng lúc này. Lập tức liên ý thức được đó là biểu tượng phái nam mạn mẽ của Phương Lỗi đang muốn cô.

Cô rất kinh ngạc cư nhiên mình không có nửa điểm cảm giác muốn lùi bước, ngược lại, đáy lòng của cô dâng lên một cổ mong đợi.

Mà Phương Lỗi cũng không có để cho cô chờ đợi quá lâu, anh từng chút từng chút chậm rãi tiến vào trong cô, không nóng không vội, giống như đang lắng trì mình mà tiến vào.

Anh tiến vào để cho cô biết cái gì mới gọi là chân chính căng cứng, hai đầu ngón tay này đã để cho cô cảm thấy căng kín nếu so với dục vọng của anh quả thực là gấp sự phụ không đáng giá nhắc tới.

Mặc dù biết người phụ nữ khi liên sinh con sẽ to ra, cô dĩ nhiên cũng có thể tiếp nhận toàn bộ anh, nhưng là đáy lòng kinh hoảng để cho cô không ngừng được thốt ra lời, “Không cần, sẽ đau...”

Không rõ lời nói từ trong miệng của cô nói ra, giống như lửa đang thiêu đốt từng hực cộng thêm một chậu dầu cháy, khiến dục hỏa Phương Lỗi cháy sạch càng dữ dội hơn.

Khổ cho nhẫn nại của anh lại một lần nữa thua ở trên tay của cô, hạ thân dùng sức một cái, anh thật sâu xô xuyên qua đường mòn đang co rút nhanh, thẳng đến chỗ sâu nhất của cô.

Động tác của anh mang theo thủy dịch trơn bóng, cho nên cho dù là hư thân thì đau đớn cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, rất nhanh Trần Hoa Nghiên liền thích ứng cự vật nóng bỏng rằng chắc không thuộc về mình đang tiến vào trong cơ thể, mà vật này vẫn còn ở trong cơ thể cô mơ hồ to tướng nhảy lên. Không khó nhận thấy được cô đã thích ứng, hơn nữa tiểu huyết của cô đang co rút lại kẹp chặt cự vật của anh, để cho anh cảm thấy dục tiên dục tử.

Bàn tay nắm giữ hông cô, Phương Lỗi không bao giờ muốn nhả nài nữa, bắt đầu hưởng dụng thức ăn ngon phía dưới đang thuộc về anh.

Một hộp nhận một hộp, một cái tiếp một chút, mang theo ngọn lửa kinh người đem lấy cô đốt cháy hầu như không còn một chút.

Đôi tay Trần Hoa Nghiên vịn thật chặt gáy của anh, thân thể cùng anh thật chặt kề nhau, cô không cần cùng anh tách ra xa như vậy, cho dù thân thể hai người hiện đầy mồ hôi, trần truồng cọ sát lẫn nhau thì cảm giác kia thật sự rất mắc cỡ, nhưng cô vẫn không muốn tách ra, tình nguyện cùng anh hoàn toàn dán sát quần quýt lấy nhau.

Anh đoán được ý tưởng của cô, cho nên chợt ôm cô đến trên đùi. Cho dù ngồi ở trên đùi của anh, nhưng cô chỉ là cùng anh kề cận, cái nhận thức này để cho khoe môi anh nhẹ nâng lên, môi mỏng ngậm lỗ tai xinh xắn của cô, đầu lưỡi liếm mát, bàn tay còn lại nắm lấy hông của cô hung hăng đè xuống dưới.

Bị cự vật nhắm thẳng đi vào không có cảm giác quá mức khó chịu, Trần Hoa Nghiên cơ hồ chỉ giống như bị ném vào trong nước nóng giật mình nhảy lên nhưng mà thân thể của cô lại bị anh vững vàng nắm giữ, chẳng những không có văng ra, ngược lại còn bị anh đè xuống lần nữa, một lần lại một lần ngay ngắn đi vào, chống đỡ ở chỗ sâu nhất.

Anh đoạt lấy quá mức cường thế cũng quá mức hoàn toàn, cô cơ hồ không chịu nổi, bị chiếm giữ đồng thời một ít cảm giác xấu hổ khoái cảm, phong phú không ngừng vọt tới để cho cô lại không bỏ được, chỉ có thể không giãy giụa, mặc anh nắm thân thể của cô trong tay, mà cô chỉ có thể theo động tác của anh, bật ra một tiếng lại một rên rỉ thở dốc khó nhịn.

Mới đầu động tác Phương Lỗi còn chậm chạp dịu dàng, từ từ chen vào, từ từ chen ra, cho dù xâm nhập nhưng cũng sẽ không để cho cô khó chịu, nhưng dần dần thân thể của cô càng ngày càng mềm, trong thủy huyết tiết ra nhiều thủy dịch hơn, khe co rút nhanh khiến động tác của anh chợt thêm mãnh liệt tăng lên, thậm chí buộc cô ngênh hợp anh.

Mới vừa buông thả qua một lần áp lực lại lần nữa ở bụng đang lúc ngưng tụ, nhưng so với nãy nhanh hơn, mãnh liệt hơn, khi anh gần như điên cuồng chạy nước rút, thân thể của cô căng thẳng, khi anh đâm sâu một cái không thể tưởng tượng nổi, cả người cô run rẩy, tiểu huyết mềm mại bị chiếm giữ chảy ra một mảnh đầm nước, để cho cô xấu hổ, rồi lại có một loại khoái cảm thỏa mãn không cách nào nói rõ.

Mà cơ hồ là trong cùng một lúc đạt đến cao triều, nhớ tới lúc này anh không có mang đồ bảo hộ thì đã không kịp rút người ra, chỉ có thể mặc ỉn ở chỗ sâu nhất của cô buông thả ra, lấp đầy trống không.

Sau khi hô hấp trở lại vững vàng, Phương Lỗi ôm cô, chậm rãi nằm trên giường mềm mại, bàn tay yêu thương ở trên người cô qua lại vuốt ve, giống như yêu thích không buông tay, không bỏ đi được.

Thân thể Trần Hoa Nghiên cảm thấy cực độ mệt mỏi, nhưng mà trong lòng tràn đầy thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Cô khép mắt con ngươi thật sâu ngủ say, khoe môi còn mang theo nụ cười thỏa mãn đến chính cô cũng không biết.

Nhưng mà anh nhìn thấy rồi, không nhịn được kích động, tiến lên hôn lên khoe môi để cho anh cả người bị run rẩy.

Nếu như lần này thật vừa lúc mang thai, vậy anh nhất định sẽ buộc Phó Quân quyền tạm thời bắt cô dừng hợp đồng, không để cô tiếp tục chụp hình hay quảng cáo nữa.

Vừa nghĩ tới Trần Hoa Nghiên có thể vì thế mà mang thai, trong đầu Phương Lỗi đều là một màn mới vừa rồi cô ôm Tiểu Bối bối mỉm cười, này tình cảnh thật sự tốt đẹp đến anh cũng động lòng, bắt đầu ảo tưởng nếu như tương lai bọn họ cũng có con gái, cô cũng sẽ dịu dàng như thế ôm đứa bé của bọn họ, sau đó cười nhìn anh.

Anh lại không dám tưởng tượng nhiều, bởi vì anh sợ cô lần này không có bầu được, đưa tới dự vọng muốn khi dễ cô thêm mấy lần nữa.

Cô chỉ là lần đầu tiên, nên hảo hảo mà nghỉ ngơi không nên có quá nhiều vui thích quá mức, cho nên anh chịu đựng, chỉ là ôm cô, ôm chưa bao giờ có thỏa mãn theo cô cùng nhau ngủ.

10. Chương 9

Chương 9

Trời đã sáng, kim chỉ giây trên đồng hồ treo tường càng không ngừng lần lượt thay đổi, đã là sáu giờ 45' rồi, nếu như Trần Hoa Nghiên không rời giường, huấn luyện sáng sớm hôm nay sẽ trễ.

Nhưng tối hôm qua Phương Lỗi huyền nao quá muộn, tầm mắt cô mơ hồ có thể thấy được xanh đen, để cho anh lần nữa do dự rất cuộc có gọi cô tỉnh hay để cho cô đi chịu huấn luyện những thứ kia vừa khổ cực lại không có thú vị.

Chỉ tiếc anh rõ ràng hơn ai hết nếu như anh không gọi tỉnh cô, bị mất một bài giảng cô sẽ rất ảo não.

Nếu như không muốn nhìn cô cả ngày buồn bực không vui, như cô vợ nhỏ bị bỏ rơi, dùng một đôi mắt to im lặng ngưng nhìn anh, im lặng lên án lời của anh, hiện tại anh tốt nhất nên kêu cô tỉnh, bởi vì nói thật, cảm giác kia thật con mẹ nó cực kỳ khó chịu.

Nhớ anh đường đường là nhị thiếu Phương gia, tất yếu làm được cùng huấn luyện ban ghen nồng nổi sao? Nhưng kì lạ người phụ nữ này đó là có thể đủ buộc anh làm được tình trạng này, anh thật nhận mệnh.

Cho nên nữa đau lòng, còn muốn tiếp tục cùng cô ngán đi xuống, Phương Lỗi vẫn đưa tay phe phẩy vẫn còn ở ngũ say Trần Hoa Nghiên, tiến hành anh mỗi sáng sớm cũng sẽ tiến hành hoạt động, rèn ri...

“Hoa Nghiên, Nghiên Nghiên, Tiểu Ma Quái, nên rời giường, mặt trời đã phơi đến mông rồi, nếu không rời giường em sẽ tới trễ ó, bị trễ đều là đứa trẻ hư.”

Lần hoan ái ban đầu đó chưa thành công để cho cô mang thai, cho nên công việc cùng việc huấn luyện của cô vẫn tiếp tục như thường, điều này làm cho anh tiếc hận không dứt, đáng tiếc sau này anh đều không tìm được cơ hội mới mà xuống tay, không thể làm gì khác hơn là buông tha cho cái ý niệm này.

May mắn Trần Hoa Nghiên vẫn luôn không biết Phương Lỗi đang tính toán chủ ý xấu xa gì nếu không nhất định liên tục ba tháng cô sẽ không cho phép anh leo lên giường của cô.

Hiện tại Phương Lỗi đã chuyển vào ở trong căn phòng nhỏ của Trần Hoa Nghiên, nếu cô bận việc lại phải huấn luyện nhiều, không có thời gian cùng anh đi ăn cơm kiêm thân thiết, núi không tìm anh, anh liền đi tìm núi không được sao.

Hơn nữa nào có đôi tình nhân nào không muốn thời thời khắc khắc dính vào nhau, cho nên dù cảm thấy chủ ý này không tốt lắm, Trần Hoa Nghiên vẫn không có cự tuyệt, chấp nhận anh dọn vào nhà cô.

Tiến dần từng bước, anh đương nhiên đem mỗi một phút mỗi một giây thời gian dùng để thân thiết, mặc dù nhìn cô mỗi ngày đều phải tập luyện mệt mỏi, anh cũng sẽ thoảng thu liễm một chút, nhưng thỉnh thoảng vẫn không thể kháng cự lại được cảm dỗ yêu kiều kia, tựa như tối hôm qua cô đáng yêu lại mê người đáp lại làm anh mất khống chế muốn ngừng mà không được.

Da thịt trắng như tuyết thấp thoáng vết hôn nhàn nhạt, Phương Lỗi có chút chột dạ vuốt ve những vết hôn kia, nhớ tới Trần Hoa Nghiên đã ban ra tam lệnh ngũ thân, không nói chính xác hơn là cấm anh ở trên người của cô lưu lại những dấu vết rõ ràng kia, làm việc như vậy chẳng những không có lợi ích gì, còn có thể hại cô bị người khác chê cười. Nhưng anh cũng không cố ý, tình đến nồng nhiệt thì có ai còn nhớ rõ có thể để lại dấu vết nụ hôn của mình ở trên thân thể đối phương hay không.

Huống chi trên lưng của anh còn lưu lại dấu tay của tiểu tử yêu ma quỷ quái này, trên vai còn có vết cắn của cô, anh lại có thể khóc lóc kể lể với ai? Chỉ là nghĩ thì nghĩ, trong lúc cô còn chưa có tỉnh lại anh nhanh

chóng giúp cô bôi thuốc cao lên, hi vọng những vết hôn kia tản đi nhanh lên một chút, mà anh lại đối với những dấu vết trên người mình lại không rãnh để ý.

Anh đắc chí mà nghĩ đây là nhiệt tình của người phụ nữ đối với mình, kẻ ngu mới có thể để chúng biến mất.

Khi anh ở bên kia tự high thì Trần Hoa Nghiên vẫn còn mơ màng chưa tỉnh.

Ngày hôm qua trải qua cả ngày huấn luyện cường độ cao, thân thể của cô đã mệt mỏi nửa tàn phế, nguyên tưởng rằng về đến nhà có thể nghỉ ngơi thật tốt, vậy mà cô lại quên nhà cô có một con sói, hơn nữa còn là vô cùng sắc sắc lang.

Tối qua lên giường không đến bao lâu, liền bị con sắc lang này dụ dỗ, làm rất nhiều chuyện sắc, hơn nữa sắc lang này còn ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, càng ăn càng muốn ăn, đến cuối cùng khiến cô ngủ mê man.

Cô giống như mới ngủ không bao lâu, trời sắp sáng, cô cảm thấy thật ngủ không đủ, hoàn toàn ngủ không đủ.

Nhưng Trần Hoa Nghiên là một người tuyệt đối chăm chỉ nghiêm túc, cho dù chỉ còn lại một hơi, cô cũng sẽ bò đi học, hiện tại cũng chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi, cô vẫn chịu được.

Cô cưỡng ép mình mở mí mắt ra, đối với người đàn ông cười ngơ ngác nói chào buổi sáng, không có cho anh một cái hôn ngọt ngào chào buổi sáng, cô đã đi xuống giường rửa mặt, không phát hiện nét mặt người đàn ông có chút mất mát.

Nhanh chóng tắm rửa, sửa sang lại mình một chút, Trần Hoa Nghiên rời phòng tắm hướng phòng khách đi tới.

Bởi vì Phương Lỗi thích cùng cô nhét chung một chỗ, cho nên bọn họ đều ở phòng khách bên cạnh khay trà ăn cơm, bàn cơm ngược lại bỏ trống, không có ai sử dụng.

Cô liếc một tờ lịch trên nhật ký một cái, con số quen thuộc để cho đại não cô nhanh chóng chuyển một cái, sau đó cô liền nhớ lại hôm nay là ngày mấy.

Khó trách người đàn ông kia sẽ sáng sớm ngồi bên cạnh cô, mặt mong đợi cười đến như chú cún nhỏ, thì ra là chờ cô nói với anh câu nói kia.

Lướt qua lịch ngày, Trần Hoa Nghiên đi tới phòng khách, trên khay trà đã để sẵn bữa ăn sáng nóng hổi, mà người đàn ông của cô mặc một chiếc tạp dề màu hồng, giống như một cô vợ nhỏ bày đồ ăn, cảnh tượng này mặc kệ xem qua bao nhiêu lần vẫn cảm thấy rất đáng yêu. Rõ ràng chính là người đang ông cao lớn, nhưng cổ tình lại bày ra nét mặt tiểu tức phụ, tuyệt không hại người, làm lên việc nhà tối càng thêm Có da có thịt, mặc dù không có cô làm rất tốt, nhưng ít ra hợp cách.

“Mau tới ăn điểm tâm.” Nhìn thấy cô chạy ra, vốn là chăm chú như cô vợ nhỏ lập tức biến thành chú cún con đáng yêu nũng nịu dính vào bên cạnh của cô không ngừng cọ cọ.

Trần Hoa Nghiên không nhịn được ngứa tay sờ sờ đỉnh đầu của anh, nguyên tưởng rằng anh sẽ tức giận, nhưng anh lại không có, ngược lại tựa đầu tiếp cận hướng cô, muốn cô sờ sờ nhiều hơn nữa, để cho cô thật vui vẻ, trực tiếp đem đầu anh về thành đầu tổ quạ.

“Đứa ngốc, sinh nhật vui vẻ.” Hôm nay là sinh nhật theo dương lịch của anh.

Mặc dù sinh nhật âm lịch đã giúp anh ăn mừng, nhưng lúc đó anh rất nghĩa chánh từ nghiêm nói anh có hai sinh nhật, hai sinh nhật đều phải giúp anh ăn mừng, nếu không anh sẽ giơ sào khởi nghĩa tạo phản, đây cô cùng nhau giằng xé nữa.

Chỉ là cô tin tưởng cho dù anh không tạo phản, anh cũng sẽ đem cô đẩy ngã mà chà đạp.

Phương Lỗi đầy lòng vui mừng, anh cho là cô quên mất, nếu không buổi sáng sẽ không miễn cưỡng không có hôn anh, cũng không có bất kỳ bày tỏ gì, nhưng thật may là cô không có quên, cô nhớ sinh nhật của anh.

Nhưng mà anh cũng không có đem vui vẻ trong lòng lộ ra, ngược lại rất kiêu ngạo hất lên cằm hỏi: “Em còn nhớ rõ sao? Anh còn tưởng rằng em quên rồi đấy.”

Trần Hoa Nghiên biết, anh đối với mình gần đây luôn luôn bận rộn không đếm xỉa tới anh cảm thấy bất mãn, cô cũng bất đắc dĩ, dù sao đó là công việc cần, cô cũng không thể lúc nào cũng xin nghỉ cùng anh ở chung một chỗ được, hơn nữa người ta không phải thường nói, quá mức dính nhau tình yêu sẽ rất mau liền héo tàn sao, giữ cự ly thích hợp mới có thể khiến tình yêu trường trường cửu cửu sao?

Nhưng tất cả những thứ này đi đến chỗ của anh liên toàn bộ không dùng được, anh sẽ phải dính, hơn nữa có thể dính bao lâu tốt bấy nhiêu, hôn càng nhiều càng tốt, sẽ phải nhiều dính hôn nhiều, thậm chí còn không cho cô nói không, tùy hứng qua mức khiến người ta tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ là người đàn ông này vẫn hiểu được thông cảm cho người khác, trừ một đôi lời oán trách bên ngoài, trong thời điểm cô bận rộn nhất sẽ không cho cô thêm phiền toái.

Có thể là do tính tình của anh đi, thời điểm anh có sở cầu, cô bình thường cũng sẽ không cự tuyệt, đây mới là cho phép anh thỉnh thoảng “Không cần thận mật khổng chế”.

“Em hôm nay sẽ về sớm một chút, mua bánh ngọt làm cơm cho anh ăn, làm thành bữa tiệc sinh nhật có được hay không?” Mang theo vài phần lấy lòng, Trần Hoa Nghiên phải thuận lòng của anh, nếu không đợi anh nháo lên sẽ không biết ra sao nữa rồi.

Cô cũng không ngờ một người đàn ông làm sao sẽ giống anh, so với cô làm bạn gái còn bám người hơn, nếu như không phải là công việc không cho phép, cô rất hoài nghi anh thật sẽ 24h đều cùng cô dính vào nhau.

“Không tốt lắm, thành ý cũng không đủ, nhưng anh miễn cưỡng tiếp nhận.” Biết rõ cô hổ thẹn với anh, Phương Lỗi lợi dụng lúc cô đau lòng tuyệt không nương tay.

“Vậy như thế nào mới đủ thành ý?” Biết anh nói miễn cưỡng tiếp nhận là thật rất miễn cưỡng, cho nên cô hỏi nữa.

Anh chính là đang chờ cô nói những lời này, “Đồ chơi giới tính này nha, thật vẫn khó khăn đạt tới, nếu như em nghĩ có thành ý một chút, anh có thể nói cho em biết một biện pháp trong đó, đó chính là...”

Anh lại gần, ở bên tai cô nói nhỏ một câu để cho cô trong nháy mắt đỏ mặt.

“Chuyện này...” Cô cà lăm, bắt đầu cảm thấy anh có chút cật sùng sinh kiêu rồi.

“Không được sao? Em không phải nói muốn cho anh một phần quà tặng tràn đầy thành ý cùng tình yêu ư, thế nào hiện tại lại bày ra bộ mặt làm khó như vậy? Em đến cùng có phải đang gạt anh hay không?” Anh lấy bộ dáng rất đả kích mà nhìn cô, một đôi mắt phượng rất mê người cứng rắn lại bị anh nặn ra mấy phần đáng thương.

“Anh gần đây xem phim truyền hình quá nhiều phải không?” Trần Hoa Nghiên không nhịn được liếc anh một cái.

Người đàn ông này diễn trò rất lợi hại, nếu để cho anh đi làm diễn viên nhất định sẽ hào quang, ảnh đế cái gì cũng không sánh nổi anh, nhưng nhìn bộ dạng đáng thương của anh, cô vẫn không tự chủ mà mềm lòng, kiên trì dè dặt cái gì, tất cả đều quăng ra sau đầu. Lần nữa cẩn thận suy nghĩ một chút, huấn luyện ngày mai lúc xế chiều, hơn nữa cũng không khổ cực, cho nên cuối cùng cô rồi rầm gật đầu đồng ý anh. Chỉ là cô không quên cộng thêm phần ngoại lệ, “Không thể quá mức, lần trước anh làm đau em...”

Lần trước đúng là chỉ một đêm sinh nhật âm lịch kia của anh.

Mắt phượng phát ra ánh sáng chói mắt, Phương Lỗi dùng sức gạt đầu, lần trước mắt khổng chế để cho cô đau, anh cũng đau lòng thật lâu, cho nên lần này mặc dù sẽ rất điên cuồng, nhưng anh cũng sẽ cẩn thận che chở cô.

Trần Hoa Nghiên nghi ngờ liếc anh mấy lần, nhưng lại thấy biểu hiện của anh vẫn luôn không tệ, cho nên cuối cùng vẫn là tin tưởng anh. Hơn nữa tâm tình của cô tốt vô cùng, cũng không cần cùng anh so đo nhiều như vậy.

Nghe Chị Phương nói cô có công tác, lần này công việc là làm phát ngôn cho hãng mỹ phẩm, mascara mắt mới nhất, tập san phát hành cả nước, hơn nữa nếu như hiệu quả không tệ, còn có thể để cho cô nhận chụp quảng cáo lông mi.

Chị Phương cùng với phó Tổng giám rất coi trọng công việc này, cơ hồ có thể nói là mọi chuyện cũng dần chặt Trần Hoa Nghiên, phải để cho cô thể hiện biểu hiện đột xuất, mà gần đây cường độ huấn luyện cao chủ yếu cũng là vì công việc này.

Cô còn không có nói cho Phương Lỗi, bởi vì cô muốn vào ngày tạp chí ra mắt sẽ cho anh một kinh hỉ, cô rất có lòng tin, cô sẽ thành công.

Mà thành công của cô trừ nỗ lực cá nhân cô còn có sự ủng hộ của anh, nếu như không phải là anh một mực bên cạnh cô ủng hộ cô, cưng chiều cô, cô tin tưởng mình cũng không thể kiên trì như vậy. Vốn cho rằng anh luôn hơn mình, vì vậy cô sẽ hơn nỗ lực.

“Cái gì?” Trần Hoa Nghiên ngẩn người, mặt khốn hoặc nhìn tới chị Phương.

“Alice, em không có nghe lầm, chị là muốn em cùng Phương Lỗi chia tay.” Chị Phương mặt nặng nề, giọng nói cũng là hiềm thấy nặng nề.

“Tại sao?”

“Alice, em biết em bây giờ là người mẫu sáng giá, em vừa mới ra quảng cáo liền đưa tới các giới quan tâm, bây giờ đã có không ít công ty quảng cáo cùng với nhà máy hiệu buôn tìm tới cửa, chỉ danh muốn em làm người mẫu, thậm chí có nơi còn muốn mời em lại người phát ngôn, em bây giờ là ngôi sao rồi!” Chị Phương càng nói càng hưng phấn, giống như đã có thể nhìn thấy rất nhiều rất nhiều tiền mặt hướng cô chen chúc mà đến.

Quảng cáo kia đúng là chỉ quảng cáo mascara, bởi vì Trần Hoa Nghiên ánh mắt của tròn lớn, cộng thêm lông mi sau khi trang điểm vểnh lên, thể nhưng để cho cô xem ra có mấy phần giống như người ngoại quốc, cho nên quảng cáo vừa ra, chẳng những mascara bán chạy, Trần Hoa Nghiên cũng hoàn toàn phát lên.

Hơn nữa công ty thừa thế xông lên nếu để cho cô nhận một ít quảng cáo công ích, mấy tạp chí mặt bằng, cô có thể nói là nổi lên như gió.

“Đã thành công rồi tại sao muốn em cùng Phương Lỗi chia tay?” Trần Hoa Nghiên hoàn toàn không hiểu, bởi vì chị Phương theo cô một đường tới đây, cho nên chị Phương rất rõ ràng Phương Lỗi đối với cô mà nói đại biểu cái gì, muốn cùng Phương Lỗi chia tay, đó là tuyệt đối không thể làm được.

“Alice, chị hiểu rõ em rất thích Phương Lỗi, nhưng em là một nhân vật công chúng, cuộc sống riêng của em, đời sống tình cảm tuyệt đối là trọng điểm đám chó săn tranh nhau viết báo, tuần trước cái mẩu tin tức kia nếu như không phải là Tổng giám đề lại, em biết sẽ có hậu quả gì sao?”

Bởi vì Trần Hoa Nghiên đột nhiên thăng hoa, ngoại giới đối với cô sinh ra hứng thú thật lớn, cho nên trong lúc nhất thời liền trở thành mục tiêu của đám chó săn, tất cả tài liệu của cô từ nhỏ đến lớn đều bị đăng ra ngoài, kể cả chuyện tước hiệuhi còn bé bị người gọi đùa cũng đăng ra ngoài.

Nếu như không phải hệ thống an ninh nghiêm mật, cha mẹ cô có thể cũng sẽ bị dính líu, chỉ là bọn họ ra vào cũng không thuận tiện, chắc sẽ có người cản trở đường đi, hỏi chút vấn đề có liên quan Trần Hoa Nghiên, mặc dù là như thế, nhưng cha mẹ của cô cũng không có trách cứ cô, ngược lại còn an ủi cô, để cho cô chú ý một chút, chớ mệt mỏi chính mình.

Thiếu chút nữa đã tạo thành tin tức bất quá đại loạn chuyện cô ở chung cùng Phương Lỗi, nếu như không phải phó Tổng giám đốc đem tin tức đè xuống, Phương Lỗi nhất định sẽ xuất hiện trên mặt bìa tạp chí bất quá ngày đó.

Phương Lỗi không phải người giới văn nghệ, đám chó săn nhất định sẽ đuổi tận cùng không buông làm cho anh cùng người nhà Phương gia rất nhiều phiền toái, mặc dù Trần Hoa Nghiên cảm thấy Phương Lỗi cùng người nhà anh sẽ không để ý, dù sao lần trước gặp mặt, ba Phương cùng mẹ Phương ánh mắt đối đãi với cô giống như cô đã là vợ Phương Lỗi rồi ấy.

Phương mẹ cùng Phương Từ Từ thậm chí còn càng không ngừng cùng cô thảo luận cô chụp quảng cáo như thế nào, càng không hề có một chút nào cảm thấy không vui bởi vì cô làm nghề người mẫu.

Vậy mà Trần Hoa Nghiên còn có lòng riêng muốn nghĩ bảo vệ tốt Phương Lỗi cùng với người nhà Phương gia. Cô đã gặp rất nhiều người bởi vì bị đám chó săn đuổi tận cùng không buông mà phải vội vã chia tay

người tình, cô không muốn trở thành một trong số đó, cho nên khi tin tức bị ép xuống xong, cô không nói hai lời mà đem Phương Lỗi đuổi về nhà anh, không cho anh ở chỗ mình qua đêm nữa.

Phương Lỗi mới đầu cũng không muốn, đối với anh mà nói, lên báo liền cho lên báo, anh cũng không phải là không thể ra ngoài gặp người, hơn nữa anh đã có thói quen ôm cô ngủ mỗi đêm, giờ đột nhiên muốn anh ôm gối một mình rất khó ngủ, anh làm sao có thể đáp ứng.

Bất đắc dĩ thái độ Trần Hoa Nghiên cứng rắn, anh không thể không đi. Chỉ là hai người vì vậy ngênh đón trận cãi nhau đầu tiên.

Anh trêu tức cô không tin tưởng anh, trêu tức cô không chịu cùng anh hảo hảo thương lượng, thậm chí đuổi anh đi, mặc dù mục đích là vì tốt cho anh, nhưng anh là một nam nhân, dù thế nào cũng chiều cô, thương cô, nhân nhượng cô, cũng không chịu nổi bị đuổi ra ngoài thế này thật mất mặt.

Điện thoại của cô, Phương Lỗi không nhận; tin nhắn của cô, Phương Lỗi không trả lời.

Trần Hoa Nghiên gần đây đã vì chuyện này phiền não không dứt, lúc này chị Phương còn đề cập với cô chuyện yêu cầu cô chia tay Phương Lỗi.

“Chị Phương, em không phải thần tượng.” Cô không phải thần tượng, không phải ca sĩ, không cần có hàng loạt người trẻ tuổi ủng hộ, cô chỉ là một người mẫu, chỉ cần làm tốt bổn phận chính mình, chụp tốt hình quảng cáo mà thôi.

“Em không phải là thần tượng, nhưng cũng không thể nói yêu đương, mặc dù giải trí Tinh Mộng không có quy định rõ ràng nghệ sĩ không được nói chuyện yêu đương, nhưng em cũng nhìn thấy, giữa bọn họ nói yêu đương có bao nhiêu? Không phải Chị Phương thích nói em...em bây giờ đang thời khắc quan trọng phát triển sự nghiệp, có rất nhiều chuyện cần em đi làm, chuyện yêu đương như vậy trẻ mấy năm nữa cũng không sợ.”

Trẻ nữa mấy năm, cô có thể tìm một người khác giống như Phương Lỗi đối tốt với cô như vậy sao? Trần Hoa Nghiên không cho là có thể, “Không, Chị Phương, em sẽ không cùng Phương Lỗi chia tay, em cho là em có thể quan tâm cả tình yêu lẫn sự nghiệp, em sẽ không bởi vì anh ấy mà làm hỏng công việc, nhưng cũng sẽ không bởi vì công việc mà bỏ quên anh ấy.”

“Alice, làm sao em còn không hiểu, nếu như em để 100% tinh lực trên công tác này, vậy chỉ có trăm lợi mà không có một hại, ngược lại, em phân chia tinh thần ra cho anh ta, thì không thể toàn lực ứng phó phát triển sự nghiệp của em, hơn nữa em suy nghĩ một chút, sau này công việc phần lớn đều cần bay đến nước ngoài chụp ngoại cảnh, như vậy chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, anh ta là đàn ông, có thể chịu đựng tịch mịch không có em sao?”

“Anh ấy không phải là người như thế.” Trần Hoa Nghiên tin tưởng anh, cho nên trả lời lại như đinh chém sắt.

“Anh ta không phải là người như thế, em biết chắc sao? Con người sẽ thay đổi, có thể một tháng đầu tiên, hai tháng anh ta có thể giữ được, nhưng về sau thì thế nào đây? Em có thể xác định một năm hai năm anh ta còn giữ được sao? Chớ đừng nói chỉ là anh ta có sự nghiệp có nhà cửa, hơn nữa đáng đáp cũng không kém, người đàn ông như vậy sẽ thiếu người phụ nữ sao? Hơn nữa em cho rằng em sẽ không vì anh ta mà ảnh hưởng công việc của em, vậy em nói, mấy ngày nay lúc chụp hình lòng của em không có ở đây là thế nào?” giọng của Chị Phương nghiêm nghị trước nay chưa từng có.

Trần Hoa Nghiên im lặng, xác thực mấy ngày nay bởi vì cùng Phương Lỗi cãi nhau, lần đầu tiên lúc đang công tác mà thất thần, mặc dù sau đó cô lập tức tỉnh táo lại, nhưng này đã để ấn tượng của chị Phương đối Phương Lỗi giảm bớt đi nhiều, cho là Trần Hoa Nghiên phải cùng Phương Tinh chia tay mới có thể một cách toàn tâm toàn ý chuyên chú ở công việc cùng phát triển sự nghiệp.

Thấy cô không có mở miệng phản bác mình, Chị Phương cho là mình đã thuyết phục được cô, giọng nói cũng chậm chậm mềm xuống.

“Alice, chị cũng là vì tốt cho em, chị muốn để cho em hiểu rõ cơ hội một cái chớp mắt rồi biến mất, nếu như em không có biết cách nắm giữ cho tốt, tương lai nhất định sẽ hối hận, hơn nữa làm người mẫu, thời trẻ qua mau, ai biết ngày mai còn có ai hay không nhớ đến em, cho nên em nên cố gắng chuyên chú hơn trên

công tác, em có thể trở thành người mẫu người người đều biết, Chị Phương rất tin tưởng em, cũng ôm kỳ vọng rất lớn ở em. Huống chi em có hỏi qua Phương Lỗi sao? Anh ta cũng nguyện ý chờ em như vậy, chờ em rảnh rỗi thì mới đi theo anh ta ăn bữa cơm, hàn huyên tình trạng gần đây một chút sao?”

Lời nói chị Phương giống như một chi mũi tên nhọn, hung hăng cắm vào bên trong trái tim Trần Hoa Nghiên. Cô không có, cho tới bây giờ cũng không có hỏi qua anh.

Hiển nhiên cô đã bị Phương Lỗi làm hư rồi, luôn cho là anh nhất định sẽ nhân nhượng cô, cô muốn đi vùng khác chụp ngoại cảnh, muốn toàn lực phát triển sự nghiệp của cô, hai người nhất định sẽ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng anh nhất định sẽ đồng ý, hơn nữa còn sẽ rất ủng hộ cô... Cô cứ cho là như vậy. Nhưng câu nói của chị Phương lập tức làm tỉnh cô. Đúng, cô không phải Phương Lỗi, làm sao biết anh rốt cuộc có nguyện ý hay không.

Cô tại sao lại giúp anh quyết định tất cả, tại sao lại nhận định anh nhất định sẽ nguyện ý sống cuộc sống như vậy, chỉ bằng quá khứ anh luôn nhân nhượng cô, cưng chiều cô sao?

Trần Hoa Nghiên chưa từng có một khắc là như thế là không xác định.

Chị Phương thấy thế cũng không nói cái gì nữa, lẳng lặng rời đi nhà trọ Trần Hoa Nghiên.

Chị Phương rời đi lúc nào, Trần Hoa Nghiên cũng không có chú ý tới, cô quá mức chuyên tâm suy nghĩ chuyện này.

Sau khi cô cùng Phương Lỗi ở chung một chỗ, căn bản cũng không có nghĩ tới vấn đề tách ra này, bởi vì Phương Lỗi đối với cô mà nói đã là một phần không thể thiếu trong sinh hoạt hàng ngày.

Đuổi anh trở về nhà, trong nhà thiếu vắng hình bóng của anh cô đã khổ sở vô cùng, giống như thiếu hụt cái gì đó, mà mấy ngày cãi nhau này đã đem lòng tin của cô phá hủy hoàn toàn, để cho cô không có cách nào không suy nghĩ lung tung.

Chị Phương phân tích một phen đã đem lòng tin của cô lập tức toàn diện tan rã không còn gì cả.

Cô hoảng loạn, móc ra điện thoại gọi Phương Lỗi, chỉ là anh không có hết giận, không chịu nghe điện thoại của cô. Nước mắt tràn mi, cô nắm điện thoại di động, không cách nào nhẫn nại.

Tiếp theo, cô cầm điện thoại di động cùng túi xách, vọt ra khỏi nhà, thẳng hướng phòng khám bệnh của anh mà đến.

11. Chương 10

Chương 10

“Tôi nói nhị thiếu gia cậu nha, cậu tất yếu hẹp hòi như vậy sao? Chỉ là một chuyện rất rất nhỏ so với hạt mè hạt đậu còn nhỏ hơn việc gì phải ghi hận lâu như vậy?” Đầu điện thoại bên kia, Phó Quân Quyền rất bất đắc dĩ.

“Hạt mè hạt đậu? Cậu có bị người phụ nữ của mình đuổi ra khỏi nhà, liên cả toàn bộ hành lý ném tới trên người cậu, cậu không bức được không?” Phương Lỗi trên miệng ngậm ư, hỏi ngược lại Phó Quân Quyền.

Thật ra thì anh đã cai thuốc lâu rồi, chỉ là mấy ngày nay buồn bực trong lòng để cho anh không nhịn được lần nữa cầm lên bao thuốc lá, bắt đầu hút thuốc.

Phó Quân Quyền hơi chậm lại, nếu như người phụ nữ của anh dám đối với anh như vậy, anh làm tuyệt đối không chỉ là giận dữ thôi đâu, nhưng bây giờ là anh đang là người ngoài chuyện, khuyên hợp không khuyên cách giải, cho nên anh làm mặt dày, nói trái lương tâm, rất trái lương tâm nói, “Dĩ nhiên không nổi giận, làm sao có thể tức giận cô ấy, bởi vì cô ấy muốn tốt cho cậu. Vốn là trong vòng thị phi, cậu thân là người ngoài, nhất định không có thói quen bị đám chó săn điên cuồng đuổi theo chín cây số, chỉ vì chụp một tấm hình, cô ấy làm tất cả như vậy đều là muốn bảo vệ cậu thôi, hơn nữa cậu suy nghĩ một chút, cô ấy nếu là

không quan tâm cậu, mới sẽ không quản cậu có thể bị đám chó săn đuổi theo tìm hiểu hay không, thiếu chút nữa còn xảy ra tai nạn xe cộ nữa.”

Không ngừng “Sao” tới “Sao” đi, khiến tâm tình Phương Lỗi càng thêm uất ức, quả muốn ôm điện thoại mắng to Phó Quân Quyền một câu nói “Mẹ của người”, nhưng anh vẫn là nhịn xuống.

Anh biết Trần Hoa Nghiên làm như vậy là vì anh, vì bảo vệ anh cùng người nhà của anh, nhưng là thân là một người đàn ông, phải dựa vào một người phụ nữ bảo vệ, tương lai anh còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa? Huống chi thời điểm khi anh biết cô đã biết cô là người mẫu, là một nhân vật công chúng, sau khi cô thành công sẽ mang đến phiền toái cùng với rất nhiều vấn đề, toàn bộ anh đều có nghĩ tới, cũng không thấy có vấn đề gì, toàn bộ đều có thể giải quyết xong.

Nhưng tại sao cô không một câu quan tâm anh, vì tốt cho anh, cũng không nghe ý kiến của anh, đem anh đuổi đi? Kế tiếp cô có thể lại vì tốt cho anh mà yêu cầu chia tay hay không?

Phương Lỗi cảm thấy chuyện này không thể dễ dàng nuông chiều cô như vậy, nếu không đã có một lần tức có lần thứ hai, Tiểu Ma Quái bị làm hư liên tục đối làm được ra chuyện này, cho nên dù cho từng tế bào toàn thân đều reo hò muốn cô, muốn gặp cô, anh vẫn phải hạ quyết tâm không trả lời điện thoại, không nhắn tin, khư khư cố chấp cùng cô giằng dỗi.

“Nhị thiếu, cái người này vài ngày không thấy cô cho nên không biết cô rất đáng thương, cả người gầy đi một vòng lớn không nói, công việc càng thêm liên tiếp phạm sai lầm, bị người đại diện của cô cùng với cấp trên thay nhau trách cứ, hơn nữa còn nói nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, lúc nào cũng có thể đem cô đóng băng, không cho cô nhận công việc nữa. Cô ấy vì cậu mà gầy đi một vòng, lại vì cậu mà liều mạng làm việc liên tục, chẳng lẽ cậu đã có một tác lại muốn một thước, chẳng quan tâm sao?”

“Trình diễn tốt vô cùng, như thế nào, không muốn làm người ra quyết sách, chuẩn bị mặc áo giáp trụ ra trận xông vào giới diễn viên một lần?” Phương Lỗi là ai, lập tức xác định ra Phó Quân Quyền đang diễn xiếc.

“Nhị thiếu, làm sao cậu khó trị như vậy.” Phó Quân Quyền thật phiền, “Có tin hay không là tùy cậu, nhưng mình nói cho cậu một câu, chuyện cô ấy phạm sai lầm trong công việc là thật, gầy đi trông thấy người tiêu tụy cũng là thật, nếu như không phải là em gái tớ không muốn uống phí mất đi một lương tướng, cũng sẽ không nhờ vả tớ đảm đương nhiệm vụ hòa giải này đâu, hiện tại cái mình muốn nói cũng nói xong rồi, có muốn hòa hảo hay không là vấn đề của hai người các cậu, bản thiếu gia mặc kệ!”

Phó Quân Quyền cúp điện thoại rồi.

Phương Lỗi cầm điện thoại di động, đầu ngón tay mơn trớn hình ảnh trên màn hình điện thoại di động. Đó là bức ảnh ngày sinh nhật anh, anh len lén chụp trộm lúc Trần Hoa Nghiên ngủ anh tựa đầu ở bên cạnh cô.

Từ trong tấm ảnh không khó phát hiện thật ra thì cô đã rất mệt mỏi, nhưng là vì phối hợp với anh, cô vẫn gượng chống đỡ mà cùng anh càn quấy một đêm, mà anh cũng bởi vì nhìn thấy bộ dạng cô mệt mỏi vô cùng đến nửa đoạn sau thì bỏ qua cô.

Phương Lỗi biết cô chưa bao giờ có ý tứ thương tổn anh, chỉ là bởi vì quá quan tâm rồi, quan tâm đến cô đều quên ý nguyện của anh. Anh nghĩ vì cô che gió che mưa, anh nghĩ trở thành chỗ dựa cho cô vào, anh hi vọng lúc cô uất ức hay khổ sở đều nói hết với anh, mà không phải ở thời điểm có vấn đề tựa như nữ anh hùng, một vai đối phó tất cả mọi chuyện.

Gặp gỡ một người phụ nữ như vậy, anh cũng không biết là phúc hay là họa. Đầu ngón tay càng không ngừng khẽ vuốt ve bức ảnh, quyến luyến, thương tiếc.

Anh muốn cô, rất muốn rất muốn.

Chỉ là mấy ngày nay dạy dỗ khiến Trần Hoa Nghiên cứng đầu tựa như đá đã nhớ sao? Anh không biết, cho nên khi cô gọi điện tới thì anh không nghĩ nhiều liền cúp điện thoại. Mặc dù sau đó anh rất khó chịu, hối tiếc tại sao muốn cúp điện thoại của cô, nhưng cúp chính là cúp.

Điều thuốc đã không còn gì cả, từ trong hộp rút ra một cái khác, thuần thực đốt lửa, sau đó phiến não hút một hơi lớn. Kết quả bị sặc khói, ho đến không ngừng, thậm chí ngay cả mắt cũng đỏ lên, rất hợp với bộ dạng nghèo túng của anh giờ này.

Lúc Trần Hoa Nghiên vội vã chạy tới lúc nhìn thấy tình cảnh này.

“Tại sao anh biến thành như vậy?” Anh nghèo túng chán chường như thế Trần Hoa Nghiên chưa từng thấy qua.

Cô biết anh luôn vinh quang sáng ngời, áo sơ mi màu hồng trắng tấp, thấy thế nào đều là một người đàn ông anh tuấn, có nơi nào như hiên tại, sắc mặt ửng hồng, trong mắt phượng mê người hiện đầy tơ máu, còn một thân toàn mùi thú.

Mấy ngày nay anh sống như thế nào?

Trần Hoa Nghiên thỉnh thoảng xuất hiện khiến Phương Lỗi hoàn toàn không có phòng bị.

Nhìn cô, anh biết Phó Quân Quyền quả nhiên không có lừa anh, cả người cô thật gầy đi trông thấy, cho dù trang điểm cũng không che giấu được tiêu tụy trên mặt cô, là bởi vì anh giận dữ cô, cho nên cô mới có thể như vậy?

Phương Lỗi đau lòng khó phải nói lên lời, hay là anh đã làm quá mức?

Hơn nữa vì anh, thậm chí cô làm việc cũng phân tâm để xảy ra sai sót. Vốn đó là chuyện không thể nào, bởi vì cô là Trần Hoa Nghiên, công việc kia là mục tiêu hàng đầu của Trần Hoa Nghiên, vì anh lại phạm sai lầm trong công việc, nếu như không phải là quan tâm anh, anh cũng không nghĩ ra có nguyên nhân gì để cô thất thường như vậy.

Vậy mà anh còn chưa kịp mở miệng, lại bị một câu nói tiếp theo của cô chấn động không thể nào tin nổi.

“Phương Lỗi, anh muốn chia tay sao?” Đôi mắt to tròn sưng đỏ nhìn anh, cô chậm rãi mở miệng.

“Anh hiện tại bộ dạng như quỷ này xem ra giống như là muốn chia tay sao?” Phương Lỗi khó có thể tin tiến lên cầm cánh tay của cô, cơ hồ là găm thết chặt vào.

Nếu như anh vẫn mặt mày vinh quang như cũ, phong thái vẫn như cũ, cô nói ra những lời này anh cũng cảm thấy có đạo lý, nhưng bộ dạng anh chán chường phiền muộn, còn phiền não không ngừng hút thuốc, một bộ rõ ràng cho thấy khốn khổ vì tình như vậy ở trong mắt cô là muốn cùng cô chia tay? Phương Lỗi nổi giận.

“Vậy là em muốn cùng anh chia tay? Anh cho em biết, Trần Hoa Nghiên, đến chết anh cũng sẽ không cùng em chia tay, em chờ cùng anh cả đời không mình không bạch đi!”

Nói xong, anh còn ngại thiếu ý tứ nặng nề hai mảnh cánh môi khẽ nhếch hung hăng hôn cô.

Khi cánh tay thật chặt ôm cô thì cơn giận của anh lại không khỏi biến mất, bởi vì thân thể cô mỏng manh giống như chỉ cần gió vừa thổi qua sẽ bay đi mất, rốt cuộc mấy ngày nay cô sống thế nào? Đối với cái nhìn chăm chăm của anh, cô rốt cuộc có ăn ngon cơm hay không? Có ngủ ngon hay không?

Càng nghĩ càng không thôi, trên tay vuốt ve cô càng tăng, nghĩ tới vuốt vuốt trên người cô như vậy thật có thể mọc ra lần nữa hay không, nhưng rất rõ ràng, đây chẳng qua là anh đang vọng tưởng.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trần Hoa Nghiên bị anh hôn không thở nổi.

Thật ra thì cô cũng không muốn hỏi anh muốn chia tay phải không, nhưng mà mấy ngày nay anh lạnh nhạt đối đãi với cô, Chị Phương lại đả kích, hơn nữa mới vừa này anh nhìn thấy cô, trên mặt lộ vẻ ảo não, cảm xúc dồn dập ủa tới cơ hồ ép cô không thở nổi, cho nên mới không chút nghĩ ngợi hỏi thẳng ra vấn đề như vậy.

Thật may là anh hủy bỏ, hơn nữa còn nói đến chết cũng sẽ không cho cô chia tay, vậy có phải đại biểu Phương Lỗi nguyện ý đi cùng với cô đời này đều không tách ra hay không?

Cô rất kích động, mấy ngày nay buồn rầu không vui lập tức liền bị anh tiêu trừ, hiện tại trong mắt cô cũng chỉ còn lại người đàn ông cô yêu này.

Đúng, không chỉ là thích, mà là yêu.

Mấy ngày nay anh lạnh nhạt gần như làm cô gấp muốn chết, cô không thể không có anh, cô đã hiểu đạo lý này thật sâu. Chị Phương muốn cô cùng anh chia tay, chuyên chú sự nghiệp, nhưng cô không chịu, cô thà không được thành công, thà phải rời đi công ty bây giờ, chỉ là một Tiểu Ma Quái của riêng mình anh cũng được.

Nụ hôn nóng bỏng thoáng dừng, nhưng Trần Hoa Nghiên nhưng không muốn rời khỏi đôi môi của anh, chủ động hôn anh, nhiệt tình cuốn lấy môi lưỡi, hôn anh, liếm mát, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm nói: “Em nhớ anh, rất nhớ anh, A Lỗi...”

Một chữ nói ra chính là một cái khê hôn in ở trên môi của anh.

Cô nhiệt tình trước nay chưa từng có, thiết tha như vậy, quyến luyến như vậy làm cho Phương Lỗi không thể nào kháng cự nổi, dục vọng bên trong thân thể hừng hực vì cô mà bốc cháy lên.

Phương Lỗi ôm cô, một bên hôn một bên lão đảo chạy vào trong phòng nghỉ.

Vừa đi vào phòng nghỉ ngơi, anh dùng chân đóng cửa lại, bắt đầu cởi y phục trên người cô.

Trần Hoa Nghiên cũng thế, vội vã cởi hết đồ của anh, vội vàng muốn cảm giác tất cả của anh, không có bất kỳ băn khoăn, không có bất kỳ thời gian để suy nghĩ, trên người hai người liền không mảnh vải che thân, Phương Lỗi đè cô vào mặt giường mềm mại, bàn tay trên lãnh địa thuộc về mình tuần tra, môi mỏng còn lại bị cô vững vàng cắn nát, không cách nào hôn Tiểu Quả đáng yêu đứng thẳng trước ngực cô.

Bàn tay ấn lên chỗ kín giữa đùi cô, cảm giác ướt át này để cho anh cũng kèm nén không được nữa, lần người thẳng tiến, ước chừng thời gian mấy ngày không có thân cận cùng cô, hiện tại so với bất kỳ thời gian nào anh đều muốn vội vàng, chỉ là một lần thẳng tiến, anh liền hối hận.

Bởi vì thủy dịch cô tiết ra chưa đủ, khi anh mạnh mẽ đâm tới tiến vào bên trong cô thì cô không thể tránh khỏi bị đau rồi, bắp thịt giữa hai chân của cô không nh được mà căng thẳng, liên đới bọc anh thật chặt dùng đạo cũng kịch liệt co rúc lại, kẹp chặt đầu da anh tê rần, thiếu chút nữa cũng không trông nom không để ý mà xông lên.

Nhưng là tiếng ngâm đau của Trần Hoa Nghiên truyền vào trong tai, cho nên thân anh cứng lại, dừng lại ở trong cơ thể cô, bàn tay còn lại ở điểm mẫn cảm của cô vỗ về chơi đùa, phân tán lực chú ý của cô, môi còn lại ở tai, cắn cổ liếm hôn.

Anh quen thuộc thân thể của cô, biết từng điểm mẫn cảm của cô ở nơi nào, chớp mắt thời gian, anh liền cảm thấy phía dưới người phụ nữ mềm hoá rồi, thủy dịch trắng nõn cũng tràn ra, trơn bóng thật chặt vị trí hai người dính nhau.

Anh còn không có động tác, người phụ nữ dưới người anh lại tự mình động trước, để cho anh không nhịn được ôm cô lật người, để cho cô giống như nữ vương cưỡi trên người của mình, cái tư thế này cho anh đi vào vị trí sâu hơn, cô không cần phải đại khởi đại lạc pháp phòng, chỉ cần thoáng đưa vòng eo, cũng đã ma sát khiến hai người cảm giác cả người tê dại khuây khoả.

Đẩy dầm của cô cũng theo động tác mà lên xuống đưa đưa, Phương Lỗi thỏa mãn, không nhịn được cong người một hóp ngậm vừa trong đó, bên kia lại dùng bàn tay tùy ý xoa lấy.

Một luồng sóng tê dại từ địa phương anh hút cần truyền đến, Trần Hoa Nghiên không khỏi ngửa ra sau, đem đẩy dầm trước ngực càng thêm rất hướng tới anh, để cho anh vuốt vuốt càng thêm dễ dàng.

Chỉ là thể lực cô đã hết sạch, mới ngồi ở trên người anh đưa đưa, hưởng thụ đối xử như nữ vương không bao lâu, eo liền mỏi nhừ, cũng không uốn éo đứng lên nổi nữa.

“Thật vô dụng, nhanh như vậy đã không được, thân là người mẫu thể lực em tại sao có thể kém như vậy, không được, anh phải để cho em luyện thêm một chút.”

Anh vừa bực mình vừa buồn cười bỏ qua ý vị trong miệng, nửa là đùa giỡn nửa là nói, bàn tay đè lại phần eo như nhũn ra của cô, phối hợp động tác kéo ra đưa vào của mình hung hăng đè xuống, “Dùng cái phương pháp này, em nói có được hay không?”

Nghe anh đang giễu cợt mình, lo lắng trong lòng của cô đang treo lơ lửng cũng được hạ xuống.

Anh không tức giận, không bao giờ giận chính mình nữa rồi, cho nên mới dùng cái giọng khô hài này trêu chọc cô, chọc giận cô giận cũng tốt, chọc giận cô cười cũng tốt, anh chính là thích nói lời như vậy.

Chỉ là vấn đề của anh quá mức mắc cỡ, dung phương pháp có tác dụng như vậy để huấn luyện thể lực cô, tại sao không nói là đang tiện nghi cho chính anh? Chỉ là những thứ này cô đều không nói ra miệng, bởi vì trong miệng cô không ngừng được lần nữa lại rên rỉ thở gấp ra tiếng, mười ngón tay treo ở vai anh công lên, khó nhịn kịch liệt đụng nhau thì ở trên lưng anh lưu lại mấy đạo vết đỏ.

Trên lưng khê đau nhói không để cho Phương Lỗi bị đau mà dừng lại, ngược lại giống như là gãi ngứa đến anh, để cho anh hoàn toàn điên cuồng như một dã thú làm cô điên đảo, rồi sau đó cường thế chiếm đoạt, ở trên người cô ép tất cả khoái cảm anh nên được có.

Mồ hôi tích tích nóng hổi theo động tác của anh rơi xuống ở trước ngực của cô, đôi mắt mờ mịt nhìn anh, một câu yêu ngữ không nhịn được liền thốt ra ra.

“Em yêu anh... Yêu anh...”

Nghe vậy đầu tiên anh cứng đờ, rồi sau đó đối với Trần Hoa Nghiên lộ ra nụ cười mang theo vài phần dữ tợn cười, “Tiểu Ma Quái của anh, em có biết anh vốn nghĩ cứ như vậy bỏ qua cho em, nhưng bây giờ sẽ không, em cứ chờ ngày mai không xuống giường được đi!” Anh đối với thể lực của mình vô cùng có lòng tin, để cho cô ngày mai không xuống giường được tuyệt đối là việc rất nhỏ.

Cô không ngờ người yêu của mình sẽ vì mình mang đến kết quả trọn đời khó quên như thế, chẳng qua là khi mệt mỏi vô cùng sắp lâm vào hắc ám vô biên, bên tai lại truyền đến một tiếng nỉ non mang theo nụ cười thì lòng của cô chỉ còn lại ấm áp vô cùng...

“Anh cũng vậy, anh yêu em, Tiểu Ma Quái của anh.”

“Chị Phương, em sẽ không cùng Phương Lỗi chia tay, tuyệt đối sẽ không, không có anh ấy, em không cách nào kiên trì được, chị cho em ba năm, em sẽ dùng ba năm chứng minh cho chị xem, em tuyệt đối có thể chăm sóc cho cả tình yêu lẫn sự nghiệp, nếu như không được về sau sẽ tự động biến mất, sẽ không nữa chụp hình hoặc là quay quảng cáo, lui về phía sau mặc kệ là người mẫu hoặc là cả giới diễn viên, mọi người đều sẽ không biết đến ba chữ Trần Hoa Nghiên này nữa.”

Sau ngày thứ ba cùng Phương Lỗi hòa hảo, Trần Hoa Nghiên tới tìm chị Phương, nói những lời này, lập một đánh cuộc như vậy.

Cô vì Phương Lỗi, không tiếc đánh cuộc sự nghiệp của mình, bởi vì cô biết cô có thể không làm người mẫu, nhưng lại không thể không có Phương Lỗi, có anh ở đây, cô mới có thể biện sức lực phát huy tiềm năng của mình.

Thái độ cô rất chi là kiên quyết, khiến chị Phương lộ vẻ xúc động, cũng làm cho chị Phương biết thì ra mình cũng là suy bụng ta ra bụng người, luôn áp đặt quan niệm của mình lên người Trần Hoa Nghiên, cô quên có một loại người phụ nữ vì yêu mà phấn đấu quên mình, vì yêu mà kiên cố, mà Trần Hoa Nghiên chính là một nữ nhân như vậy.

Khi cô nghe được Trần Hoa Nghiên xác lập đánh cuộc thì cô liền hối hận, một nhân tài tốt như vậy, tại sao có thể biến mất ở trước mắt mọi người, nhưng Trần Hoa Nghiên tâm ý đã quyết, cho dù ai khuyên cũng không cải biến được.

Sau mặc dù Trần Hoa Nghiên thật hao tổn phần lớn tinh lực, tâm lực phát triển sự nghiệp, ba năm này giống như theo lời chị Phương, cô cùng Phương Lỗi đích xác là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Bởi vì quảng cáo công ích đẩy ra sau, cô lập tức trở thành minh tinh quảng cáo nổi tiếng, nhiều yếu tố hội tụ vào, quảng cáo, phát ngôn, thậm chí là điện ảnh, phim truyền hình hai cửa tìm tới, ngay sau đó trở thành Đại Hồng Nhân chạm tay có thể bỏng.

Nhưng cô buông tha nhiều cơ hội phát triển toàn diện, chỉ chuyên chú với chụp hình cùng với quay quảng cáo, bởi vì từ khi vừa mới bắt đầu, cô muốn làm cũng chỉ là một người mẫu, quay quảng cáo đã coi như là thu hoạch ngoài dự đoán, vì thế cô càng không muốn nhận thêm chụp hình cùng với quay quảng cáo ngoại trừ công việc.

Mặc dù chị Phương cùng với phó Tổng giám cảm thấy rất đáng tiếc, bởi vì các cô cũng cảm thấy Trần Hoa Nghiên có thể trở thành nghệ sĩ toàn diện, cô có đủ tiềm năng, cũng có năng lực này, nhưng là cuối cùng họ cũng tôn trọng quyết định của Trần Hoa Nghiên.

Trần Hoa Nghiên cảm giác mình rất may mắn, cha mẹ cô, công ty của cô, người thân của cô tất cả đều hết sức ủng hộ, bao dung cùng cô, mà trong đó Phương Lỗi là người ủng hộ cô triệt để nhất.

Anh không có ngăn cản cô chuyên chú phát triển sự nghiệp của cô, cô muốn bay ra nước ngoài quay ngoại cảnh, anh liền ngoan ngoãn chờ cô trở lại; cô phải bận rộn chụp quay quảng cáo, anh liền từ trong nhà mang theo Phương mẫu nấu canh cho cô, không để cho cô bởi vì thiếu khuyết dinh dưỡng mà gầy đi.

Khi cô bị uất ức, hoặc là ở sau lưng bị người dùng thủ đoạn công kích mới lấy được công việc mà khổ sở thì anh liền lặng lẽ ở bên cạnh cô, để cho cô dựa vào lồng ngực của anh rơi lệ.

Một người đàn ông có thể làm được đến tình trạng này thật không dễ dàng, mà anh làm được giỏi vô cùng, so với cô mong đợi tốt hơn gấp trăm lần, nghìn lần.

Đối mặt Phương Lỗi tốt như vậy, cô cảm giác mình thật không biết lấy gì mà báo đáp, chỉ có thể dùng sức thương anh hơn, duy trì tình yêu bọn họ, học vệc không đem cảm xúc trên công tác mang về nhà, để cho anh phải cùng cô lo lắng, mặc dù hiệu quả không quá rõ rệt, không phải cô diễn kỹ quá kém, mà là năng lực quan sát của anh quá mạnh mẽ, một chút xiu dấu vết cũng có thể để cho anh phát hiện sự khác thường của cô.

Trần Hoa Nghiên từng hỏi anh, năng lực quan sát của anh là trời sanh, hay là ngày ngày bồi dưỡng ra được, nếu so với những đại trình thám tiếng tăm lừng lẫy kia thì cũng ngang bằng rồi.

Lúc ấy anh không trả lời cô, chỉ là đối với cô tà tà mà cười cười, ở lúc cô nhất thời không bắt bẻ bị ánh mắt anh cười mê hoặc, anh hôn môi cô, trần trọc dây dưa một hồi lâu sau mới tựa vào bên tai của cô thấp nói: “Lực quan sát của anh không phải tốt, chỉ vì người đó là em, anh đều sẽ nhìn không ngừng mà cực kỳ lưu ý, không muốn bỏ qua một chút xiu cảm xúc biến hóa của em, đổi thành những người khác, anh mới sẽ không lãng phí thời gian đi quan sát nghiên cứu bọn họ, hiểu không?”

Anh là bởi vì quan tâm cùng coi trọng, cho nên mới phải so bất luận kẻ nào lưu ý cô, một người đàn ông như vậy, cô đi đâu mà tìm? Trần Hoa Nghiên không chỉ một lần may mắn cô gặp được một người đàn ông như vậy, mặc dù anh thỉnh thoảng còn độc miệng, đem cô chọc cho tức giận kêu loạn, nhưng điều này cũng không trở ngại cô càng ngày càng thương anh sâu hơn.

Bởi vì yêu, cho nên không muốn làm cho Phương Lỗi chịu uất ức trở thành người tình không quang minh chính đại, cho nên cô cũng không ỷ vào sự hiện hữu của anh, mỗi khi có ký giả hỏi cô Phương Lỗi có phải bạn trai của cô hay không thì cô đều sẽ mặt cười yếu ớt trả lời nói: “Anh ấy là vị hôn phu của tôi.”

Đúng, Phương Lỗi chính là Phương Lỗi, anh không phải là Thánh Nhân gì, sẽ không ôm tư tưởng ngang hàng bác ái làm người, anh cũng chỉ là một người, còn là một người đàn ông ích kỷ, nếu như cô không phải cũng yêu anh như vậy, anh sẽ yêu cô như vậy sao?

Vì thế, ủng hộ toàn lực của anh là có giá cao, giá cao này chính là phải ở trên người của cô dán lên cái nhãn thuộc về anh, đoạn tuyệt tất cả những đàn ông dám mơ ước cô.

Sau khi cô dần dần thành công, cô tựa như một khối bảo thạch, càng ngày càng tỏa sáng, đi ở giữa đám người cũng sẽ đưa tới rối loạn từng bừng, hơn nữa trong giới người mẫu quá nhiều mỹ nam rồi, không phải sợ cô sẽ di tình biệt luyện, mà là sợ những người đàn ông kia không có mắt sẽ chủ động tới trêu chọc cô, cho nên dưới sự chứng kiến hai bên cha mẹ cùng với người thân, bọn họ đính hôn, trở thành danh hiệu vợ chồng chưa cưới.

Bởi vì chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, bọn họ cực kỳ quý trọng thời gian mỗi một lần gặp nhau, khi đó, bọn họ cũng sẽ tắt máy điện thoại, bảo đảm không có ai có thể quấy rầy đến bọn họ, sau đó bọn họ sẽ hai tư giờ dính vào nhau, không, phải nói là Phương Lỗi hai tư giờ cùng cô dính vào nhau, mặc kệ là ra đường mua đồ hoặc là tắm rửa nghỉ ngơi, tóm lại anh đều không chịu rời đi cô nửa khắc.

Có một lần Trần Hoa Nghiên không nhịn được mở lên cười giòn nói: “Quả nhiên có khoảng cách tình cảm mới có thể kéo dài, nhìn đáng chấp chúng ta bây giờ nên duy trì phương thức chung đụng xa cách thì nhiều

mà chung đụng thì ít, để tránh tình cảm nhạt nhẽo, A Lỗi, anh nói có được hay không?”

Dĩ nhiên cô thực sự chỉ đang nói đùa, cô cũng không chịu được thời gian lâu dài thường không thấy được anh như vậy, không có anh giúp cô ấm giường.

Phương Lỗi nghe xong cái này cười giòn xong, trên mặt chỉ lộ ra nụ cười cao thâm khó lường, buổi tối hôm đó Trần Hoa Nghiên liền chịu nhiều đau khổ, bị anh đè từng góc trong phòng làm một lần, đến cuối cùng căn bản là anh cùng “Gian thi” cũng không khác là gì, nhưng anh chính là không chịu buông tha cô.

“Nếu để cho anh nghe lại lời tương tự, anh liền đem em vây ở trong phòng này, không bao giờ thả em đi ra ngoài nữa.” Sau khi cô mệt mỏi vô cùng mà bất tỉnh trước, anh ở bên tai cô uy hiếp nói nhỏ, để cho cô vững vàng nhớ cái day dỗ này.

Một lần kia, Trần Hoa Nghiên ước chừng nằm trên giường 3 ngày, ngày nghỉ tốt đẹp lại ngăn ngủ của cô cứ như vậy đi qua.

Chỉ là cô cũng đã có kinh nghiệm, lời như vậy cô không bao giờ dám nói lại nữa, để tránh lại một lần nữa bị anh làm cho im lặng ngưng nghẹn, có khổ lại nói không ra được.

3 năm nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, trải qua những ngày được nâng đỡ lẫn nhau như vậy, cuối cùng Trần Hoa Nghiên cũng hết khổ rồi.

Nhìn Phương Lỗi cố ý đặt giải thưởng ở trong tủ kiếng trong suốt, đây là hôm qua cô mới mang về: nữ chính được TV quảng cáo yêu thích nhất.

Lấy được giải thưởng này, cô cảm thấy là ngoài ý muốn, bởi vì cô đem phần lớn thời giờ đặt ở việc chụp hình, quảng cáo chỉ là chọn mấy phát ngôn nhỏ hoặc là công ích tới quay, nhưng không ngờ một doanh nghiệp làm chủ đề quảng cáo, để cho cô lấy được giải thưởng lớn, đây thật là ngoài ý muốn cực kỳ.

Chỉ là cảm thấy bất ngờ cũng chỉ có một mình cô, những người khác từ đáy lòng cũng vì cô hoan hô, vì cô vui mừng, bọn họ cũng đều biết, cô có thể có được giải thưởng quảng cáo lớn này có thể nói là thực tới Danh Quy, dù sao vì giải thưởng này, cô chịu đựng không ít cực khổ, trải qua không ít lệ cùng mồ hôi, những thứ này hiếm ai biết chuyện nhưng Phương Lỗi lại đặc biệt rõ ràng nhất.

Mất thấy ước hẹn ba năm sắp tới, mà cô rất tin mình đã đủ để hướng chị Phương chứng minh, thật sự cô có thể chăm sóc tình yêu cùng sự nghiệp thì cô cùng Phương Lỗi cũng nhận được vui mừng ngoài ý muốn đột nhiên đến, đưa bọn họ đến nỗi ứng phó không kịp.

Trần Hoa Nghiên mấy ngày gần đây cảm thấy ngực luôn buồn buồn, hơn nữa còn không tự chủ muốn ói, mặc dù Phương Lỗi cũng được xưng tụng là một thầy thuốc, nhưng không phải trình độ chuyên môn của mình anh cũng không dám chẩn đoán lung tung giúp cô, cho nên khi anh nửa dụ dỗ nửa uy hiếp, bọn họ đi bệnh viện một chuyến.

Để tránh bị ký giả phát hiện, bọn họ còn cố ý đội cái mũ đeo kính, che đi hơn phân nửa dung mạo. Đi đến bệnh viện nhận số, đợi một hồi bọn họ liền vào gặp bác sĩ.

Bác sĩ nhận ra bọn họ, hỏi trước mấy vấn đề, sau đó lấy ống nghe bệnh, nặng nề nhìn bọn họ, thật lâu không nói gì.

Phương Lỗi cùng Trần Hoa Nghiên nhìn vẻ mặt như thế, không tự chủ được lo lắng đề phòng. Chịu không nổi bầu không khí quái dị như vậy nữa, Phương Lỗi không nhịn được mở miệng phá vỡ tĩnh mạch, “Bác sĩ, xin hỏi vị hôn thê tôi thế nào?”

Muốn đi khoa khác kiểm tra hay hoặc là như thế nào, anh đầu gù cũng lên tiếng rồi, không nên treo ngược khẩu vị bọn họ như vậy chứ.

Rốt cuộc bác sĩ phục hồi tinh thần lại, nói một tiếng: “Tôi muốn hai vị nên đi khoa phụ sản sẽ ổn thỏa một chút, bởi vì từ triệu chứng của Trần tiểu thư xem ra, cô giống như là mang thai, nhưng tôi cảm thấy rất không có khả năng, dù sao Trần tiểu thư là được mọi người biết đến, chưa cưới lại mang thai đối với danh tiếng của cô không tốt lắm.”

Thì ra là bác sĩ này vì lo mình nghĩ lầm rồi, cho nên mặt mới nặng nề như vậy. Phương Lỗi thiếu chút nữa liền một quyền đánh vào sống mũi ông bác sĩ này, ai dạy anh ta cố làm bộ mặt âm trầm như vậy.

Nhưng mà theo lời của anh ta, Phương Lỗi cũng không dám trì hoãn, lập tức mang theo Trần Hoa Nghiên đến khoa phụ sản.

Trong lúc chờ đợi, Phương Lỗi ôm Trần Hoa Nghiên thật chặt, thật ra thì anh cũng lo lắng nếu như quả thật mang thai, Trần Hoa Nghiên sẽ làm thế nào. Sự nghiệp của cô đang ở trên đỉnh cao, nếu như mang thai, công tác của cô nhất định sẽ chịu ảnh hưởng, hơn nữa cô sẽ nguyện ý vào lúc này buông tha ánh sáng bây giờ có được, sanh con dưỡng ci cho anh hay sao?

Đáy lòng như có âm thanh nói cho Phương Lỗi, Trần Hoa Nghiên nguyện ý, nếu như cô thật sự mang thai, cô nhất định sẽ cố gắng làm một mẫu thân tốt, nhưng là chính anh lại rất hoảng hốt.

Trên mặt Trần Hoa Nghiên không có vẻ mặt gì, cô chỉ là lặng lẽ chờ đợi, cho đến Bác Sĩ khoa phụ sản xác nhận cô đã mang thai bốn tuần. Đi ra khoa phụ sản thì tinh thần của hai người cũng có chút hoảng hốt. Đôi tay Trần Hoa Nghiên xoa bụng, bên trong dường dực bảo bảo bọn họ, cô cảm thấy rất khó tin.

Ngước mắt nhìn về phía người đàn ông vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn vào bụng cô, cô chợt cười một tiếng, “Phương Lỗi, lấy em được không?” Hiện tại con đều có, nếu như còn không kết hôn, hình như không được.

Nghe được cô cầu hôn, Phương Lỗi vốn chỉ là hoảng hốt, bây giờ thật sự ngu ngơ luôn.

Bọn họ từng có ước định, chỉ cần một khi kết hôn, cô sẽ đem trọng tâm chuyển tới gia đình của bọn họ, công tác người mẫu sẽ từ từ giảm bớt, chuyển thành tính chất kiêm chức.

Anh nguyên tưởng rằng muốn anh lại đợi thêm mấy năm, mới có thể chân chính lấy cô qua cửa, không nghĩ tới hôm nay trừ một kinh kỉ ngoài ý muốn, cô trả lại cho anh một vui mừng lớn hơn.

Nhìn người phụ nữ trước mắt, lòng này cam tình nguyện vì anh buông tha ánh sáng, trở thành lão bà người phụ nữ của anh, Phương Lỗi đột nhiên cảm thấy mình kích động đến không cách nào mở cửa.

Dáng vẻ anh ngu ngơ thật đáng yêu, khiến Trần Hoa Nghiên không nhận được đưa tay, dí dỏm ngắt gương mặt của anh, “Hừ sợ? Em cho là anh sẽ vui nhiều kinh, không ngờ lá gan anh còn rất nhỏ, chỉ là không cần gấp gáp, em hiện tại tiếp thu cái người nhát gan này tốt lắm, cho nên hiện tại xin hỏi Phương Lỗi Phương tiên sinh, anh nguyện ý lấy em, Trần Hoa Nghiên trở thành vợ hợp pháp của anh sao?”

3 năm đã qua để cho cô chứng minh tất cả, cũng làm cho cô hiểu sự nghiệp khá hơn nữa lớn hơn nữa, so ra kém với một ánh mắt quan tâm, một câu ấm áp thăm hỏi của anh.

Hơn nữa sau khi cưới cô cũng không phải là toàn diện thối lui khỏi màn ảnh, cô chỉ là chuyển thành kiêm chức người mẫu. Nhìn cô dịu dàng cười, nghe lời nói dí dỏm của cô, Phương Lỗi hoàn toàn không tìm được bất kỳ lý do gì cự tuyệt, dù sao anh cũng đã sớm muốn lấy cô đảm đương vợ yêu của Phương Lỗi anh lâu rồi, cho nên anh lập tức từ trong túi tiền lấy ra một chiếc nhẫn anh chuẩn bị thật lâu, đeo vào ngón giữa của cô.

“Tại sao anh mang theo chiếc nhẫn trong người vậy?” Cô tò mò hỏi.

“Bởi vì bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu anh đều chờ đợi em gật đầu, chủ động trở thành vợ của anh.” Phương Lỗi rốt cuộc tìm được âm thanh của mình, không nhận được hướng cô đùa cợt.

Chỉ là cái cười giỡn này không có chọc giận Trần Hoa Nghiên, bởi vì trên mặt anh, trong mắt mừng rỡ ấy rất rõ ràng.

Cô nâng cao tay, chiếc nhẫn ở dưới ánh đèn tỏa sáng lấp lánh, làm mờ mắt cô, cũng làm cho cô không nhận được ứng đồ mắt. Cô nhào vào trong ngực của anh, vòng quanh gáy của anh, nhón chân lên chủ động hôn anh.

“Rất tốt, về sau em liền cùng đứa bé nói là mẹ hướng ba cầu hôn, từ nhỏ dạy nó, yêu sẽ phải chủ động một chút.” Mắt to tròn trợn trợn đầy tất cả đều là tình yêu cùng với nụ cười, cô rất hạnh phúc, anh dùng tất cả hành động chứng thật điểm này.

Nghe vậy, nụ cười trong mắt Phương Lỗi càng đậm, anh tán thành gật đầu, “Xác thực, yêu sẽ phải chủ động một chút, thật may là anh cũng vậy không kém, sáng sớm liền đem cái người Tiểu Ma Quái quá hư này lấy về.”

Bàn tay xoa nhẹ phần bụng vẫn chưa có dấu hiệu nào của Trần Hoa Nghiên, anh nói: “Tiểu Ma Quái, anh yêu em.”

“Em mới không phải Tiểu Ma Quái hư.” Cô nhăn nhu lỗ mũi, bất mãn nói.

“Vậy em là cái gì?”

“Em?” Cô cong mắt, kinh diễm anh, sau đó cười ha hả nói: “Em là Tiểu Ma Quái yêu anh nhất.” Đúng, thích nhất.

Phương Lỗi không kèm chế được mà đem cô ôm vào trong ngực, như thu được chí bảo mà ôm thật chặt.

Tiểu Ma Quái của anh, Tiểu Ma Quái mắt to, anh sẽ trân trọng Tiểu Ma Quái cả đời.

12. Phiên Ngoại: Nữ Nhi – Hoàn

Phiên ngoại: Nữ nhi

Nhìn đôi nam nữ ôm hôn chặt chẽ trên trang bìa mới nhất của tạp chí bát quái địa điểm là trước phòng khám bệnh khoa phụ sản, mặc dù là ảnh chụp, nhưng là Đường Sâm cũng nhận ra được, người đàn ông này này là của anh trai của anh, còn người phụ nữ còn lại là vợ chưa cưới của anh trai anh, nhìn bọn họ, Đường Sâm chỉ cảm thấy vô cùng may mắn.

Anh vẫn luôn nghĩ chỉ cần cô tư có thể nói chuyện yêu đương, anh trai biến thái nhanh lên một chút tìm được lão bà sinh con, bọn họ sẽ không bao giờ quản chuyện nhà anh nữa, cùng anh giành lão bà, giành nữ nhi.

Người ta không phải nói, người phụ nữ đều không thích người đàn ông quá cưng chiều nữ nhân nhà mình, mẹ em gái đều không thể, anh trông sao trông trắng sáng, trông mong ngày trông mong đêm, rốt cuộc trông được Phương Lỗi cái biến thái lớn nhất này tìm được người phụ nữ của mình.

Anh nghĩ, vậy từ nay Phương Lỗi cũng sẽ không tới cùng anh giành lão bà giành con gái nữa chứ? Nhưng qua một chút, Đường Sâm biết mình sai mười phần rồi.

Bởi vì Trần Hoa Nghiên vô cùng độ lượng, chẳng những cho phép Phương Lỗi tiếp tục thương yêu cưng chiều lão bà cùng con gái nhà anh, thậm chí còn giúp đỡ lão công của cô, hai ba ngày sẽ tới cùng anh giành nữ nhi!

Bởi vì Trần Hoa Nghiên đáng đáp thật giống như Tiểu Ma Quái con gái thích nhất, cho nên mỗi lần nhìn thấy Trần Hoa Nghiên, con gái Bối Bối của anh sẽ cười hì hì đòi ôm, ách, nơi này phải nói lại, Bảo Bảo con anh cũng rất thích Trần Hoa Nghiên, bởi vì tiểu tử này cũng cực kỳ tham món lợi nhỏ yêu ma quỷ quái, cùng Bối Bối một dạng, vừa thấy được Trần Hoa Nghiên sẽ lắc lắc muốn Trần Hoa Nghiên ôm.

Thật ra thì Đường Sâm thật rất muốn nói với Trần Hoa Nghiên, con gái với con trai kia của anh giống nhau như đúc, nếu như cô thật thích đứa bé như vậy, Bảo Bảo nhà anh vô điều kiện đưa cô chơi, anh tuyệt đối liền mảy cũng sẽ không nhú một cái, chỉ cần hai người vợ chồng bọn họ không cần thường thường tới giành con gái của anh.

Chỉ là anh trai anh cố ý gây khó khăn, nói bảo bảo cũng là sinh vật giống đực, anh muốn đoạn tuyệt tất cả sinh vật giống đực đến gần lão bà anh.

Đường Sâm không nhận được “Mẹ nó” một tiếng, cái gì giống đực không giống đực, đứa bé mà thôi, có thể khiến hư cái gì? Mặc dù anh cũng không ưa thích con trai cả ngày ôm ấp lão bà anh.

Này không được vậy không được, thật may là Trần Hoa Nghiên mang thai, cho nên anh trông sao trông trắng sáng, trông mong ngày trông mong đất hi vọng Trần Hoa Nghiên sinh là nữ nhi, như vậy mười tháng sau, sự chú ý của mọi người cũng sẽ bị học sinh nữ hài tử mới phân tán một chút, con gái của anh sẽ không cần cả ngày bị người đoạt tới đoạt đi.

Chỉ là mười tháng sau, đứa bé oa oa rơi xuống đất, lại là một tiểu quý, Đường Sâm kinh hãi, rung động.

Thế nào lại là đứa con trai đây? Rõ ràng ở Trần Hoa Nghiên mang thai thời điểm, Phương Lỗi mở miệng một tiếng “Con gái của ta” như thế nào, rõ ràng chính là đã cho rằng đứa nhỏ trong bụng Trần Hoa Nghiên là một nữ nhi, thế nào lập tức nữ thành nam rồi hả?

Không chỉ là Đường Sâm, Phương Lỗi cũng rất khiếp sợ.

Sau khi Trần Hoa Nghiên mang thai liền dừng lại tất cả hoạt động quảng cáo, không phải nói cô hoàn toàn buông tha không hề làm người mẫu nữa, dù sao đây thủy chung vẫn là giấc mộng của cô, nhưng có đứa bé xong, cô lại nghĩ chuyển nhiều thời gian một chút cùng đứa bé chung đụng, hảo hảo cùng với đứa bé lớn lên.

Điều này làm cho Phương Lỗi thời điểm mới bắt đầu rất ghen ghét, nhớ anh cái người làm lão công này cũng không có mị lực lớn như vậy, một phôi thai mới vừa thành hình lại có thể khiến Trần Hoa Nghiên làm được tình trạng này, anh đương nhiên ghen rồi.

Nhưng nghĩ lại, nếu như cái thai này của Trần Hoa Nghiên giống như Bối Bối một cô gái đáng yêu, anh liền hoàn toàn không để ý rồi. Anh nghĩ muốn một nữ nhi rất lâu, bởi vì con gái luôn là thân thiết nhất, nhìn tiểu bảo bối Bối Bối ngoan nhiều đáng yêu nhiều nha, ngược lại, anh trai của cô Bảo Bảo cũng không được như vậy, lớn lên giống cái người cha Đường Sâm kia cá làm người ta ghét, chỉ là Phương Lỗi cũng không phải không thương Bảo Bảo, chỉ là không giống đối với Bối Bối cưng chiều như vậy.

Thế hệ trước luôn nói bụng tròn nghi ngờ chính là nữ nhi, bụng nhọn còn lại là nhi tử, nhìn lão bà anh vừa tròn vừa lớn bụng, ngay cả sóng siêu âm cũng không làm, trực tiếp đem đứa nhỏ trong bụng lão bà làm thành nữ nhi, cả ngày vây ở bên cạnh lão bà, ngày ngày không sợ người khác làm phiền hỏi lão bà, “Hôm nay con gái của anh như thế nào? Có ngoan ngoãn không?”

Hoàn toàn không muốn nghĩ qua trong bụng lão bà có thể là một tiểu quý. Cho nên khi con trai ra đời thì anh tròn tròn mắt, còn tưởng rằng bệnh viện ôm sai đứa bé người khác cho anh.

Nhưng sự thật thắng hùng biện, lão bà anh sinh là nhi tử.

Mọi tâm niệm của Phương Lỗi đều tan thành mây khói, đáng thương tiểu bảo bối mới ra đời liền chịu số mạng nhất định từ nhỏ cha không thương.

Mất thấy anh nghĩ muốn con gái thế này, Trần Hoa Nghiên cũng không nguyện ý để cho anh mất mát, cho nên liền quyết định có thêm một baby nữa.

Mặc dù cô nguyện ý, nhưng Phương Lỗi không muốn, dù sao khi sinh con thì đau đớn thật đủ để tiêu hao mất nửa cái mạng của người phụ nữ, anh thích nữ nhi, nhưng anh cũng không muốn muốn lão bà anh đau đến gần chết.

Chỉ tiếc Trần Hoa Nghiên đã sớm quyết định chủ ý. Phương Lỗi không muốn? Không sao, cô liền sắc dụ, tìm cách chọc phá, đem hết phương pháp để cho cô có thể mang thai con gái sớm một chút.

Cô nói được là làm được, quả nhiên hết ở cử trong tháng không bao lâu sau, cô lại mang thai lần nữa, tốc độ nhanh, khiến Phương gia còn lại hai huynh đệ đồ mất không dứt.

Lần này để tránh sai lầm trầm trọng như lần trước, Phương Lỗi mang theo lão bà đi siêu âm, trước thời gian thấy rõ giới tính đứa bé, sau đó Phương nhị thiếu gia phong lưu thành tính lại khiếp sợ rồi, nổi giận, tuyệt vọng.

Bởi vì lão bà anh nghi ngờ mang thai là con trai đây!

Hiện tại mỗi ngày anh cùng con trai lớn nhất tranh lực chú ý của Trần Hoa Nghiên, hai người đấu đên người chết ta sống, vậy mà lão bà luôn thiên vị nhi tử, điều này làm cho anh chịu không ít dầm chua, chỉ cảm giác chính mình sắp trở thành bình dầm chua.

Hiện tại một cái lại đến đây, rốt cuộc anh phạm vào cái lỗi, gì tại sao anh không sanh được con gái tới a a a à?

Trần Hoa Nghiên cũng rất bất đắc dĩ, này không trách được cô, bởi vì giới tính đứa bé do nhiễm sắc thể người cha quyết định, cô làm mẹ chỉ có thể thương con trai trong bụng còn không có ra đời cũng đã bị ba ghét bỏ, quyết định đem tất cả tình thương của mình thay thế một phần tình thương của cha để thương yêu đứa bé. Chỉ là Phương Lỗi oán niệm thật sự quá cường thế, để cho cô cũng cảm thấy thật xin lỗi.

Không muốn gặp anh lại oán niệm như thế, Trần Hoa Nghiên liền dâng lên một mưu kế rất xấu, đó chính là đem Bảo Bảo cùng Bối Bối đến nhà bọn họ, khiến hai đứa bé cùng với bọn họ chơi, kể từ đó, Đường Sâm liền không tiện cự tuyệt.

Nghe đề nghị thế, trông mắt Phương Lỗi cũng sáng lên, nặng nề hôn một cái lão bà xong, phải đi nhà Đường Sâm đoạt Bối Bối.

Không thấy Bảo Bảo, Trần Hoa Nghiên tò mò hỏi tung tích Bảo Bảo, ai biết cái gia hỏa Phương Lỗi này trọng nữ khinh nam cư nhiên trả lời cô nói: “Muốn đem Bảo Bảo tới làm cái gì, nhà chúng ta cũng không phải là không có đương nhiên là mang Bối Bối trở lại, cháu nói có đúng hay không nha Bối Bối?”

Nói xong liền cầm đầu cầm cổ đùa với Bối Bối, hoàn toàn không thấy lão bà anh trên mặt vạch đen.

Khó trách Phương Lỗi vừa nghe đến thai nhi trong bụng cô nghi ngờ chính là con trai xong, cứ như vậy oán niệm, xám xịt, gặp phải có một con gái khổng tình kết nam nhân, cô còn có thể nói những gì đầu rồi, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận ôm lấy Bò Bò, nhẹ dụ dỗ anh nói: “Bò Bò ngoan, ba không thương con không sao, con còn có mẹ, mẹ thích nhất, hiểu rõ con nhất cùng em trai...”

Không ngờ cô nhẹ dụ dỗ bị cái người đàn ông keo kiệt kia nghe được, đem đó vừa một hồi hành hạ tê dại, cho đến cô đổi lời nói thừa nhận cô thích nhất thương nhất là anh mới thôi.

Có con gái khổng tình kết quả người đàn ông quả nhiên đều là sinh vật hẹp hòi! Trước khi ngủ mê, cô đã nghĩ như vậy.

——HẾT——

o~(^o^~o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-nho-cay-cu-khong-choc-duoc>